

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2000/34 • 16 Eylül 2000 • 5 DM.

Büyüyen İMF karşıtı tepkileri bloke ederek, saldırı programını engelsizce uygulamak istiyorlar...

İMF uşaklarından İMF'ye sahte çıkış!

Düzenin manevra olanakları daralıyor, anti-emperyalist mücadele dinamikleri büyüyor

(sayfa 3)

HADEP-MHP yakınlaşması üzerine

(sayfa 8)

Ulucanlar katliamının hesabını soralım!

(sayfa 12)

ON'lara, Ümitler'e, Habipler'e...

(sayfa 14-19)

Alman emperyalizmi Türk devleti ile askeri ticari ilişkilerini pekiştiriyor

(sayfa 22)

İÇİNDEKİLER

Düzenin manevra olanakları daralıyor, anti-emperyalist mücadele dinamikleri büyüyor!	3
Efendi ile uşağın orta oyunu!	4
Sermaye iktidarının yeni ayak oyunu: "Toplumsal uzlaşma"	5
"Büyük Türkiye" ülküsünde kesişen yollar	6
Faşist MHP'de çözüm arayanlar	7
"Demokratikleşme" oyunu ve teslimiyetçi cephenin ham hayalleri	8
Belediye işçilerinin kırılan direnişinden ne öğrenmeliyiz?	9
Çukobirlik işçisi direniyor, sendika oyuyor	10
Yeni öğretim yılı paralı eğitim sorunuyla başladı	11
Ulucanlar katliamının hesabını soralım!	12
İHD Ankara Şubesi Genel Kurulu'ndan notlar.	13
ON'lara, Ümitler'e, Habip'lere (Orta)	14-19
Deri işkolunda meslek hastalıkları	20
Sendikal ihaneti boşa çıkartalım!	21
Alman emperyalizmi Türk devleti ile askeri ticari ilişkilerini pekiştiriyor ...	22
Emperyalist odaklardan BM'e biçilen yeni misyon	23
Şili'nin acılı deneyimi	24
Savranoglu Deri işçilerinin direnişi sürüyor	25
Direnişin ve kavganın gür sesi	26
Mücadele Postası	27

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/34 • 16 Eylül 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

ÇAĞRIMIZDIR!

Ulucanlar Cezaevi'nde 26 Eylül '99'da gerçekleşen operasyonda 10 devrimci tutuklu yapılan vahşi işkencelerle katledildi. Onlarcası yaralandı, sakat kaldı. Katliamın üzerinden tam 1 yıl geçti. Ancak bu süre içerisinde operasyon kararını veren ve katliama bilfiil katılan tek bir kişi bile yargılanmadı.

Ulucanlar katliamının F tipi cezaevlerini yaşama geçirmek amacıyla gerçekleştirildiği biliniyor. Burdur ve Bergama operasyonları da bu politikanın devam ettiğinin göstergesidir. Bugün F tipi cezaevlerinin yapımı bitti. F tipi cezaevlerinin açılması demek, yeni katliam, işkence ve yeni Ulucanlar demektir.

Ulucanlar Cezaevi'nde 10 devrimci tutuklu katledildi. ON'lar işçi ve tüm ezilenlerin mücadelesine ve iktidarına yürekten bağlıydılar ve bu uğurda bedel ödemekten kaçınmadılar. Bu saldırı tüm işçi ve emekçilere, halklarımıza yapılan bir saldırdır. Katliamın hesabını sormak; hücrelere geçit vermemek, ON'ların anısına sahip çıkmaktan geçiyor. Tüm işçi ve emekçileri, kitle örgütlerini, kendime insanım diyen herkesi Ulucanlar'da katledilenler şahsında **Ümit Altıntaş**'ın mezarı başında yapılacak anmaya çağırıyoruz.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Katliamın hesabını soracağız!

Hücre ölümdür, izin vermeyeceğiz!

Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!

TUYAB (Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği)
DETAK (Devrimci Tutsak Aileleri Komitesi)

Tarih: 24.09.2000

Yer: Karacaahmet Cemevi Önü

Saat: 13:00

ULUCANLAR ANMASI

**Katliamı Yaşayan Tutsaklar*

**Şehit Aileleri*

**Skeç*

**Şiir Dinletisi*

**Müzik Dinletisi*

Çığlık büyür

haykırış olur

isyan olur.

Ve daha büyüyecektir!.

Düzenleyenler: TUYAB ve DETAK

Yer: Tohum Kültür Merkezi

Tarih: 22/09/2000

Saat:17.00 -Mimar Sinan Cad. No:62/5 Soğanlı/İstanbul -Tel:643 22 33

Ulucanlar Cezaevi'nde
ölümsüzleşen ON canımızdan
Habip GÜL'ün (Nevzat Çiftçi)
katledilişinin birinci yıl dönümünde
tüm devrimci-demokrat dostlarımızı
aramızda görmek istiyoruz.

Habip GÜL'ün ailesi

Yer : Helvacı Köyü

Tarih : 1 Ekim Pazar

İMF-TÜSİAD yıkım programının büyüttüğü işçi-emekçi tepkisini dizginlenme manevrası

Düzenin manevra olanakları *daralıyor,* anti-emperyalist mücadele dinamikleri *büyüyor*

İMF heyetinin Türkiye'deki son teftişi ve Türkiye "şefi"nin "ince ayar" önerilerine İMF-TÜSİAD hükümetinin başı Ecevit ağzından yöneltilen "sert tepki", geçtiğimiz haftanın ana konusu oldu. Medyanın köşetaşları konumundaki "kurt" burjuva demagogların bir kısmı Cottarelli'yi korumaya alırken, bir kısmı daha ihtiyatlı yorumlarla yetindi. Ecevit'in komedi derekesindeki bu yavan milliyetçiliğine aynı yavanlıkta tek destek ise, Türk-İş başkanı Meral'den geldi.

Burjuva yorumcuların bile dikkat çektiği gibi, Ecevit'in tepkisinde programın özüne yönelik hiçbir itiraz noktası bulunmuyor. Tersine, İMF-TÜSİAD saldırı programının aynı kararlılıkla uygulanmaya devam edileceğinin altı çiziliyor. Öyleyse, "kimse kendini Türk devletinin yerine koymasın", "onlar ancak öneri getirebilir, kararı biz veririz" türünden argümanlar neyin nesi oluyordu? Bu orta oyunuyla amaçlanan neydi?

Tablonun biraz netleşebilmesi için, Ecevit'in Cottarelli ile bu hayali düellosunun iki yalancı tanığına ve söylemlerine gözetmek gerekiyor. Bunlardan biri B. Meral'dir. Meral, Ecevit'in argümanlarını biraz daha bayağılaştırarak tekrarlıyor. Fakat bu, işin sadece şov kısmı. Bu şovun altında yatan büyük ihanetin kanıtı ise basında pek yer almadı, hatta üstü kapatıldı. Meral, sermayenin saldırı programına desteği (dolayısıyla sözde temsil ettiği işçi sınıfına ihaneti) boyutlandıran bir de açıklama yapmıştı: 2 ay parasız çalışma!.. Evet, aynen böyle. Sıfır zam önerisi getiren İMF şefine karşı düzenlenen "anti-emperyalist şov" işte bu aşağılık ihanetin örtüsü yapılmaya çalışılıyordu. Ecevit'in diğer yalancı şahidi ise, ANAP'lı bakan Mehmet Keçeciler. Bu zat da sözde işçilere teminat veriyor: Sözleşme masasına Cottarelli değil o oturacakmış, işçiler merak etmesinmiş!..

Görüleceği gibi, bu iki yalancının da figüranlığını yaptığı, Ecevit'in orta oyununun hedef seyircisi işçi sınıfı ve emekçilerdir. İşçi-emekçi hareketi, uzunca zamandır İMF-TÜSİAD yıkım programlarına ve bunların basit birer uygulayıcısı konumundaki emperyalizm uşağı burjuva hükümetlere açıktan yönelmiş durumdadır. "Kahrolsun İMF, kahrolsun emperyalizm!" içerikli şiarlar, hangi vesileyle düzenlenirse düzenlensin, epeyce bir süredir işçi-emekçi eylemlerinin baş sloganları arasındadır. Çünkü onların yaşamında İMF-TÜSİAD yıkım programının el atmadığı tek bir alan kalmamış durumdadır. Ve hareketin bu anti-emperyalist eğiliminin, kendi içinde zaafılar taşımakla birlikte, acemi şovmenler ile hain işbirlikçileri sendika bürokratlarının zannettiği gibi, hiç de altı boş değildir. Bunun en iyi göstergelerinden biri, bir süredir belediye işçilerinin eylemlerinde boy gösteren, **"Toplusözleşme masasında taşeronu değil, İMF'yi görmek istiyoruz!"** şiarıdır. Bu şiar aynı zamanda "TİS'lerden sorumlu bakan" Keçeciler'in cehaletini (işçi sınıfını Meral gibi hainlerle özdeşleştirme gafletindeki cehalet) ve "teminat"ının zavallılığını da sergilemektedir.

Ancak, hükümeti böylesine hazırlıksız ve acemice şova zorlayan, sadece işçi hareketinin biriktirdiği öfke ve tepki değildir. Kuşkusuz bu da etkili olmakla birlikte, "ince ayar"ın ana halkasını oluşturan sıfır zam önerisinin, grevdeki belediye, TİS sürecindeki

tekstil ve özellikle metal işçileri üzerinde yaratacağı etki, çok daha kaygı vericidir onlar için. Belediye işçilerinin grevleri metazoru engellenmişken, metal işçilerinin bir önceki TİS'te ('98) satışa karşı patlayan öfkesi henüz unutulmamışken ve daha da önemlisi, hükümet zaten 5'li çete efiyle bu sorunları kapalı kapılar ardında halletmeye çalışırken, Cottarelli'nin yaptığı iş değildir. Hükümetin telaşı, bu gafı bir an önce telafi çabası olarak da algılanmalıdır. Ne var ki, tam da içine düştükleri telaş yüzünden gafı gafla telafi yoluna gitmişler, kaş yapalım derken göz çıkarmışlardır.

İMF'nin sıfır zam önerisinin süren ve önümüzdeki süreçte daha da yayılarak devam edecek olan toplu sözleşmeler dönemine rastlaması yüzünden, ana kaygı işçi-emekçi hareketi olmakla birlikte, sermaye çevrelerini tedirgin eden ve hükümetin şovuna temel oluşturan etkenlerden biri de, Türkiye'de ve dünyada yükselen anti-emperyalist/anti-kapitalist eylemliliklerdir.

Bilindiği gibi, İMF şefinin Türkiye'yi teftiş ettiği günlerde, Antalya'da 2. Ekonomi Zirvesi, Avusturalya'da Dünya Ekonomik Forumu Asya-Pasifik Toplantısı yapılmaktaydı. Çek Cumhuriyeti ise 19-28 Eylül tarihleri arasında yapılacak olan İMF ve Dünya Bankası'nın 55. Genel Kurulu'na hazırlanıyordu. Özellikle, Avusturalya ve Prag'daki hazırlıkların ağırlık merkezini, emperyalizmin bu uluslararası toplantılarına karşı yapılacağı ilan edilmiş olan anti-emperyalist/anti-kapitalist nitelikteki enternasyonal eylemlerin engellenmesi oluşturmuyordu. Kapitalizmin global saldırısına karşı bu enternasyonal eylemler, tüm dünyada olduğu gibi, Türkiye kapitalizmi üzerinde de doğal bir basınç oluşturmakla birlikte, onlar esas olarak, gelişmelerin Türkiye'deki yankılarının telaşındaydılar. İMF teftişi ve 2. Ekonomi Zirvesi bu açıdan ayrı bir önem arz ediyordu.

Nitekim Türkiye de anti-emperyalist gösterilere sahne oldu. Ve bu kez, sadece grev hareketliliği içindeki belediye işçileri değil, devrimci muhalefet de sokaklardaydı. Sermaye cephesinin anti-emperyalist gösterilere yanıtı ise, Avusturalya'da ve Türkiye'de nerdeyse tıpkısının aynısıydı: Azgın bir polis terörü, yaralılar ve gözaltılar... Bu tabloya Türkiye çoktan alıştırılmış olmasına rağmen, emperyalizm karşıtı talepleri devlet terörüyle bastırma tutumu ile Ecevit'in İMF'ye gösterdiği "milliyetçi" tepkinin aynı günlere rastlamasının, görüntüde de olsa, yarattığı tezat dikkat çekiyordu. Emperyalizme karşı sokağa çıkan devrimci muhalefetin (demokratizmin yola çıktığı tüm geri yönlerine rağmen), işçi hareketinin kendiliğinden anti-emperyalist bilincini politik olarak etkileme potansiyeli de gözönüne alınırsa, düzen cephesinin telaşı daha iyi anlaşılacaktır.

Ayrıca, kendi şahsında odaklanan İMF tepkisine (özelde Ecevit'in sözlerine) en açık desteğin Cottarelli'den gelmesi, düzen cephesindeki "global" kaygının bir başka göstergesidir. Tepkiler konusunda medyanın görüş istediği Cottarelli, "Ecevit haklı, programın sahibi ve mimarı Türk hükümetidir, ben sadece teknisyenim" türünden bir açıklamayla, İMF uşağı hükümeti ve başı Ecevit'i hem onore etti, hem de güya bu çıkışla kitlelerde yaratılmaya çalışılan yanılsamaya kendi çapında katkıda bulunmuş oldu. Peki, işçi-emekçi hareketinin İMF (sermaye)

uşağı" yaftasını çoktan yapıştırdığı Ecevit ve hükümetinin, bu manevrayla, sınıf ve kitle hareketi üzerinde bir yanılsama yaratma imkanı bulunmakta mıdır? Ya da şöyle soralım; işçi sınıfı ve emekçilerin tepkisi bu yıkım paketinin kendisine mi, yoksa mimarına mı yönelmektedir. "Sıfır zam" saldırısının startını Cottarelli'nin vermesi ile Ecevit'in ya da 5'li çetenin vermesi, tepkinin derecesini değiştirecek midir?

Emperyalizm ve uşakları cephesinden bu sorulara olumlu bir yanıt bulmanın imkanı yoktur. Özellikle bu son saldırı programıyla birlikte, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı manevra alanlarını, kendi elleriyle ve iyice daraltmış bulunmaktadırlar. Düzenin bu alanlardaki şansını çoktan yitirdiği, her gelişme özgülünde yeniden yeniden kanıtlanıyor. Ne var ki, sermaye uşaklarının işçi sınıfına karşı besledikleri kin ve telaşla körelen beyinleri, zaman zaman bunu kavramakta zorlanabiliyor.

Gelinen noktada düzenin en büyük avantajı, sınıfın politik önderlik ve örgütlülük alanındaki eksiklik ve zaafıdır. İşçi hareketi, Meral gibi tescilli hainlerin yalanlarına kandığı için değil, ama, onların satış sözleşmelerini bozabilecek bir politik örgütlenmeden yoksun olduğu için bir çıkış yolu bulamıyor, ihaneti bozamıyor. Düzenin daha uzun vadeli programlarının merkezinde, devrimci hareketin "her ne pahasına olursa olsun" tasfiyesi planının bulunması da, bu gerçekliğin görüldüğünü kanıtlıyor. Ecevit'in son şovu türünden çıkışlar, düzenin bu kavrayışını esastan değiştirmiyor.

Düzenin manevra alanlarını daraltmanın yolu, son gelişmeler ışığında biraz daha aydınlanmış bulunuyor: Sınıf hareketinin devrimci politika ve programla pratikte de buluşmasını/birleşmesini hızlandırmak. Bunun için ihtiyacımız olan imkan ve araçlar, sınıf hareketinin kendiliğinden seyri içinde dahi doğmakta, gelişmektedir. Özellikle içinden geçtiğimiz süreçte, TİS hareketliliği, grev yasakları, sıfır zam dayatmaları, hücre saldırısı, uluslararası anti-emperyalist hareketlilik türünden gelişmeler, sınıfa politik müdahalenin zeminlerini giderek genişletmektedir. Sınıf hareketine devrimci müdahalenin pek çok aracından biri de, pratik önderliktir. Sınıf devrimcileri, sınıfa akıl veren, ya da salt ideolojik-politik önderliğiyle değil, mücadele pratiğiyle de yol gösteren öncü müfreze olmayı başarabilmelidirler. Düzenin her saldırısı, sınıf devrimcileri şahsında, karşısında işçi sınıfının siyasal platformunu bulmalıdır.

Unutulmamalıdır ki, mücadeleye sınıfsal rengini veren niceliği değil niteliği, yani yükselttiği sınıfsal talepleridir. Kaldı ki, sınıfın kendiliğinden hareketi bile, öncelikle en bilinçli unsurları tarafından başlamakta, ihtiyacı karşıladığı oranda yayılıp kitleleşebilmektedir. Geçtiğimiz hafta, sınırlı sayıda metropolde (İstanbul, İzmir, Ankara, Adana) ve sınırlı güçlerle gerçekleştirilen anti-emperyalist gösterilere düzenin biçtiği önemin nedeni budur. Devrimci hareketin bu sınırlı çıkışı bugün işçi-emekçi hareketinin tepkilerine tercüman olmakta, bu yüzden de yarın onu toparlama-büyütme riski barındırmaktadır. Düzen bu riski ortadan kaldırmaya çalışıyor. Devrimin de, düzen için risk, sınıf için imkan oluşturan bu ve benzeri hareketlilikleri büyütmesi gerekiyor.

Ecevit-Cottarelli “dalaşı”:

Efendi ile uşağın orta oyunu!

Cottarelli kim? Görevi ne? Cottarelli kimin hizmetçisi? Cottarelli'nin arkasında İMF var, peki İMF'nin arkasında kimler var? Emperyalist sermaye tekellerine, onun temsilcisi İMF'ye ekonomiyi, ABD'ye-CIA'ye iç ve dış siyaseti teslim edenler kim? Emperyalizme sırtlarını dayayarak kanlı sınıf iktidarlarını ayakta tutanlar kim? Her seçim öncesinde ABD'ye gidip efendilerinden destek isteyenler kim? Halkların katili Clinton'u ülkede padişahlar gibi ağırlayanlar kim? Bu ülkeyi emperyalist ve işbirlikçisi sermaye tekelleri için dikensiz gül bahçesi haline getirenler kim? Hakları için İMF programları karşısında direnen işçi ve emekçileri, emperyalizmin sömürgeci dayatmalarına karşı mücadeleyi yükselten öğrencileri copleyanlar, işkencelerden geçirenler, katledenler kim?

Emperyalizme bu ülkeyi peşkeş çeken, programları harfiyen uygulamak için halka kan kusturan, bu programdan hiçbir taviz vermeyeceğini açıklayan Ecevit şimdi neden Cottarelli'ye çıkıyor? Bu programları uygulamak için sefalet ücretlerini dayatan, grevleri yasaklayan hükümetin başı şimdi neden Cottarelli'ye çıkıyor? Ulucanlar'da katledilen devrimcilerin kanını Clinton efendisine ziyaret hediyesi olarak götüren, Clinton'un önünde el pençe divan durup borç dilenen Ecevit şimdi neden Cottarelli'ye laf atıyor?

Yoksa uşaklığın da bir onuru mu var? Bunların zerre kadar onurları var mı, ki incinsin?

Ecevit'in bu sefer “içine sindiremediği” nedir? İşçi sınıfı ve emekçi halkın uğradığı derin yıkım ve sonsuz acılar mı? Ülke üzerindeki emperyalist kölelik zincirlerine hergün yeni boyunduruk halkalarının eklenmesi mi?

Ecevit'in temsilcisi olduğu sermaye iktidarı bizzat bu yıkım ve kölelik sayesinde saltanat sürmüyor mu? Onbinler enkaz altında can çekişirken, depremin toz bulutunu fırsat bilerek mezarda emeklilik yasasını meclisten geçiren akbabaların başı Ecevit değil miydi? “İMF'nin itleri sattırmayız KİT'leri!”, “Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!” diye haykıran işçileri, “siz aklınızın ermediği işlere burnunuzu sokmayın” diye aşağılayan Ecevit değil miydi?

Yoksa hükümet İMF programına artık rest mi çekiyor? Emperyalizme kazan mı kaldırıyor?

“Ecevit ‘İMF ücret ve gelir politikalarımızı belirlemeye kalkmasın’ dedi ve ekledi: ‘Program

aynen sürecekt!’” (Milliyet, 12 Eylül '00)

Demek ki söz başka, gerçek başka.

Demek ki bir orta oyunu sahneleniyor.

Yoksa sahnelenen “İMF dayattığı için değil, kendi ülke çıkarlarımız için bu programı uyguluyoruz, bunun için gereklerini yerine getirelim, fedakarlık yapalım” oyununun yeni bir perdesi mi?

“ANAP'lı bakan Mehmet Keçeciler şöyle konuştu: ‘Toplusözleşmelerden sorumlu bakan benim. İşçiler merak etmesin. Anlaşmayı Cottarelli'yle değil bizle imzalayacaklar. Bu tamamen bizim inisiyatifimizde. Türkiye'nin işlerini biz idare ederiz’” (Milliyet, 12 Eylül '00)

Yoksa efendi ile uşak arasında işçilerin, köylülerin canına hangi yöntemle okunacağı konusunda usul farklılığı mı ortaya çıktı?

“Ecevit şöyle konuştu: ‘Uzlaş ortamına doğru ilerlerken, ‘işçilere hiç ücret artışı verilmesin’ gibi önerilerle ortaya çıkmak, bizim uzlaş sürecimizi de zedelemiş oluyor.’” (12 Eylül '00)

Yoksa efendi cellat, uşak ise papaz rolüne mi soyunuyor? “İşçiye üç kuruş ücret verin” diyor Cottarelli cellat oluyor da, “hayır işçiye beş kuruş vereceğim” diyor hükümet halkın “kurtarıcısı” pozlarına mı bürünüyor?

Evet, nedir bu perde oyununun arkasındaki asıl gerçek?

Böyle oyunlar durup dururken sahnelenmez.

Öyleyse nedir emperyalizmin kuklası, sermayenin uşağı Ecevit'i rahatsız eden?

Evet, Ecevit'i korkutan nedir? Emekçi halkın alınterini, emeğinin hakkını, canını, midesinde büyük

bir iştahla sindiren Ecevit'in burada içine sindiremediği şey nedir?

Sakin, devletin istihbarat kaynakları, işçi sınıfı ve emekçi halkın emperyalizme, İMF'ye, İMF-TÜSİAD yıkım programlarına, emperyalizmin uşağı sermaye iktidarına karşı birikmiş öfkesinin patlamak üzere olduğunu Ecevit'in kulaklarına fısıldamış olmasın!

Sakin, devletin siyaset uzmanları, laik-şeriatçı sahte gündemleriyle halkı bölmenin ve oyalamanın, KHK saldırısıyla sol gösterip sağ vurmanın, devrimcileri zindanlarda katletmenin, grev yasaklarının vb. artık daha fazla fayda etmeyeceğini ve bu öfkenin patlamasına engel olamayacağını Ecevit'in kulaklarına fısıldamış olmasın!

Sakin, işçilerin, emekçilerin, gençlerin mücadele alanlarında gitgide daha çok emperyalizme, işbirlikçilerine ve İMF-TÜSİAD programlarına karşı mücadele kararlılığını ortaya koymaya başlaması, sırtını emperyalizme ve İMF'ye dayayan sermaye iktidarını telaşlandırmış olmasın!

İşçi sınıfı ve emekçi halkın gözlerine bu bayatlamış oyunlarla perde çekmeyi başaramayacaklar. İşçi sınıfı ve emekçi halkı bu tür masallarla uyutulacak çocuk sananlar yanıldıklarını fena halde anlayacaklar.

Korktukları başlarına gelecek!

- Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmalar iptal edilsin!

- NATO, AB, AĞİT vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkiler kesilsin!

- Türkiye'deki tüm askeri üs ve tesislere el konulsun!

- İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarda kölece ilişkilere son verilsin!

- Dış borç ödemeleri durdurulsun. Tüm dış borçlar geçersiz sayılsın!

Kahrolsun emperyalizm ve uşağı sermaye iktidarı! Kahrolsun Ulucanlar'ın elikanlı katliamcısı Ecevit! Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

İMF karşıtı gösterilere İMF uşaklarından terör...

Cottarelli başkanlığındaki İMF heyeti, uygulamaya koydukları “istikrar paketine” ince avar yapmak üzere görüşmeler ve oturumlar düzenlemektedir. Emperyalistler, kemerlerin sıkılması tavsiyeleriyle işçi ve emekçilere yapılan saldırının daha da katmerleşmesini vaaz etmektedirler. Emperyalizme uşaklıkta sınır tanımayan işbirlikçi burjuvazi ve temsilcileri ise, verilen buyrukların harfiyen yerine getirileceğinin garantisini vermektedirler.

Bir taraftan vatanseverlik edebiyatı yaparken diğer taraftan ülke kaynaklarını satışa sunmaktan geri durmayan sermaye devleti, anti-emperyalist gösterilere vahşice saldırıya da ihmal etmemektedir.

İstanbul'da öğrencilerin ABD konsolosluğu önünde yaptıkları protesto gösterisine kolluk güçlerince yapılan saldırı sonucu, eylemcilerin tümü dövülerek gözaltına alınmıştır. Yine Adana'da İnönü Parkı'nda yapılan İMF karşıtı basın açıklamasına vahşice saldıran polis onlarca kişiyi gözaltına almıştır.

Adana'daki eylemden yaklaşık bir saat önce Adana büromuz basılmış, toplantıma gerekçesiyle gazetemizin çeşitli sayılarına ve kitaplığımızda bulunan birçok yayına elkonulmuştur. Baskın sırasında Adana büromuz dağıtılmış ve talan edilmiştir. Büro çalışanımız Zeynel Nihadioğlu İMF karşıtı eylem bitene kadar büroda rehin alınmış ve bilinen tehditlere maruz kalmıştır.

Sermaye devleti emperyalizme kölece bağlılığının gereklerini yerine getirmekte tereddüt etmemektedir. Bunun için gerektiğinde sokakta ve cezaevlerinde devrimcileri katletmekte, gerektiğinde demokratik hak ve taleplerini dile getirmek için sokağa çıkan işçi ve emekçilere saldırmaktadır.

Sermaye devleti vahşi saldırılarıyla sonuç almayı düşünüyor ya yanılıyor. Bir kez daha yinelıyoruz ki sermaye düzeni ve onun kokuşmuş devleti bu saldırılarla işçi ve emekçileri yıldıramayacaktır.

İMF defol!

Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

“Toplumsal anlaşma” ambalajlı bu saldırıların asıl muhatabı olan işçi ve emekçilerin ise (ağırlıklı kısmı önümüzdeki yılın başında TİS görüşmeleri başlayacak olan kamu kesimi işçileridir) sendikaların anlaşma-uzlaşma ihanetine destek olmayacağı açıktır. Fakat bu kadarı yeterli değildir. Bu kirli oyunu bozmak, sermayenin bu taktiğini yere çalmak gerekmektedir. Asıl sorun, bu ve diğer ihanetlere güçlü bir karşılık verebilmektir. Ve bunun önemli adımlarından biri, mücadelenin önüne bir barikat gibi dikilen, en önemli mücadele araçlarından biri olan sendikaları kötürumleştiren sendika bürokrasisini sendikalardan defetmektir. Bu saldırı özelinde, bir kez daha onları uzlaştıkları, hizmet ettikleri sermaye sınıfıyla başbaşa bırakmak, her türden iktisadi-demokratik hak ve talepler mücadelesinin önündeki bu engeli aşmak, işçi sınıfının en kritik görevlerinden biridir.

İktisadi krizin çözümü için peşpeşe açılan sömürü ve soygun paketlerine, rağmen, sermaye istikrara kavuşabilmiş değil. Dış ticaret açıkları büyüyor, açıklanan resmi rakamlarla enflasyonla mücadele balonu her ay patlıyor, istenilen büyüme oranına ulaşamıyor, iç ve dış borçlar ödendikçe artıyor vb. İstikrar için işçi ve emekçilerin boğazını her geçen gün daha fazla sıkma, vurgun ve talanı hızlandırmak dışında bir çözüm sunmayan İMF direktifleri, yalnızca emekçi kitlelerin sefaletle katlanma sınırını zorluyor. Bu, sermaye iktidarının elindeki olanaklarını da zorlaması demektir. Hal böyle olunca, “dışinizi biraz daha sıkın, yakında hep beraber düzlüğe çıkacağız” kuru yalanları da eskisi kadar işe yaramıyor. Daha şimdiden İMF’nin emriyle 2001 yılı TİS’i için %12’lik bir ücret artış oranından söz ediliyor.

İşte bu tablo karşısında sermaye eski bir taktiğe başvuruyor. Taktiğin adı, madem size insanca yaşanılır bir ücret vermiyoruz, o zaman bir takım demokratik kırıntılar verelim! Böylece anlaşalım! Sermayenin sadık hizmetkârı Ecevit eliyle 1978 yılında denenmiş eski bir savaş hilesiyle karşı karşıyayız. 17 Ocak ‘78 de güvenoyu alan Ecevit hükümeti, “toplumsal anlaşma” adı altında, bir takım sendikal-demokratik kırıntılar karşılığında (işten çıkarma yasalarının işçiler lehine düzenlenmesi, kamu kesiminde çalışanların yönetime katılmalarının sağlanması, TİS ve grevlerin toplumsal ve demokratik ihtiyaçlara göre yeniden ele alınması vb.) sendikaları düşük ücrete razı etmeyi en temel görev olarak önüne koydu. Türk-İş’in onay verdiği bu yutturmaca o zaman diri sınıf hareketinin basıncı altındaki DİSK tarafından kabul edilmedi. Üstelik sınıf ve kitle hareketi tarafından bir karşı kampanyayla karşılandı ve uygulanamayarak kağıt üzerinde kaldı.

Görünen o ki, sermaye, bu taktiği bir kez daha denemek istiyor. Hazır emirlerine amade bir bölük hain bürokrat da sendika yönetimlerini ellerinde tutuyorlarken, niçin olmasın? Böylece ihanet şebekesine bir manevra olanağı da sağlanmış olur.

Daha şimdiden buna hazırlar. Türk-İş, 2001’deki TİS’lerde düşük ücret karşılığında, sermaye hükümetinin hazırladığı iş güvenliğini, ILO’ya uyum yasalarını, tasarrufu teşvik fonunun çözümünü, özelleştirmelerde iş güvenliğini, SSK’da iyileştirmeleri içeren sözümona demokratikleşme paketine razı olduğunu açıkladı. TİSK, TESK ve TOBB’la beraber Eylül ayı içinde bu konuda yapılacak toplantıya

Sermaye iktidarının yeni ayak oyunu:

“Toplumsal anlaşma”

katılma sözü verdi. Bu beylerin tek isteği, hükümetin bu öneri paketinde “samimi” olması. Yani bizzat kendileri, hükümeti “samimiyet”e davet edecek kadar bu satışı ileri bir noktadan savunuyorlar.

DİSK de önümüzdeki yılın ilk aylarında gerçekleşecek TİS’lerin satışı konusunda Türk-İş’le aynı düşünüyor. Tek itiraz noktası, sefalet ücretlerinin belirlenmesinde sendikaların da onayının alınması. Kendi ifadeleri aynen şöyle “ücretlerin yalnız (işveren ve devlet tarafından) doldurulmasını öngören bir toplumsal anlaşmaya evet demeyeceğiz”. Sermaye devleti, bu ve diğer saldırılar karşısında varlığını ve rolünü bu kadarcık bir itirazla sınırlayan DİSK’li bürokratları dikkate almamazlık edemez herhalde.

En kör gözler için bile bu kirli taktiğin amacı ve hedefi yeterince açık değil midir? İşçi ve emekçileri sefaletle, örgütsüzlüğe ve işsizliğe itirazsız ve koşulsuz olarak boyun eğmeye zorlayan yasalar ve uygulamalar (KHK’lar, %10 barajı, sahte sendika yasası) ve fiili saldırılar (kolluk kuvvetleri zoruyla sendikalaşma faaliyetinin engellenmesi, grevlerin yasaklanması) bin türlü canlı örnekleriyle yaşanırken, sermaye devletinden hangi demokratikleşme açılımı yapması beklenebilir? Özelleştirme yoluyla daha şimdiden onbinlerce işçiyi işsiz bırakan, onbinlercesini kapı dışarı etmeye çalışan bu devlet değil midir? Tasarruf Teşvik Fonu’nda biriken emekçilerin alınterini gaspetmek için binbir türlü hileye başvuran aynı devlet değil midir?

Hain sendika bürokratlarının “toplumsal anlaşma” olarak sunulan bu saldırının anlamını ve amacını kavrayamadıkları düşünülemez. Sendikaları ele geçiren bu çetelerin iktisadi-sendikal ve demokratik-siyasal hak ve özgürlüklerin nasıl elde edileceği konusunda cahil oldukları da ileri sürülemez. Onların tavrı tamı tamına sınıfsal konumlarının gereğidir. Hizmet ettikleri sınıfın çıkarlarıdır onların bu ve benzeri saldırıların altına imza atmaya, sessiz kalmaya zorlayan asıl neden. Asıl dertleri işçi sınıfının çıkarlarını “uzlaşma”, “anlaşma”, “karşılıklı fedakarlık”, “ülke çıkarları” vb. gerekçelerle sermayeye peşkeş çekmektir.

Öte taraftan, sermaye ve hükümetin demokratikleşme olarak sunulan anlaşma taslağının içeriği bile, işçi ve emekçilere karşı ne tür bir kirli oyun oynadığını göstermeye yetiyor. Taslaktaki her bir madde -fiili olarak uygulanmasa bile- hukuksal-yasal çerçevede zaten tanınmış bulunuyor. Düşük ücrete razı olması karşılığında işçi sınıfı, yeni ne tür demokratik haklara sahip olacak ki? ILO’ya uyum yasaları, iş güvenliği vb. mi, sefalet ücretleri karşılığında yeni kazanımlar diye sunulanlar?

Kısacası, sermaye devleti, yasalarında tanıdığı fakat fiili olarak kullandırmadığı bir takım hak kırıntılarını, “yeni demokratik haklar” olarak düşük ücretlerin kabul edilmesi karşılığında pazarlığa

sürüyor. Şimdiden Yaşar Okuyan gibi azıllı emek düşmanı temsilcilerinin ağzından iş güvenliği konusunda adım atılacağı yönlü pazarlığı ısındırma manevralarına girişiliyor. Sendika bürokratları işçiler adına bu pazarlığı uygun gördüklerini ortaya koyuyorlar.

“Toplumsal anlaşma” ambalajlı bu saldırıların asıl muhatabı olan işçi ve emekçilerin ise (ağırlıklı kısmı önümüzdeki yılın başında TİS görüşmeleri başlayacak olan kamu kesimi işçileridir) sendikaların anlaşma-uzlaşma ihanetine destek olmayacağı açıktır. Fakat bu kadarı yeterli değildir. Bu kirli oyunu bozmak, sermayenin bu taktiğini yere çalmak gerekmektedir. Asıl sorun, bu ve diğer ihanetlere güçlü bir karşılık verebilmektir. Ve bunun önemli adımlarından biri, mücadelenin önüne bir barikat gibi dikilen, en önemli mücadele araçlarından biri olan sendikaları kötürumleştiren sendika bürokrasisini sendikalardan defetmektir. Bu saldırı özelinde, bir kez daha onları uzlaştıkları, hizmet ettikleri sermaye sınıfıyla başbaşa bırakmak, her türden iktisadi-demokratik hak ve talepler mücadelesinin önündeki bu engeli aşmak, işçi sınıfının en kritik görevlerinden biridir. Sözleşme dönemleri gelip çatığında bu hainlerle hesaplaşmayı öne almak, mücadeleye çok şey kazandıracaktır.

Bu saldırı da diğerleri gibi, doğrudan İMF-TÜSİAD patentlidir. Bütçe açıklarının emekçilerin alınterinden daha fazla çalınarak kapatılmasının, krizin faturasını emekçilere yükleyerek sermayenin kârını daha da artırmanın bir biçimidir. İşçilerden istenilen fedakarlığın sonu yoktur. Fedakarlık yaparak işçilerin yaşam koşullarını düzelttiği hiçbir yerde görülmemiştir. Hele hele, sefalet ücretlerine razı olunarak demokratik bir takım hakların kazanıldığı ya da sermaye sınıfının fedakarlık yaptı diye işçi sınıfına demokratik haklar bağışladığı dünyanın hiçbir yerinde görülmemiştir. Demokratikleşme paketleri, aldatmacanın da ötesinde, sınıfa açıktan saldırıyı içeren düzenlemelerdir.

Elbette, işçi ve emekçilerin demokratik hak ve özgürlüklere ekmek kadar, su kadar ihtiyacı var. Tarihsel olarak bakıldığında, demokratik siyasal hak ve kazanımların ücret mücadelesinin kazanımlarından daha da önemli olduğu görülür. Ancak her iki alandaki kazanımlar sermayeyle dişe diş mücadelelerin ürünüdürler. İktisadi kazanımlara güç vermenin, onları kalıcılaştırmanın yolu ise, bu mücadeleyi siyasal bir sınıf mücadelesi olarak sürdürmekten geçmektedir. İktisadi hak elde etme mücadelesindeki dağınıklık, güçsüzlük ve parçalanmışlık, ancak siyasallaşmış bir mücadele içinde giderilebilir.

Her iki alandaki kazanımları ve özgürlükleri kalıcılaştırmanın ve genişletmenin yolu ise, bu mücadelenin işçi sınıfının iktidar mücadelesiyle taçlandırılması perspektifiyle yürütülmesinden geçmektedir.

MHP-HADEP yakınlaşması...**“Büyük Türkiye” ülküsünde kesişen yollar**

Diyarbakır'a giden Devlet Bahçeli, yapılan bir toplantıda konuşan Belediye Başkanı Feridun Çelik'i alkışladı. Bu olay burjuva medya tarafından manşetlere taşınarak, barış ve kardeşliğin resmi olarak kutsandı. Ardından parti yöneticileri televizyon ekranlarında karşı karşıya getirilerek bu “tarihi yakınlaşma” parlatıldı. Taraflar bol bol kardeşlik mesajları verdiler. Kulakları aşındırıcısına tekrarlanan onca söz, elbette ki Türkiye'nin bütünlüğü ve “demokratik cumhuriyet”in büyük uzlaşması ile gerekçelendirilerek ifade edildi.

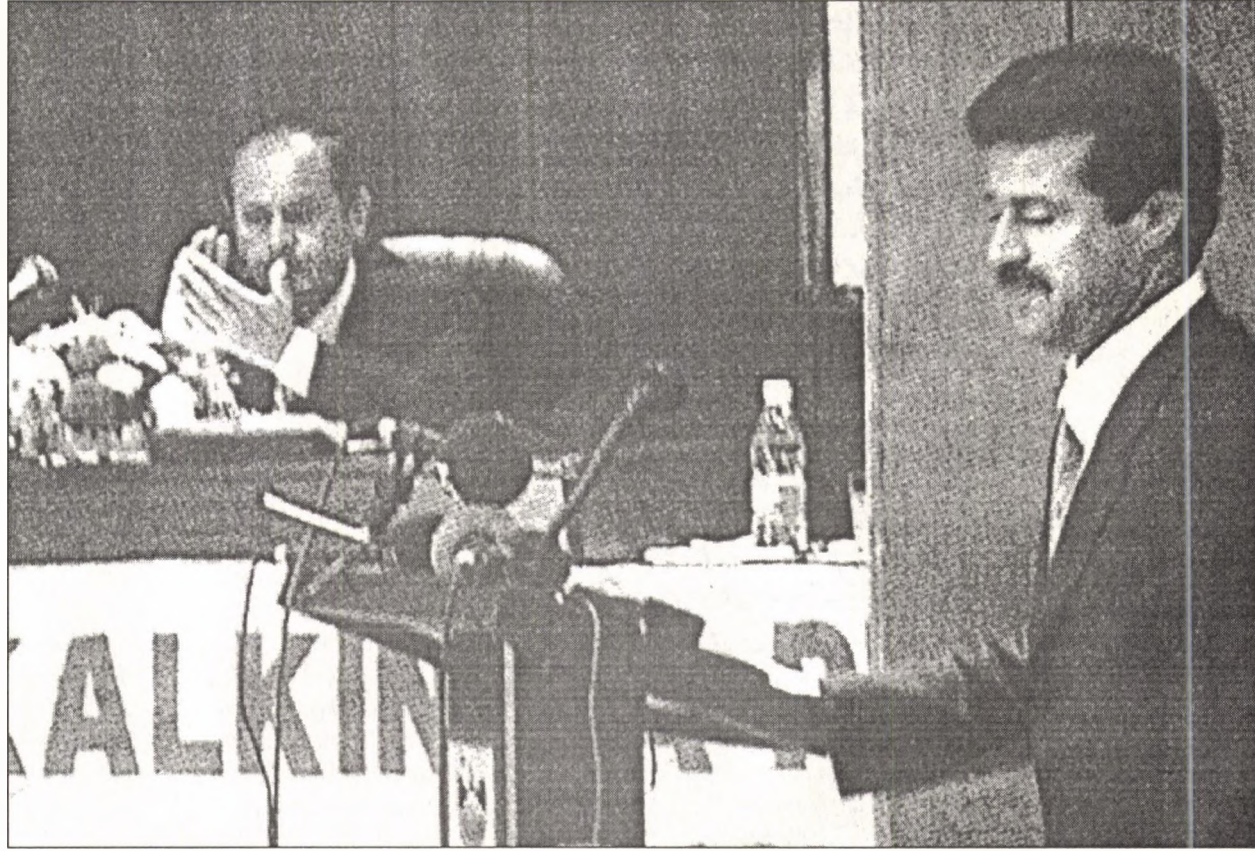
Elleri binlerce Kürt emekçisinin kanına boyanmış olan faşist-taşeron MHP ile HADEP arasındaki bu yakınlaşmanın nedeni, ortak amaç ve çıkar birliğiydi. Bu uzlaşma “Büyük Türkiye özlemi”nin iki tarafça da ortak ideal olarak benimsenmiş olmasındandır.

Dün iki zıt kutup olarak görülen bu iki partinin yakınlaşması, büyük bir değişimin ürünü olarak gösterildi. Peki değişen nedir, kim ne kadar değişmiştir?

MHP mi değişmiştir? Türk-islam sentezi MHP'nin halen “düşünsel” çizgisidir. “Tek devlet, tek millet, tek bayrak” onun şoven histerilerle savunduğu tek ülküsüdür. MHP'nin Kürt halkına yönelik tutumu mudur değişen? Elbette ki hayır. MHP, bu sorunda en küçük ayrıkı düşünceye karşı, “ne mozayigi, mermer ulan mermer” tehditlerinden zerre kadar vazgeçmemiştir. Onun için (ki bu son gelişmeler üzerin yapılan açıklamalarda yeniden tekrarlanmıştır) Kürtler bir Türk boyudur. Aksini savunan bölücü, eşkiyadır. Bu gibilerine terör, baskı, işkence revadır. Böyleleri çıktığında, düzenin sigortası yine MHP'dir.

Öyleyse tarafları yakınlaştıran değişim, MHP'de herhangi bir değişim olmadığına göre, HADEP'tedir. Geçmişte Kürt yoksul emekçilerinin devrimci dinamizmi karşısında, bir parça ilerici tutum alan, Kürt halkının meşru-haklı istemlerini ürkek de olsa savunan bu parti, artık tüm zincirlerinden kopmanın rahatlığıyla düzenin ve son olarak da MHP'nin kucağına atılıyor.

Çünkü artık Kürt halkının devrimci isyanı boğulmuştur, ulusal özgürlük-hak artık gerçekçi değildir. Gerçekçi olan, düzen ve devlete yaranmak, onun geleceği için bir nefer gibi çalışmaktır. Öyle

ya, binlerce Kürt gencinin kanlarıyla elde edilmiş koca bir rant var. Artık bu rant, sömürgeci iktidarın yayılmacı emellerine harç yapılmalıdır. Ortadoğu'da, Kafkaslar'da “Büyük Türkiye” ülküsü için canla başla çalışılmalıdır. Emek-fedakarlık artık bunun içindir. Ulusal hak bir yana, Kürt halkı bu fedakarlığı aklıkla, sefaletle, yıkımla ödemeye devam etmelidir. Karşılık mı? Asla. Öyle ya bu Kürt burjuvalarının kaderi Türk tekelci burjuvazisinin eteklerinde gezinmeyi gerektiriyor. Yakılan köylermiş, katledilen binlerce insanın hesabıymış, kırmıymış, onların dertleri değil. Onlar binlerce Kürt gencinin kanını şimdi nasıl dolara havale edeceklerinin hesabını yapıyorlar. Onlar için Kürt emekçileri, sermaye devletinin yayılmacı emellerinin gönüllü taşeron orduları olmalıdır. Böylelikle Kürt emekçileri sermaye devletinin koşumuna bağlanarak kazanılacak kırıntılarla cepler doldurulacaktır.

İşte MHP ile HADEP'in ortak ülküsü budur. Ortak ülkü için yapılan yürüyüşte “pürüzler” de halledildiğinde, “kardeşlik” de, “barış” da tam anlamıyla sağlanacaktır. Ancak “pürüzler”in giderilmesi için biraz daha zaman!.. Öyle ya, 15 yıllık bir devrimci birikimi teslim almak, tasfiye etmek, kolay mıdır? Bunun için kanlı ellerle tokalaşırken, Kürt halkı üzerinde sopalar inip kalkmaya, namlular ateşlenmeye devam edecektir. İki taraf da bunun bilinci ve sorumluluğuyla hareket ediyor. Bunun için kanlar oluk oluk akmaya devam ederken suskun kalıp, barıştan kardeşlikten söz ediyorlar. Barış gününde yaralanan, işkence yapılan Kürt emekçilerinin öfkesinin bir önemi yok. Çünkü HADEP ve MHP barışa yürüyorlar. İşte barış, işte kardeşlik!

Bu kardeşlik, “Büyük Türkiye”ye yürüyor. Bu kardeşlik bölge halklarının kanını dökmeye yürüyor. Bu kardeşlik ezilen ve sömürülen işçilerin, emekçilerin boynunu sıkıya yuruyor. Uçalan birkaç

yıl önce, PKK'nin en büyük pratiğinin, tarihinde ona buna ve nihayet TC'ye “karılık” yapmış olan Kürt halkını bu onursuzluktan kurtarmak olduğunu söylüyordu. Ya şimdi? Bu kardeşlik Kürt halkını yeniden sömürgeci sermaye devletine “karılık” a götürüyor. Dahası ve en önemlisi bu kardeşlik, MHP'nin ellerindeki Kürt emekçilerinin kanını HADEP'e bulaştırıyor.

Kürt burjuvazisi ve onun şahsında teslimiyetçi platform, geleceğini Türk burjuvazisinin kucağında görüyor ve tercihini bu yönde kullanıyor. Peki ya Kürt emekçileri? Kürt emekçileri için iki tercih var; ya Kürt burjuvazisinin peşinden gidip, kirli savaşlarda kırılacak, açlık, yoksulluk, sefalet içerisinde inim inim inleyecek, ya da Türkiye işçi sınıfıyla kaderini birleştirip, sömürgeci sermaye devletine ve Kürt burjuvazisine karşı savaşa atılacaktır. Bu tercih Kürt emekçi halkını gerçek barışa, kardeşliğe, özgürlüğe ve insanca yaşanılır bir dünyaya götürecektir. Kürt emekçileri bu nedenle sömürgeci sermaye devletinin kanlı bayrağı altında değil, işçi sınıfının kırmızı bayrağı altında birleşip savaşacaklardır. Çünkü işçi sınıfının kırmızı bayrağında şunlar yazıyor:

“2) Ulusal baskı ve eşitsizliğin sınıfsal baskı ve eşitsizliğin bir yansıması olduğunu gözönünde bulunduran TKİP, ulusal sorunun köklü ve kalıcı çözümünün ancak proletarya devrimi tabanında olanaklı olduğu gerçeğine dayanır. Proletarya devrimi programının bir parçası olarak, aşağıdaki istemler uğruna bugünden kararlılıkla mücadele eder ve iktidara gelir gelmez bunları derhal gerçekleştirir:

a- Her türlü ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalığın ortadan kaldırılması.

b- Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı.

c- Tüm dillerin tam hak eşitliği. Zorunlu devlet dilinin kaldırılması. Herkese kendi anadilinde eğitim hakkı.

d- Tüm azınlık milliyetlere kendi dillerini ve kültürlerini kullanma, koruma ve geliştirme olanağı.” (TKİP programı, 2. Bölüm, E-Ulusal Sorun)

Adana İHD'nin barış şenliği

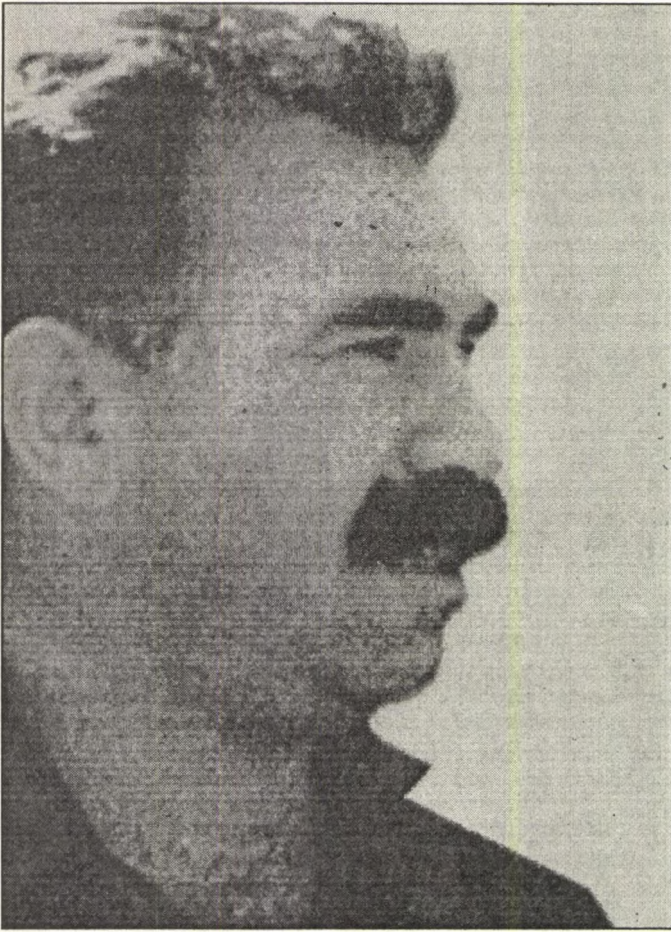
10 Eylül günü İHD'nin düzenlediği Barış Şenliği, yaklaşık 2000 kişilik bir katılımı Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu'nda gerçekleştirildi. Bir taraftan barış sloganları, diğer taraftansa hücre karşıtı sloganlar atılmaktaydı.

Sosyalist basının şenliğe katılırken ortak düşüncesi; devletin saldırılarını yoğunlaştırdığı bir dönemde şenliğin hücre karşıtı bir etkinliğe dönüştürülmesi, aksi takdirde böyle bir şenlikte yer almamak gerektiği doğrultusundaydı. Bunun için bir takım kararlar alındı. Şenliğe tutsak ailelerinin üzerlerinde hücre karşıtı sloganların yazdığı önlüklerle katılmaları, şenlik sırasında bir ananın kürsüden konuşma yapması, TUYAB bildirilerinin dağıtılması ve tüm bunlarla birlikte sosyalist basının ve ailelerin birarada durarak hücre karşıtı sloganlar atmaları kararlaştırılmıştı.

Gerekli “hassasiyet” gösterilmemesinden kaynaklı, bu kararların büyük çoğunluğu hayata geçirilemedi. Uygulanan kararlarsa şenliği dönüştürmede yetersiz kaldı.

Kızıl Bayrak/Adana

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantasy.org>

HADEP-MHP yakınlaşması: Denize düşenler yılanı sarılıyorlar**Faşist MHP'de çözüm arayanlar****H. Yağmur**

teslimiyetçilere göre, MHP de barış ortamından etkilenmiş, sürece biraz daha esnek bakmaya başlamıştı. MHP ve HADEP yaşananlardan ders çıkarmıştı. Yakınlaşma karşılıklıydı. Gerçekte yakınlaşanlar ise, Kürt burjuvazisinin siyasal temsilciliğine soyunmuş, “çözümü” emperyalist ABD’den ve sermaye iktidarından bekleyen teslimiyetçilerdi. Teslimiyetin politik platformu Kürt burjuvazisinin siyasal temsilciliğinde karar kılmış olan Abdullah Öcalan tarafından formüle edilmişti. Kürt halkının ulusal hak ve özgürlüklerini devrimci yoldan elde etmeden umudunu dönülmez bir biçimde kesen Abdullah Öcalan, kendisini Türkiye’ye teslim eden komplonun mimarı ABD’nin çözümüne dört elle sarılmıştır. Emperyalizmin, YDD’nin bağımlı kapitalist ülkeler için önerdiği “düşük yoğunluklu demokrasi” çözümünü estetize ederek, bunu “demokratik cumhuriyet” ambalajı içinde ortaya sürmüştür. Sömürgeci egemenliğin üniter devlet yapısı içinde kültürel kimlikle sınırlı çözümüne yönelmiştir.

Ulusal sorunun devrimci çözümünden vazgeçenlerin düzenin hizmetindeki kurum ve partilerle uzlaşmaz çelişkileri zaten olamazdı.

Böylesi bir durumda sınırlar ve sınıfsal karşıtlıklar belirsizleşir. En gerici, dahası faşist partilerle bile işbirliği yapılması “doğal” hale gelir.

MHP, HADEP’le yakınlaşma değerlendirmelerinin geleneksel yaklaşımında bir değişiklik olduğu izlenimini yaratmaması için harekete geçti. Geleneksel şovenist-faşist çizgisinin altını bir kez daha çizdi. İmha ve inkar üzerine kurulu politik tutumlarını; “Kürt sorunu diye bir sorun yok. Bölücülikle mücadeleimiz kararlılıkla devam edecek. A. Öcalan asılmadan idamın kalkmasına razı olmayız. Biz bu görüşlerimizi aynen koruyoruz.” cümleleriyle dillendirdiler.

Faşist partiye göre, genel başkanlarının Feridun Çelik’i alkışlaması ve tokalaşması gayet normaldi. Zira Kürt burjuvazisinin vitrindeki siyasi temsilcilerinden olan Feridun Çelik, “bütünlük ruhuna uygun bir konuşma” yapmıştı. Türk devletine, bayrağına sahip çıkmıştı. Kaldı ki, bir “Türk boyu olan Kürtler”i başbuğları da severmiş. Kürt halkını Türk boyu olarak gören şovenist partinin HADEP’le yakınlaşma diye bir sorunu olmadığını, bu cümleler yeterince net ortaya koyuyor.

Siyasal bir sorunu ekonomik az gelişmişlik sorununa indirgeme çabası

MGK, ekonomik kalkınma sorunlarını öne çıkararak, bir taşla iki kuş vurmak istiyor. Birincisi bir dizi doyurulmamış ekonomik talebi olan Kürt işçi ve emekçilerinin beklentisi derinleştirilmek isteniyor. İkincisi ve daha da önemlisi, “bölgedeki geri kalmış feodal yapı tüm sorunların kaynağıdır” demagogileriyle, Kürt halkının ulusal hak ve özgürlük talebi perdelenmek isteniyor.

Ecevit ve Bahçeli’nin Diyarbakır gezilerini tam da MGK konsepti çerçevesinde değerlendirmek gerekiyor. Bu konseptte uygun davranma, kültürel kimlikle sınırlı yaklaşımı böyle bir konsept içinde ifade etme noktasında teslimiyetçilerin önemli bir çabası söz konusu. Feridun Çelik’in sunduğu raporun

böylesi bir tutumun ürünü olması bir tesadüf değil.

Teslimiyetçilerin gelişmelere yaklaşımı

Kürt sorununun “demokratik cumhuriyet” ekseninde mutlaka çözüleceğine inanan teslimiyetçiler takvim de belirlediler. “En geç Eylül-Ekim ayında açılımlar yapılacak” iddiası *Özgür Halk* dergisinin Temmuz sayısında ifade edildi. AB ve ABD’nin de bu yönde adımlar istediğini eklemeyi unutmuyorlar. Böylesi beklenti katsayısı yüksek bir yaklaşımın düzen cephesindeki gelişmeleri abartılı değerlendirmelere konu yapması da anlaşılabilir.

Nitekim Ecevit’in idamla ilgili tartışmaları, Sami Selçuk, A. Necdet Sezer vb. kimi “hukukçu”ların konuşmaları, ordunun kimi vurguları, teslimiyetçiler tarafından “demokratik cumhuriyet”in habercisi olarak tanımlandı.

HADEP, faşist partinin başkanının alkışlarını, “Devlet beyin alkışları umut verici sözler” olarak tanımlandı. Feridun Çelik, faşist katile “meselelere geniş bakıyor” diyerek iltifatta bulundu. HADEP Genel Başkanı daha da ileri giderek, söylemini “verdiğimiz mücadele devletin çeşitli kademelerince de destekleniyor” noktasına vardırdı.

Gelişmeler en büyük umudu, her zaman olduğu gibi yine İmralı’da yarattı. A. Öcalan, “*Doğru politikamız MHP’yi de etkiliyor. Devletin benimle programı var. Yeter ki, PKK’deki bazı çeteler süreci sabote etmesin*” diyerek, gelişmelerden duyduğu memnuniyeti ifade etti. A. Öcalan, sömürgeci sermaye devletinin, onun en rafine şovenist partisinin sürece katkı sunacağını düşünüyor. Sürecin önündeki tek tehlike olarak ise PKK gerillalarını görüyor. Böyle bir yaklaşım, emperyalist-kapitalist sistemin hizmetindeki düşüncenin mantıksal sonucu olabilir ancak.

Teslimiyetçiler Kürt halkı üzerindeki politik etkilerini tümüyle olumsuz yönde kullanıyorlar. Ekonomik kalkınma paketleri cinsinden balon paketlerine dönük beklentileri körüklemeye fiilen rol alıyorlar. Emperyalistlerin, açılımın öncülüğünü yapacaklarını Kürt halkına pompalıyorlar. Böyle olumsuz yaklaşımlar üzerine kurulu teslimiyet platformu, Kürt halkının azımsanmayacak bir kısmının emperyalizme, sermaye iktidarına karşı mücadele istediğini zaafa uğrattıyor.

Çözüm devrimde, çözüm sosyalizmde!

Teslimiyetçiler geline yerde faşist MHP’den dahi medet umar hale gelmiştir. Böylesine büyük bir çürümeye yol açanları kendi batakliklarında yalnız bırakıp devrimci bir çıkış yapmak, Kürt aydınlarının, sosyalistlerinin, ulusal özgürlük ateşini yüreğinde taşıyan Kürt işçi ve emekçilerinin görevidir. Görev geline yerde MHP gibi faşist bir partiyle yakınlaşmaktan geri durmayan teslimiyetçilerden yollarını ayırmak noktasında düğümleniyor.

Kürt halkının özgürlük umudunun biricik ifadesi devrimdir, devrimci çözümdür. Bu doğrultuda yakınlaşması gereken tek güç ise Türk ve çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçilerdir. Devrimci sınıf çıkarları temelinde emperyalizme ve sömürgeci sermaye devletine karşı mücadele, kazanmanın tek yoludur. Bu yol gerçek eşitlik ve özgürlüğün adı olan, insanlığın güzel geleceği sosyalizmin yoludur.

Sömürü ve sefalet düzeni Kürt işçi ve emekçilerini fazlasıyla vuruyor. Kürdistan, kişi başına düşen gelir sıralamasında sonuncu. Nüfusun yaklaşık yüzde 20’sinin yaşadığı Kürdistan coğrafyası, GSMH’nin yüzde 4,5’u ile yetinmek zorunda kalıyor. Konut, sağlık, işsizlik sorunu kirli savaş süreci ile birlikte daha da derinleşti. Derinleşen açlık ve sefaletin farkında olan sermaye devleti, beklentiyi körüklemeye çerçevesinde ekonomik kalkınma paketlerini sıklıkla gündeme getirdi. Kürt işçi ve emekçileri için hiçbir pozitif sonuç üretmeyen bu paketlerle bağlantılı teşvik kredileri, bölgesel kalkınma kredileri, Kürt ve Türk burjuvalarının toprak ağalarının kasalarına aktı.

Son yıllardaki hükümetlerin tümü bu balon paketlerini açtı. Kısa bir süre önce bu ekonomik paketlerden birini de Ecevit açmıştı. Planlanan bu yatırımlar çerçevesinde Diyarbakır’a gitti.

Sermaye medyası başından itibaren Devlet Bahçeli’nin ziyaretinin MHP ve HADEP’in yakınlaşmasına yol açacağı yönünde propagandaya girişti. Feridun Çelik’in konuşmasının faşist partinin genel başkanı ve hükümetteki bakanları tarafından alkışlanması, “yakınlaşma” saptamasının delili sayıldı. Sermaye medyasının manşetlerine taşındı, “yeni kapsayıcı bir başlangıç” olarak nitelendirildi. Daha da ileri gidilerek, MHP ve HADEP’in “büyük Türkiye” ideali etrafında kenetlendiği değerlendirildi.

Teslimiyetçiler boş durur mu? Başta Abdullah Öcalan olmak üzere Kürt burjuvazisinin siyasi temsilcilerinin tümü bu gelişmeyi abartılı değerlendirmelere konu etti. “Demokratik Cumhuriyet” stratejisinin yaşama geçmesinin kanıtı olarak gösterme çabasına girişti.

Yakınlaşan kim?

MHP-HADEP yakınlaşmasının sembolik ifadesi olarak, Devlet Bahçeli’nin Feridun Çelik’i alkışlaması gösterildi. Sermaye medyası ve

HADEP-MHP yakınlaşması üzerine

Tahir Solmaz

Ulusal hareketin teslimiyetçi çizgisi derinleşerek sürüyor. Bu gidişatla nereye varacağını kestirmek güç değil. Teslimiyetçiliğin HADEP üzerinden yansımaları ise çok daha açık yaşanıyor.

HADEP'in CHP'yle flörtü derinleşmeye başlamıştı ki, MGK müdahale etmek zorunda kaldı. Ecevit'in bu ittifaka husumeti, bağımsız bir çıkış değildir. Eğer Ecevit'in ifşalarıyla sınırlı olsaydı, HADEP ve CHP, derinleşen işbirliklerini durdurma gereği duymazlardı. Son seçimlerde barajı aşamayan CHP'nin sancılı bir durum. "Savaşın bitmesi"yle kurtlar sofrasında kalan Kürt emekçilerinin oy potansiyeli düşünüldüğünde, düzen partilerinin iştahının kabarmasında şaşılacak bir yan yok.

Kuşkusuz mesele yalnızca oyla sınırlı değil. PKK'nin bir zamanlar "siyasallaşma" sinyallerine karşı ateş püsküren ordu ve medya, bugünlerde HADEP'in çıkışlarını "olumlayan" açıklamalar yapıyorlar. Düzene gerçek anlamda güven verebildiği ölçüde, kendi siyasal platformunda reformistlerin politika üretmesinde de bir sakınca görmüyorlar.

"Derinleşme" her iki taraf için de geçerlidir. Teslimiyetçiler bu açıdan fazlasıyla rahat. Dikkat edilirse, CHP-HADEP ilişkisinin kesilmesinden sonra, Öcalan "biz herkesle işbirliğine hazırız" türünden açıklamalar yapmıştı. Devlet Bahçeli'nin Diyarbakır çıkarmasında Ferudun Çelik'in konuşma yapması ve "devlet" tarafından "alkışlanması", birden medyanın gündemine oturmuş, çeşitli senaryolar hazırlanmaya başlamıştı. CHP-HADEP işbirliği, en azından Kürt emekçileri tarafından daha bir "olumlu" karşılanıyordu. Tepkiler çok sınırlı düzeydeydi. Ama kitleler nezdindeki "sol yanlısı" MGK'yı tedirgin ediyordu. Hele de geçmişte yaşanan deneyim orta yerde duruyorken...

Kuşkusuz bugün Ferudun Çelik'in "alkışlanması", bir ittifak ya da işbirliği anlamına gelmiyor. Diyarbakır'daki "hoşgörüsü", kendi tabanına bir mesaj herşeyden önce.

Düzenle bütünleşmede teslimiyetçilerin daha da gelişecek kirli ilişkilere ihtiyaç duyacağından kuşku duymamak gerekiyor. HADEP, sözde "barış ve demokratik cumhuriyet" adına, her türlü parti ve kurumla ilişki geliştirmede daha hızlı adım atmaya özel bir çaba gösteriyor. Düzen partileriyle flörtler daha da artacaktır.

PKK teslimiyetçi politik platformunda tutarlı davranmaya çalışıyor. Yeni açılımlarına kendi tabanını ikna ve kazanma noktasında "havuç ve sopa"ya başvuruyor. Cezaevlerindeki tabanını ve kitlelerini ise, Ekim'de açılacak meclise ve "af"fa kilitlemiş bulunuyor. Hızlı bir dejenarasyonu yaşayan tabanı "af"la tutmak için çaba sarf ediyor. Teslimiyet çizgisi olan "demokratik cumhuriyet"e karşı çıkan devrimcilerin katledilmesi ve her türlü şantajla satın almaya çalışması, Öcalan'ın devlete verdiği güveni boşa çıkarmamak için nasıl çaba harcadığını gösteriyor.

Komünistler ve devrimciler, PKK'nin devrimcilere yönelik saldırılarını etkin bir teşhirin konusu yapabilmelidirler. Ne var ki, Türkiye devrimci hareketinin önemli bir kesimi politikada oportünizmden kurtulabilmiş değil. İkircikli ve hesapçı davranmakta, PKK'nin teslimiyetçiliğine karşı bir duruş sergileyememektedir. Komünistlerin, başından itibaren ilkesel duruşları ve tutumları, proletarya sosyalizminin tutarlı konumundan, ilkelere bağlılığından kaynaklanmaktadır.

HADEP süren il kongrelerinde yaptığı açıklamalarda, kongrenin sonunda "yeni açılımlar" yapacağını açıkça ifade etmektedir. Buradaki "yenilik"ler biliniyor. Teslimiyet çizgisinin daha da derinleştirilmesi ve faşist-sermaye düzenine daha fazla güven verme uğraşı olacaktır bu.

Diğer yandan, Başkanlık Konseyi'nin "meclisin açılmasıyla adım atılmazsa savaşa yeniden başlanacağına" dair açıklamaları, tam bir ikiyüzlülüktür. PKK, Kürt emekçileri üzerindeki etkisini yitirmekten korkuyor.

Devlet de, "kırıntı" bile olmayan kimi adımlar atarak, PKK üzerinden Kürt emekçilerini denetim altında tutmaya çalışıyor. Bugün PKK'nin varlığı devlet için fazlasıyla önemlidir. Türkiye burjuvazisinin "acelesi" yok. Soğukkanlı ve uzun erimli düşünüyor. Kısa vadede PKK'nin taktikleri Kürt emekçileri üzerindeki etkisini sürdürecektir, ama uzun vadede kontrol edebilmesi mümkün değildir.

Kürt emekçilerindeki heyecan ve coşku bugünden doğru bir kanala akıtılamazsa, ileriki dönemde, '80 yenilgisiyle Türkiye devrimci hareketi nezdinde emekçilerin uzun zaman yaşadığı akıbeti yaşamayacağına garanti yoktur. Kuşkusuz Türkiye ve Kürdistan gibi devrime gebe coğrafyalarda, yılgınlık, yalnızlaşma, kendi kabuğuna çekilmenin "uzun" süreli olmasının koşulları mevcut değildir.

Bu durum komünistlerin sorumluluklarını daha da arttırmaktadır. Kapitalizm koşullarında sınırlı ulusal kazanımlar iğreti ve istisnadır. Ulusal sömürünün kaynağı, emperyalist-kapitalist sistem olduğuna göre, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin edebilmesi, doğrudan Türkiye burjuvazisinin sınıf iktidarının yıkılmasına bağlanmaktadır. Görevler de bu çerçevede ele alınmak durumundadır.

Yargıtay Başkanı'ndan "tarihi" bir konuşma daha...

"Demokratikleşme" oyunu ve teslimiyetçi cephenin ham hayalleri

Yargıtay Başkanı Sami Selçuk yeni adli yıl açılışında geçen yilkine benzer bir "tarihi" konuşma daha yaptı. Bu konuşmanın içeriğine değinmek gerekmiyor. Üzerinde durulması gereken, "demokratikleşme" adı altında sürdürülen göz boyama ve kandırmaca oyunudur.

"Kopenhag Kriterleri", "AB'ye uyum" adı altında, iki-üç yıldır bir demokratik açılımlar kampanyası sürdürülüyor. TÜSİAD'dan Anayasa Mahkemesi ve Yargıtay Başkanı'na kadar pek çok çevre bu oyunda rol alıyor. Zira "demokratikleşme" yaygarası, her yönüyle çürümüş Türkiye kapitalizminin yeniden yapılandırılması için bir ihtiyaç. İmaj tazelemeye sadece sistem değil, onun uşakları da ihtiyaç duyuyor. Bunun son örneği, Ecevit'in IMF şefi Cottarelli'nin açıklamasına gösterdiği "tepki"dir.

Konuşmaya teslimiyetçi Kürt cephesinin tepkisi

Yargıtay Başkanı bir yıl önce de benzer bir konuşma yapmış ve Kürt teslimiyetçiler tarafından alkışlarla karşılanmıştı. Selçuk'un bu konuşmasına, Kürt sorununda ABD'nin "önce ez, sonra çöz" politikası damgasını vuruyordu.

Kürt sorunu 15 yıl rejimi ciddi bir biçimde zorladı. Burjuvazi ve yalakalarının bir bölümü ABD'nin "ez ve çöz" politikasına uygun olarak, Kürtlerde oluşan özgürlük bilincinin kolay silinemeyeceğini, Kürtlerin yeniden ayağa kalkmasını engellemek için bazı tavizler (kırıntılar) verilmesi gerektiğini söylüyorlardı. Ama generaller Kürt sorunu çerçevesinde en ufak bir kırıntıya bile razı olmadığı için, bu konuda "demokratikleşme"den dem vuranların hepsi hizaya getirildi.

Bu koşullarda, iki yıldır Sami Selçuk tarafından yapılan konuşmaların "asker partisi"nden bağımsız olmadığı yeterince açık olmalı.

Teslimiyetçi çevre ise bu konuda ham hayaller içinde. Bu çevrenin yurtdışında yayınlanan günlük gazetesi *Özgür Politika*'nın 7 Eylül 2000 tarihli sayısında, Selçuk'un konuşmasıyla ilgili şunlar söyleniyor:

"Selçuk, 115 sayfalık konuşma metnini özetleyerek okudu. Sami Selçuk konuşmasında, demokrasi, anayasa, insan hakları, yargı bağımsızlığı, erkler arası eşitlik, düşünce özgürlüğü, laiklik, Avrupa Birliği, af, hukuka uyma bilinci, yolsuzluklar, memurların yargılanması, kamu denetçiliği, istinaf mahkemeleri, işkence, infaz sistemi, ölüm cezası, hukuk öğrenimi, trafik ve çevre sorunu gibi konulara değindi. Selçuk konuşmasını, 'Yaşasın Demokratik Cumhuriyet' sloganıyla bitirdi." (abç.)

Yine aynı çevrenin yurtiçinde yayınlanan günlük gazetesi 2000 *Yeni Gündem*'de de konuşma manşetten ("*Demokratik Türkiye özlemi*") veriliyor.

Düzenin tüm parti, kurum ve kuruluşları tarafından alkışlanan bir konuşma teslimiyetçilerin de yoğun övgüsüne konu oluyor. Artık TC'nin yargı kurumunun başındaki kişiyle aynı şeyler söyleniyor, aynı şeyler savunuluyor, aynı şiar (Yaşasın demokratik cumhuriyet!) altında birleşiliyor.

Grevleri ertelenen Belediye işçileri çocuklarıyla birlikte eylem yaptı...

“Annemizin ekmeğine ortağız, kavgasına da ortak oluyoruz”

Grevleri ertelenen belediye işçileri alanlara çıkmaya ve taleplerini haykırmaya devam ediyor. Grev ertelemesinin ardından Büyükşehir Belediyesi'nin önünde oturma eylemleri düzenleyerek sessiz kalmayacaklarını dile getirmişlerdi.

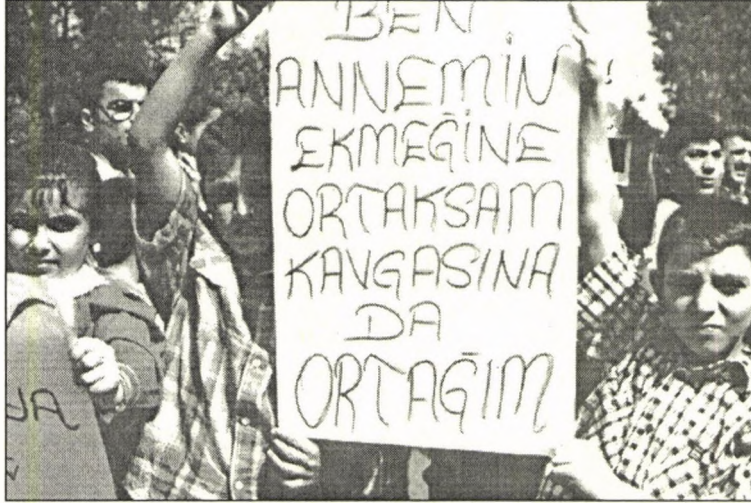
Belediye işçileri tepkilerini en son 11 Eylül günü, okul masraflarını karşılamakta her zaman zorlandıkları çocukları ile birlikte katıldıkları eylemde ortaya koydular. Pazartesi günü işçilerin çocukları okula gitmeyerek, babalarının ve annelerinin kavgasına ortak oldular. Tabii ki ilk gününde okula gitmeyip eyleme katılma kararı kendilerinden çıkmamıştı. Yalnız eylemde velilerinin hakkını onlar kadar coşkulu bir şekilde savunarak, yumruklar havada “Direne direne kazanacağız!” sloganını haykırıyorlardı.

İki bini aşkın işçi, okul önlüklü çocuklarıyla birlikte saat 12.00'de Saraçhane Parkı'nda toplanarak, Büyükşehir Belediyesi'ne yürüdü. Eylemde çocuklar “Okula gitmek istiyoruz!”, “Gürtuna sözleşmeyi imzala!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganlarını attılar. Çoğunun elinde döviz vardı, ancak en anlamlısı, “Annemizin ekmeğine ortağız, kavgasına da ortak oluyoruz” idi.

Eylemde Türk-İş Bölge Başkanı söz alarak, çocuklara babalarından gurur duymaları gerektiğini, çünkü onların çete kurmadığını, soygun yapmadığını belirtti. Gürtuna'nın sözleşmeyi imzalamasını, yoksa Metro açılışında zor durumda kalacağını söylediği sırada, işçilerden “Gürtuna Taksim'de rezil olacak!” sloganları yükseldi.

Ardından Belediye-İş 3 No'lu Şube Başkanı söz aldı ve şunları söyledi:

“Bu ülkenin tepesinde bulunan Yargıtay Başkanı kalkar bu anayasa kaldırılmalıdır, bu anayasa toplumun iradesini temsil etmiyor, bu anayasa sivil bir anayasa

değildir dediği bir durumda, bizim hayli hayli buna katılmamız gerekir. O anayasa ki bizim grevlerimizi erteleyebiliyor ve toplu sözleşmelerimizi çıkmaza sokabiliyor.

Bugün yaşamımız hem içeride hem dışarda hücreleştirilmek isteniyor. Cezaevleri tek tip insan yaratma konumuna getirilerek, insanlar hücrelere konularak, insanlık dışı uygulamalara tabi tutulmak isteniyor. Bunlar da bizim sorunumuzdur. Grev ne kadar sorunumuzsa, bu ülkedeki bütün anti-demokratik uygulamalar da o kadar bizim sorunumuzdur. Çünkü grevlerimizi erteleyenler, başka yerlerde başka şeyler yapıyorlar... Onlar bıkmıyorlarsa biz de bıkmayacağız ve yılgınlık yok direniş var sloganını tekrar tekrar atacağız”

Birkaç işçi çocuğu da kürsüden yaptığı konuşmada okula gitmek istediklerini, ancak velilerinin okul masraflarını karşılamakta zorlandığını, bunun sorumlusunun da belediye başkanı olduğunu söylediler.

Belediye işçileri 16 Eylül'de Taksim'de Metro açılışını yapacak olan Gürtuna'yı protesto edecekler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Beyoğlu Belediyesi'nde grev...

“İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!”

Beyoğlu Belediyesi ile Genel-İş'in arasındaki toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması nedeniyle, İstanbul 3 No'lu şubeye üye 490 işçi greve çıktı. İşçiler, Piyalepaşa Fen İşleri Müdürlüğü, Şişhane Atölye Garajı, Hasköy Aynalı Kavak Temizlik İşleri Müdürlüğü ve Tünel'deki Beyoğlu Belediye Başkanlığı Ek Hizmet Binası'na, “Bu işyerinde grev vardır” pankartları astılar.

Ek Hizmet Binası önünde bir konuşma yapan Genel-İş 3 No'lu Şube Başkanı Mevsim Gürlevik, 1 Mart 2000'den beri işveren ile sendika arasında yapılan toplu görüşmelerin işverenin katı tutumuyla tıkanıldığını, insanca yaşayacak bir ücret için greve çıktıklarını, 490 işçiyle beraber 12 ay da sürse grevi devam ettireceklerini söyledi.

Eylem sırasında işçilere coşku hakimdi. “İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!”, “Vur vur inlesin, başkan dinlesin!”, “Kahrolsun IMF bağımsız Türkiye!”, “Yaşasın işçilerin birliği!” sloganları gür bir şekilde atılırken, bazı işçiler “Toplu sözleşme hakkımızı gasp ettirmeyeceğiz!” gibi dövizler taşıdılar. Eylem davul zurna eşliğinde halaylarla sona erdi.

14 Eylül'de ise işçilerin sınıfsal silahı olan grev, taşeron şirket tarafından kırılmaya çalışıldı. İstiklal'de

Viva adlı taşeronun grev kırıcı çalışması, grevci işçilerde tepkiye neden oldu. İşçiler, taşeronun çöpleri toplamasına müdahale etti. Grev kırıcılarına gerekli cevabı veren işçilerin karşısına ise her zamanki gibi sermayenin kolluk güçleri çıktı. İşçileri engelleyerek grev kırıcı çalışmaya izin verdiler.

Sınıf dayanışması güçlendirilmelidir

Belediye işçileri ilk grevlerinin sermaye devleti tarafından (sağlığı tehdit ettiği gerekçesiyle) ertelenmesinin ardından, yerelerde (Adana, İstanbul) başlayan bu yeni grevler kuşkusuz önemlidir.

Belediye işçileri, bu son süreçten ileriye dönük dersler çıkarma sorumluluğu ile yüzyüzedirler. Erteleme sürecindeki zayıflığın nedenleri sorgulanmalıdır. Halihazırdaki sendikalar arası bölünmüşlüğe son verilmelidir (geçen zaman içerisinde bu alanda olumluluklar yaşanmıştır, ancak bu yeterli değildir). Hangi belediye sendikasının eylem yaptığına bakılmadan pratikte eyleme tam destek verilmelidir.

Çözüm “sınıfa karşı sınıf” tutumundadır. Sınıf dayanışmasının güçlendirilmesi en acil görevdir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kntey.org>

Belediye işçilerinin kırılan direnişinden ne öğrenmeliyiz?

Sermaye hükümetinin 2 ay erteleyerek belediye işçilerinin mücadelesini kırmaya çalışması, görünürde istenilen sonuca ulaştı. 28 Ağustos'la 12 Eylül arasında İstanbul'da greve başlayacak 10 belediyenin işçisi bu geriye çekilişi durduramadı. Dahası, grevi ertelenen belediyelerdeki sınıf kardeşlerinin grev kırıcılığına karşı başarısız kalınması, kendilerinin de istemeyerek güdük TİS'lere razı olmalarını koşulladı. Ve 10'u İstanbul'da olmak üzere, pek çok belediyede işçiler, kaderlerine razı bir görünüme büründüler. Temel önemde bir fırsatı kaybettiler.

Grevlere saldırı neden başarıya ulaştı?

Oysa belediye işçilerinin direnişi güçlü ve kararlı başlamıştı. Ancak sendikal cendereyi aşamadığı, siyasal kararlılığa ulaşamadığı, devrimcileşemediği oranda, bilinen sona evrildi.

Sermayeye bu kadar kolay bir zaferi, sınıfa böyle bir yenilgiyi tatırın ne idi? Yenilgi, sınırlı bir “dövüş”ten (bir toplu gösteri ve birkaç basın açıklaması) bir güç biriktirmeye ve kontrollü bir geri çekilmeye bürünemez miydi? Üstelik, aynı işkolundan ve diğer işkollarında sınıf kardeşlerinin yeni grev dalgalarına hazırlandığı, yerelliklerde tekil grev/direnişlerin yaşandığı, diğer emekçi sınıf ve katmanların içten içe bir kaynama yaşadığı bir süreçte..

Metal ve tekstilde TİS'lerde yeni dayatmalar, özelleştirme saldırısı vb. dizginsizce sürerken, yeni grev ve direnişlerin arifesinde belediye işçilerinin yenilgisinin moral ve motivasyon bozukluğu yaratacağı, bunun varolan örgütsüzlüğü besleyeceği gibi, sermayenin pervasız saldırganlığına güç vereceği ortadadır. Ve muhtemelen sermaye, metal ve tekstil TİS'lerine, özelleştirme karşıtı direnişlere, köylülüğün, gençliğin, kamu emekçilerinin, Kürt halkının eylemliliklerine, hücre karşıtı muhalefete benzer yöntemlerle saldırma cüreti gösterebilecektir.

Belediye işçilerinin grev hareketinin kırılmasında, parçalı hareketliliğin yanı sıra, sınıf dayanışmasındaki geriliğin, sendikal ihanetin (Hizmet-İş'in alçakça duyarsızlığı ve sınıfı satışı) ve devlet terörüne karşı siyasal bir duruş sergilenememesinin özel bir yeri vardır

Sermaye partilerine duyulan öfke politikadan uzaklaşmaya değil, alternatif devrimci politikalara yönelmeyi koşullamalıdır. Aynı şey ihanetçi sendika bürokratlarına duyulan haklı öfke için de geçerlidir. Çözüm, sendikaları terketmekte değil, kendi kazandığımız mevziler olan sendikaların devrimcileştirilmesindedir.

Fakat işçi sınıfı halihazırda kendinde bu gücü görememektedir. Mesela, Nihat Yurdakul Belediye-İş'in grev pankartını indirirken yaptığı konuşmada, sermaye iktidarının grev erteleme yasağına uyacaklarını işçilere vaazederken, işçiler “Uymayacağız!”, “Meclisin itleri yıldıramaz bizleri!” diye slogan atıyorlardı. Peki sonuç ne oldu? Öz örgütlenmeden yoksun işçiler, sınıfa yönelik büyük bir saldırı döneminde, sermayenin pervasızlığını ve ihaneti sineye çekmek zorunda kaldılar.

Doğal olarak işçilere şu soruyu sormak hakkımızdır: Madem sermayenin yönetimini, programını, partilerini, ajanlarını kabul etmiyorsunuz, nerede grev komiteleriniz, işyeri komiteleriniz, TİS komiteleriniz, dayanışma komiteleriniz?..

Kurtuluşun kendi kollarımızda olduğunu artık anlamak zorundayız. Bu kadar yıldır tanık olduğumuz sömürü düzeninin oyunlarından ders çıkarmak zorundayız.

Her yenilgi, yeni zaferler için güç biriktirme dönemidir. Yenilgilerimizi zaferlerimizin ilk basamağı yapabilmek, zayıflıklarımızı yüklenerek oradan güç olabilmek kendi kollarımızdadır. Bunu başarabilecek tek güç modern proletaryadır.

B. Musa

Çukobirlik işçisi direniyor, sendika oyalıyor...

İMF politikalarının sonucunda ücretsiz izne gönderilen Çukobirlik işçileri 3. kez izne çıkarıldılar. Daha önce Adana'ya gelen DiSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, bir gelişme olmaması halinde 11 Eylül'de işçilerin aileleriyle birlikte bir sonuç alana kadar fabrika önünde oturma eylemi yapacağını duyurmuştu.

11 Eylül Pazartesi günü sabahın erken saatlerinde Çukobirlik önünde 1000 kadar işçi aileleriyle birlikte toplandı. Genel Başkan işçilere hitaben bir konuşma yaptı. Konuşmasında SEKA işçilerinin yolundan gideceklerini, bir sonuç alıncaya kadar burada oturacaklarını vurguladı. Daha sonra Genel Müdür'ün yanına çıkarak bir görüşme yaptı. Tekrar aşağıya inerek, "Genel Müdür sizin burada eylem yapmanızdan rahatsız değil, ben gidip temaslara devam edeceğim" türünden sözler söyleyerek ayrıldı.

Sık sık "Yaşasın işçilerin birliği!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Direne direne kazanacağız!", "İşçi sendika omuz omuza!" sloganları atıldı. İşçi aileleri ise "Çukobirlik işçisi yalnız değildir!" diyerek hem sloganlarıyla, hem de varlıklarıyla eşlerinin, annelerinin, babalarının yanlarındaydılar. Çocuklar "Babamızın işini istiyoruz!" diye bağırıyorlardı. Az sayıda gelen işçi aileleri ve destek için gelen insanlar kapının dışında bırakıldılar, içeri alınmadılar.

Eyleme destek için gelen EXSA işçileri de içeri alınmadı. EXSA işçileri "EXSA-Çukobirlik omuz omuza!", "Yaşasın EXSA grevimiz!" sloganlarıyla, işçi ailelerine ve destek için gelen diğer insanlara eşlik ettiler.

İçeriye Çukobirlik işçileri ve basın dışında kimseyi almamak, işçileri yalnızlaştırmak demektir, yapılan bu oldu. Bununla dayanışmanın ve her türlü desteğin önünü kestiler.

Devletin de yoğun güvenlik önlemleriyle işçiler üzerinde baskı yaratmak istediği gözlemlendi. Zaman ilerledikçe ve fabrikada kalan işçi sayısı azaldıkça, abluka altına alınan işçileri çevreleyen çemberde daralmaya başladı. İşçiler kapının önündeki dar alana doğru sıkıştırılmaya çalışıldılar.

Gene aynı gün bir basın açıklaması yapacak olan İMF karşıtı oluşumun çıkarttığı "İMF tipi yaşama hayır" bildirimlerinin dağıtılması, içeri alınmamamızdan kaynaklı olarak gerçekleştirilemedi.

İşçiler pazartesi gününden beri Çukobirlik önünde oturmaya devam ediyorlar.

Saldırının büyüklüğü gözönüne alındığında, bunun bu şekilde, Çukobirlik'le sınırlı bir oturma eylemiyle, orada kalan az sayıda insanla püskürtülemeyeceği açıktır. Sendikaysa açık bir şekilde işçileri oyalamaya çalışmaktadır. Bu görülmesi gereken bir gerçektir. Bu saldırı fiili, meşru zeminde yapılacak birtakım eylemliliklerle püskürtülebilir. Bir direniş komitesi kurulması acilen gereklidir.

Çukobirlik işçisi hem kendisi, hem de sınıf kardeşleri için saldırıları boşa çıkartmak göreviyle yüzyüzedir.

Kızıl Bayrak/Adana

İzmir'den kısa haberler...

Öğrencilerden protesto eylemi:

Melbourne'de emperyalist ülkeler tarafından yapılan dünyayı talan planı, İzmir'de öğrenciler tarafından 11 Eylül günü Konak Meydanı'nda protesto edilmek istendi. Öğrencilerin yapacağı basın açıklamasına izin vermeyen polis, şiddet kullanarak öğrencileri alandan uzaklaştırdı. Sivil polislerin katıldığı saldırıda öğrenciler tekme tokat dövüldü.

Yaşanan bu saldırı 13 Eylül'de Genel-İşte yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. Basın açıklamasına, Genel-İş 3, 4, 5 No'lu şubeleri, İHD, EMEP ve PSA yöneticileri katılarak destek verdi.

Çiğli Kafesan işçilerinden eylem:

4 aydır maaş alamayan Çiğli Belediyesi'ne bağlı Çiğli Kafesan işçileri iş bırakarak, sabah saatlerinde Çiğli Belediye binasına kadar sloganlarla yürüdüler. Çiğli Belediye Başkanı Tefvik Alyanak'ın protesto edildiği eylemde, yürüyüş esnasında polisle işçiler arasında gerginlik yaşandı. Belediye binası önünde Belediye-İş 4 No'lu Şube Başkanı Ali Çelenk tarafından bir konuşma yapıldı. Daha önce Genel-İş Sendikası'nın örgütlenme çalışmaları yaptığı ve henüz sonuç alamadığı Kafesan'da 240 işçi çalışmakta. Şu an Kafesan şirketinde çalışan 240 işçinin, belediyeden 192 milyar lira alacağı bulunmakta.

İzmir Barosu'na bağlı avukatlardan, 12 Eylül'ün 20. yılında darbeciler hakkında suç duyurusu:

İzmir Adliyesi'nde biraraya gelen avukatlar, Yargıtay'a gönderilmek üzere dilekçeler imzalayarak, darbecilerin yargılanmasını istediler. Avukatların dilekçelerinde; işkence, zorla alıkoymak, adam öldürtmek suçlarından yargılanmalarının gerektiği belirtiliyordu.

Kızıl Bayrak/İzmir

Esenyurt İşçi Evi'nin işçi gezisi

Esenyurt İşçi Evi olarak 10 Eylül'de, işçilerin ve emekçilerin dayanışmasını konu alan bir gezi düzenlendi. Amacımız, geziye kitlesel bir katılım sağlayarak, sermayenin sınıfa yönelik saldırılarını teşhir etmek ve emekçilerle birleşip kaynaşmaktır.

Yaklaşık yüz kadar emekçinin katıldığı gezide, devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşunun ardından gezinin amacını belirten bir konuşma yapıldı. Ardından serbest kürsü oluşturuldu. Çeşitli fabrika ve atölyelerde çalışan işçiler, yaşadıkları sorunları anlatarak çözümün örgütlü mücadeleden geçtiğini, ezilenlerin kurtuluşunun sosyalizmde olduğunu ortaya koydular.

Konuşmalar sırasında bir matbaa işçisi, işyerinde yaşanan bir "iş kazası"nı anlattı, hiçbir güvencelerinin olmadığını, yarın öbür gün kendisini de aynı kazaların beklediğini bildirdi. Bir metal işçisi, fabrikada gasp edilen haklarından bahsederek (çay paydoslarının kaldırılması, zehirlenmeye karşı yağurdun verilmeyişi vb.), işçi sınıfının örgütlü mücadelesi durumunda bunların hiçbirinin olamayacağını ve bu mücadelelerin sonunda burjuvazinin iktidarının da yıkılacağını belirtti. Fabrikasına broşür dağıtılan bir tekstil işçisi de, bu tür broşürlerin işçiler üzerindeki etkisini anlattı.

Serbest kürsü işçilerin kendilerini ifade ettikleri, sorunlarını ortaya koydukları bir platform oldu. Bu konuşmaların ardından bir yoldaş, daha kapsamlı ve toparlayıcı bir konuşma yaptı. Konuşmasında, kuruluş yıldönümü nedeniyle TKP'ye de değinerek, bundan 80 yıl önce TKP'nin kurulduğunu, önderlerinin kemalist burjuvazi tarafından katledildiğini; bugün yine bir komünist partisinin var olduğunu,

işçi sınıfını iktidara taşımak için mücadele ettiğini; işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin parti önderliğinde birleşerek, sermayenin faşist diktatörlüğüne karşı mücadele vermesi gerekliliğini ortaya koydu. Konuşmalardan sonra Grup Doğaçlama türküleriyle geziye ayrı bir hava kattı.

Gezinin ikinci bölümünde hücre saldırısı yer alıyordu. Çığlık Sokak Tiyatrosu, devletin F (hücre) saldırısını teşhir eden güzel bir oyun sergiledi. Tiyatronun ardından "Hücrelere izin vermeyeceğiz!" sloganı atıldı.

Daha sonra TUYAB'dan gelen arkadaşlar söz alarak, hücre saldırısının asıl amacının ne olduğu, hücrelerin kimlere karşı yapıldığını ve niye karşı çıkılması gerektiğini ortaya koydular. Bu arada Bartın Cezaevi TKİP davası tutsaklarının gönderdiği mesajı okudular. Grup Doğaçlama'nın güzel türküleriyle gezi sona erdi.

Kızıl Bayrak/Esenyurt

Bartın zindanından işçi gezisine:

İşçiler, emekçiler, yoldaşlar!

Ekonomi ve mali politikaları ile İMF ve Dünya Bankası'nın, Cottarellileri; iç ve dış savaş politikaları, iç güvenlik ve savunması ile Washington'un dolaysız denetimi ve güdümü altındaki sermaye devleti, içeride dizginsiz bir sömürü, dışarıda da ise kardeş halklara karşı azgın bir saldırganlık politikası peşindedir.

O, tarihin en kapsamlı yıkım politikasını uygulamak istiyor. O, dikensiz bir gül bahçesi yaratmak istiyor.

Bu nedenle işçi sınıfını grev yasakları ve iş kolu barajları ile, Kürt ulusunu teslimiyetçiler eliyle boğmak istiyor. Kamu emekçileri hareketini KHK cenderesine sıkıştırıp tasfiye etmek istiyor. Biz devrimci ve komünist tutsakları ise ölüm hücreleri ile yoketmek istiyor.

Onların kudurganca saldırmaları güçlülüklerini değil, tersine zayıflıklarını gösteriyor. "İstikrar" sözcüğünü dillerinden düşürmemeleri boşuna değildir. Unutmayalım, gecenin karanlığı en yoğun olduğunda gün ışığı en yakındır.

Esenyurt İşçi Evi'nin düzenlemiş olduğu etkinliği, gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan ekmek, gül ve özgürlük günleri mücadelesinin bir parçası olarak görüyor, karanlığın evinde yangın çıkararak tabutlukları yıkacağımız söz ve onuru ile selamlıyor, yüreklerimizi yüreklerinizin yanına koyuyoruz.

TKİP dava tutsakları/Bartın zindanı

Yıllarını çalışarak geçirmiş bir bayan işçiyle konuştuk:

Hep beraber olacağız ve kazanacağız!

- Kaç yıldır çalışıyorsunuz? Asıl mesleğiniz ne?

İşçi: Kendimi bildim bileli çalışıyorum, tekstil fabrikasında makinacıyım aslında. Fakat şu anda ev işlerine gidiyorum, yine fabrikada iş arıyorum.

- Esenyurt'ta oturuyorsunuz, ne gibi sorunlarla karşı karşıyasınız?

İşçi: Ulaşım sorun, sağlık sorun, eğitim sorun, konut sorun, işsizlik sorun, altyapı sorun kısacası herşey sorun burada. Seçimler zamanı buraya kayıtlı değildim. Olsam da zaten kimseye oy vermezdim.

- Biraz daha açabilir misiniz?

İşçi: Bir çocuğum var, ona bakmakta zorlanıyorum. Eşimden ayrım. Çocuğum genç bir kızdır, fakat dışarıya bırakamıyorum. Eğitim yok, okul yok. Kızım hastalandığı zaman uygun bir hastane bulmakta zorlanıyorum. Sigortam yok, sağlık karnem olmadığı için böbreklerimden taş düşürüyordum, doktora gidemedim. O ağrıyla ev içinde iki gün çalışıp karşılığında paramı alıp doktora gittim. 10 milyon muayene, 13 milyon da ilaç parası. Ben bununla ev geçindiriyorum.

- Fabrikada yaşadığınız bir deneyiminizi anlatır mısınız?

İşçi: Toplu iş sözleşmesinde çok düşük zam verilmişti, sadece benim çalıştığım bölümde böyle oldu. İşçi arkadaşlarla konuştuk, tartıştık ve benim işverenle konuşmamı istediler. İşverene gidip; sen bizlere düşük zam verdiğin sürece bizler de makinalarda düşük çalışacağız, bizlerin hakkını tam olarak ver, bizler de tam olarak çalışırız dedim. Bu konuşmanın ardından işveren bana kin gütmeye başladı. Gece postasına geçtiğim bir gün fabrikaya

gittiğimde, bütün işçi arkadaşlar makinaları kapatmışlardı. Sanki cenaze varmış gibi yas tutuyorlardı. İşverenin göndermiş olduğu kağıdı usta bana verdi. Kağıtta "Remziye'ye iş vermeyin" yazıyordu. Arkadaşlar, sen çıkarsan biz de çıkarız, çalışmayız dediler. Ben onlara sonuna kadar hakkınızı işverenden almak için mücadele edin, kaçmayın diye moral vererek, üzüntümü belirtmedim.

Sonuç olarak tüm bölümler iş durdurarak hakkımızı aldık.

- İşçi sınıfına %20'lik zamlar, asgari ücret dayatılıyor. Grevler yasaklanıyor. Bu konuaki alternatif düşünceniz nedir?

İşçi: Bugün işçi sınıfı ekonomik mücadele yürütmek zorunda. Ben haftada 10 milyon alıyorum, 90 milyon kardeşim alıyor. 40 milyon kira, iki aylık kirayı veremedik. Et yüzü görmeyeli yıllar oldu. Doğal olarak gelen para giderimizi karşılamıyor. İki senedir aynı bez ayakkabıyı giyiniyorum. Ben şimdi soruyorum, bu parayla işçi nasıl geçinsin ki? Mücadele etmesin de ne yapsın? Bizim haklarımızı alarak işveren rahat yaşıyor. Biz sabahın köründe kalkıyor, yağmur çamur demeden, sırtımızda parke bile yok, sırf çocuklarımızı geçindirmek için çalışmaya geliyoruz. O makinaların başında yarı aç, yarı tok ellerimiz dökülüyor ve bu işçilerin hakları yeniyor. İşçi arkadaş hakkını aramasın da ne yapsın?

Bu haksızlıklara karşı sonuna kadar mücadele etmemiz gerekir, elimizden geldiği kadar. Bugün ben geldiysem yarın diğeri de gelecektir. Hep beraber olacağız ve kazanacağız!

Kızıl Bayrak/Esenyurt

Yeni öğretim yılı paralı eğitim soygunuyla başladı

Bir öğretim yılı daha sorunlarla açıldı. Kalabalık sınıflar, öğretmen açığı, kalitesiz ve ezbere dayalı eğitim sistemi, yüz milyonlarla ifade edilen kayıt paraları ve ardından katkı payları, giyimden kırtasiyeye, kitaptan servise bir rant ve vurgun alanı haline gelmiş paralı eğitim, öğrenciler, öğrenci aileleri ve eğitim emekçilerinin yüzyüze bulunduğu sorunlar.

Paralı eğitim ve öğrenci aileleri

Eğitimin her geçen yıl biraz daha dolar yeşiline bürünmesi, hiç kuşkusuz ilk elden öğrenci ailelerini vuruyor. Bu vuruş işçi-emekçi ailelerinde çok daha ölümcül oluyor. Bütçe, eğitim yerine kirli savaşa ve silahlanmaya, iç ve dış borç faiz ödemelerine ayrıldığı için, ülke çapındaki binlerce okul doğru düzgün eğitim veremez durumda. Geri kalan az sayıdaki merkez okul da ancak kötünün iyisi durumunda (olması gereken düzeyle arasında dağlar kadar fark var). Bu durumda veliler çocuklarını hiç değilse kötünün iyisi okullarda okutmak istiyorlar. Taleplerin yoğunlaştığı bu tür "gözde" okullar da kayıtları "bağış" sırasına göre yapıyorlar. Yani en çok bağış yapanlar kayıt olabiliyor. Böyle olunca, kötünün iyisi okullara kayıt olabilmek bile yüz milyonlarla ifade edilen kayıt "bağış"larını ödeyebilen ailelerin çocuklarına hak olarak tanınmış oluyor. Elbette diğer okullara da (daha küçük miktarlarda da olsa) kayıt parası ödemeden çocuğunu okula yazdırmak aileler için hayal. Bir de bu "gönüllü" bağışın üzerine zorunlu bir uygulama haline getirilmiş katkı payı tahsilatı var.

Ailelerin çocuklarını okutmaları için yapacakları harcama elbette ki bununla, doğrudan tahsil edilen ayakbaşı paralarıyla sınırlı değil. Yanısıra yapılan harcamalar da soyguna dönüştürülmüş durumda.

Örneğin forma için okul tarafından belli bir firma gösteriliyor ve o firma tekel konumunda olmanın tüm avantajlarını fiyatlarına yansıtıyor. Buna çarpıcı bir örnek: Ankara'daki 1000 civarındaki okul, giysilerinin satış hakkını 10 firmaya vermiş bulunuyor. Bunlar arasından Güngörler adlı firma 500 okulun giysisini tek başına satıyor. Bu rant ağından okul yöneticilerinin cebine giren komisyon da öğrenci ailelerinin cebinden çıkıyor.

Yine servis sektöründe yaratılan 70-80 trilyonluk rant ağı da (komisyon payı, plaka tahdidi vs.) doğrudan öğrenci ailelerinin cebinden besleniyor. Müdürlerin yönetiminde oluşturulan komisyonlar tarafından okullara "bağış" yapmak zorunda bırakılan ve yaptıkları bu "bağış"ın yüksekliğine göre ihaleyi kazanan servisçiler de, yaptıkları bu "bağış"ı yine öğrenci ailelerinden tahsil ediyorlar.

Her sene değiştirilen kitaplar yüzünden eski kitaplar kullanım dışı kalıyor, kitap fiyatları mümkün olan en fazla harcamayı yapacak şekilde ayarlanıyor. Bilinçli olarak hayata geçirilen bu uygulamayla, soygunun sürekliliği hedefleniyor.

Geleceksizlik ve öğrenciler

Tüm bu masrafların aile tarafından göğüslenip öğrencinin okula başladığını varsayalım. Öğrenci için bu

eğitim bir gelecek sağlayabilmekten çok uzaktır. Hiç değilse büyük bir çoğunluğu için böyledir. Bu sınıflarda bir öğrencinin öğretmen tarafından yeterince ilgilenilip sağlıklı bir eğitim almasının olanağı yoktur. İdeal olarak bir sınıfta 25-30 öğrencinin eğitim görmesi gerekmektedir. Ancak iyi durumdaki okullarda bile bu sayı 45'in altına inememektedir. Marmara'nın ortalaması 70, Kürdistan'ın 80'in üzerinde, Akdeniz'in ise 61'dir. Tabii bunlar sadece ortalamalar. Demek oluyor ki, işçi-emekçi semtlerinde bu rakamlar çok daha büyüktür.

Diğer yandan, bu sayı makul bir seviyeye inmiş olsa bile, eğitim sistemi büyük oranda ezbere dayanmaktadır. Bu da gerçek bir eğitim anlamına gelmemektedir.

Öğrenci yetişkin bir birey olma yolunda araştırarak, düşünen, kendi yargısını oluşturabilen bir kişiliğe yönlendirilememektedir. Bunun sonucu olarak duyarsız, tepkisiz, kendine ezberletileni düşünmeden belleyen, sistem için tehlike oluşturmayan, her söylenileni kabul eden, tek doğruyla düşünen, kendisini ifade etmede ve iletişim kurmada yetersiz; ufuksuz, suskun, verimsiz, geçmişe bağlı ve tutucu; daha önemlisi gelişmesi engellenmiş bireyler yetişmektedir.

Ezberleme bilimsel düşünme yöntemine aykırıyken, dahası ezberletilenler bilgi olarak bile bilimsellikten uzaktır. Tarih dersi tümüyle faşist içerikli safsatlarla doluyken, zorunlu din dersinde öğretilenler fen dersinde öğretilenlerle tümüyle çelişiktir. Diğer bir sorun, okullardaki altyapı ve malzeme eksikliğidir. Bunların parası da öğrenci ailelerinden tahsil edilmektedir. Buna rağmen örneğin bir spor salonu ya da fizik ve kimya laboratuvarları olan okul sayısı çok sınırlıdır. Öğrenciler beden eğitimi dersini okulun bahçesinde geçiriyor. Uygulamalı öğretilmesi gereken fizik, kimya ve biyoloji gibi fen dersleri de kitaplardan ezberlenen soyut formüller olarak kalıyor. Kışın kaloriferlerin yeterli düzeyde yanması bile yine velilerden toplanacak kömür parasına bağlı.

Kültür etkinlikleri ise neredeyse hiç gerçekleşmemekte, gerçekleştiği durumlarda ise yine öğrencilerden para talep edilmektedir. Örneğin 1. sınıfların yıl sonunda düzenledikleri "okuma bayramı"nda öğrenciler kıyafetleri kendileri karşılamak zorundalar. Bunu karşılayamayan yoksul çocukları ancak seyirci koltuklarında boynu bükük bir şekilde oturmak zorunda kalmaktadır.

Bir de bunlara öğretmen açıkları eklenmelidir. Yeni ataması yapılacak 25 bin öğretmenin atamaları ancak öğretim yılının 2. haftasında gerçekleşecek ve yüzbinlerce öğrenci ilk birkaç haftayı öğretmensiz geçirecek. Kaldı ki bu sayı da öğretmen açığını kapatamıyor. Sadece Kürt illerindeki öğretmen açığı 40 bini buluyor. Geri kalan açıklar ise sözleşmeli personel uygulaması için bir fırsat olarak değerlendirilecek. Yani eğitimde özelleştirmenin bir ayağı daha geniş bir şekilde hayata geçme olanağına kavuşacak.

Tabii, tüm bunların ardından ilköğretim ve liseyi bitirebilen çocuklar, değil iyi bir üniversiteye, tabela üniversitesine dahi girememekte, şanslıysa iş bulup çalışmakta ve işçi olmaktadır. Bu çocukların üniversite okuyup iyi bir geleceğe sahip olma şansları (ki üniversite okuyunca bile iyi bir geleceğe sahip olmanın yüzdesi

son derece düşüktür ve "şans"a bağlıdır) daha ilkököl sıralarından başlayarak ellerinden alınmaktadır.

Kalabalık sınıflar, düşük maaş ve eğitim emekçileri

Kalabalık sınıflar öğretmenler için de bir işkence haline gelmiş durumda. Mesleklerini yukarıda belirttiğimiz nedenlerle gerçekleştiremiyorlar. Aynen patronların bir işçiye iki işçinin yapabileceği işi yükleyerek sömürüyü artırma taktiğinde olduğu gibi, patron olan devlet de sınıfları normalin iki katı hacminde doldurarak öğretmene iki kat iş yüklüyor. Böylece yarı yarıya "tasarruf" ediyor, buradan ayırdığı parayı burjuvazinin ve emperyalizmin kasalarına iç ve dış borç faizleri olarak akıtıyor, derin devletin çetelerini besliyor, yolsuzluklarla hortuluyor.

Gerçek öğretmen açığını hesaplayabilmek için sınıfların normal düzeyde (25-30 öğrenci) bir kalabalığa ulaşması gerektiğini varsayıp, bunun üzerinden hesaplama yapmak gerekiyor. Bu ise şu anda görevde bulunan öğretmen sayısı kadar, yani 500 bin civarında öğretmen açığı anlamına geliyor. Bunun devlet tarafından karşılanmaya yanaşılmayacağı ise açık bir gerçektir.

Yoksulluk sınırının 550 milyon civarında hesaplandığı günümüz Türkiye'sinde eğitim emekçileri 177 milyona, açlık sınırının hemen üzerinde bir maaşa talim etmektedirler. Grevli-toplusözleşmeli sendika hakkından yoksun oldukları ölçüde de devletin belirlediği maaşa razı olmak durumundalar. Örneğin 7000 öğretmen açığı bulunan İstanbul için 5300 öğretmen başvurmuş. Bunda en önemli etken, aldıkları düşük maaşla İstanbul gibi pahalı bir şehirde yaşamının güçlüğüdür.

Taleplerimiz

- * Eğitim her düzeyde ve tümüyle parasız olmalıdır.
- * Okulun tüm ihtiyaçları devlet tarafından eksiksiz karşılanmalı, geliştirilmesi yönünde yatırımlar yapılmalıdır.
- * Her okulda yeterli spor salonu, tiyatro vs. gibi sosyal tesisler ve modern eğitime uygun bilgisayar, fizik, kimya ve biyoloji laboratuvarları bulunmalıdır.
- * Öğrencinin tüm ihtiyaçları (forma, kırtasiye, kitap, vs.) devlet tarafından ücretsiz karşılanmalıdır.
- * Öğrenci servisleri devlet tarafından ve ücretsiz olarak işletilmelidir.
- * Gerici-faşist içerikli müfredat ve ezberci eğitim sisteminin yerine bilimsel düşüncüyü aşılayan, öğrenciyi araştırmaya, sorgulamaya yönelten bir eğitim sistemi yerleştirilmelidir.
- * Üniversite sınavı kaldırılmalı, lise mezunu her öğrencinin okuyabileceği sayıda ve kaliteli eğitim veren üniversiteler yapılmalıdır.
- * Sınıf mevcutları 30'un altına indirilmelidir.
- * Öğretmen açıkları en kısa sürede kapatılmalıdır.
- * Öğretmenlerin kendilerini geliştirebilmeleri için yıl içinde düzenli seminerler düzenlemeli, ayrıca pedagojik yetersizliği bulunanlara pedagoji kursları verilmelidir.
- * Sözleşmeli öğretmen uygulamasına son verilmeli, halen sözleşmeli personel kapsamında olanlar kadroya alınmalıdır.
- * Öğretmenlere ve tüm kamu emekçilerine grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı tanınmalıdır. Maaşlar yoksulluk sınırı olan 550 milyonun üzerine çekilmelidir.
- * Öğrencilere ve öğretmenlere beslenme saatinde okul tarafından bedensel ihtiyacına uygun (öğrencilerin büyüme çağında olduğu gözetilerek) ve ücretsiz yemek verilmelidir.
- * Eğitimde öğrenci-öğretmen-veli bileşiminden oluşacak bir kurula söz, karar ve yetki tanınmalıdır.
- * Bütçeden, eğitime tüm bunları karşılayacak ve geliştirecek oranda pay ayrılmalıdır.

İHD Ankara Şubesi Genel Kurulu'ndan notlar...

2 Eylül günü, İHD Ankara Şubesi'nin 9. Olağan Genel Kurulu yapıldı. Bu genel kurulun daha önceki genel kurullara oranla cansız geçtiği her konuşmacı tarafından belirtildi.

Listeler son anda hazırlanmıştı. Daha önce hazırlanmış ortak bir liste yoktu. Bu nedenle konuşmalar sırasındaki kulis faaliyetleri kurulun sonuna kadar devam etti.

Bu durumu bir tutsak babası teşhir etti. Konuşmasında, hiç kimseni bir avuç insanı bölmeye hakkı olmadığını, bedel ödeyen insanlara karşı bunun bir saygısızlık olduğunu belirtti. Bu konuşma üzerine dışarıda kulis yapanlar salona geldiler.

İlk konuşmayı yapan Şube Başkanı Lütfü Demirkapı konuşmasında, 1999 yılı İHD Raporu'nu okudu. Rapora göre Türkiye'de yaşanan hak ihlallerinden bazılarının azaldığı, ama bazılarının daha da arttığı belirtildi. Basın, düşünme özgürlüğü gibi hak ihlallerinin %118 arttığı belirtildi. Küreselleşmeyle dayatılan yoksulluk, sefalet, 12 Eylül yasaklarının devam etmesi, hak ihlallerinin de devam ettiğini gösterdiğine değinildi. Köylerin yakılması, savaştaki hak ihlallerinin sivilleri de hedef aldığı belirtildi. Kürt sorununda demokratik barış ve siyasal çözümle beraber, işsizlik dahil birçok sorunun çözüleceği iddia edildi. Savaşla beraber gözaltında kayıplar, yargısız infazların azaldığı da iddilar arasındaydı.

Tüm bu söylenenler insan hakları savunuculuğunu burjuva hümanizmi içerisinde ele alan anlayışın kendisidir. Bugün yargısız infazlar ve gözaltında kayıpların sayısındaki belirgin azalma, devletin demokratikleştiği anlamına gelmez. Bu tam da sınıflar mücadelesi ile ilgili bir durumdur. Sınıflar mücadelesi sert ve çatışmalı geçtiğinde devlet, acımasız yüzünü rahatlıkla gösteriyor. Arka arkaya katliamlar gerçekleştiriyor. Devletin bu tutumunda da bir değişiklik sözkonusu değildir.

Geçen sene Ulucanlar'da 10 insanımızı katletti. Hemen arkasından Burdur ve Bergama'da katliam provaları yaptı. Sınıf çatışmalarının durgun olduğu bir dönemde ise, devlet kitleleri aldatmak için

demokratikleşme maskesini takmaya çalışıyor. Ama bu maske düşmüştür. Çünkü devlet her yönden sıkışmış ve karşıındaki muhalefete saldırmaktan başka çaresi kalmamıştır.

Düzenin kendi krizinden kurtulmak için, işçi-emekçilere saldırmak zorunda olduğunu biliyoruz. Kürt sorununda demokratik, siyasal barışla Kürdistan'daki sorunların birçoğunun çözüleceği ise tam bir aldatmacadır. Bu barışın hangi temelde olacağı ise belli değil. Genel Kurul'da bu sorunun cevabı saklı kaldı.

Daha sonra Lütfü Demirkapı, çeşitli demokratik kitle örgütleriyle beraber hücre karşıtı bir platform oluşturulduğunu, bu platformun bazı etkinlikler yapacağını dile getirdi.

Ardından HADEP İl Başkanı Cennet Ayhan bir konuşma yaptı. Konuşmasında Türkiye'nin demokratikleşme sürecine girdiğini söyledi. Demokratikleşmenin önündeki tek engelin Kürt sorunu olmadığını belirtti.

Hemen arkasından EMEP İl Başkanı bir konuşma yaptı ve HADEP İl Başkanı'na demokrasi dersi verdi. Kürt sorununda hiçbir şeyin değişmediğini, OHAL'in, koruculuk sisteminin hala yerli yerinde durduğunu söyledi. Bu uygulamalar devam ederken kardeşlik ve barıştan söz edilemeyeceğini sözlerine ekledi.

Bu söylenenler gerçekleşse bile, kardeşlik ve barıştan söz edilebilmesi mümkün değildir. Kürt halkını ezen, ona ulusal köleliği dayatmada kararlı olan devlet olduğu gibi dururken, ortada özgürlük ve eşitlikten eser yokken, nasıl bir barış ve kardeşlikten söz edilebilir? Türk kimliği üst kimlik olurken Kürt kimliği alt kimlik olacak ve bu durumda barış ve kardeşlik sağlanmış olacak, öyle mi? Bu ham hayalcilikten başka bir şey değildir.

Daha sonra faaliyet raporu okundu. Diğer katılımcılar konuşmalarını yaptılar. Bu sırada da kulis faaliyetleri devam ediyordu. Seçimlerin hemen öncesinde 4 liste çıkmıştı. Birinci liste EMEP, HADEP, Sosyalist Emek Platformu'nun listesiydi. Seçimi bu liste 126 oyla kazandı.

Kızıl Bayrak/Ankara

İzmir İHD Kongresi'nden notlar...

10. İHD Kongresi 10 Eylül 2000 günü Altınpark düğün salonunda yapıldı. İkiyüz kişi ile yapılan kongre, gerek coşku gerekse katılım yönünden zayıf geçti.

Ön hazırlık olarak genel üye toplantıları yapılmıştı. Bu toplantılarda da tartışılan konuların sınırlılığı, katılan çevrelerin ilgisizliği sözkonusuydu. Genellikle gelir geçer şeyler söylemenin dışına çıkmayan tartışmaların yanı sıra, kongreye başta partiler ve sendikalar olmak üzere diğer çevreler de pek ilgi göstermediler. Tabii ki bu durum kongre salonuna da bir biçimde yansdı.

Önceki yıllarda her grup ve parti kendi adaylarını belirleyip bu doğrultuda bir çalışma yapıyordu. Öyle ki, grup anlaşmazlıkları bir kenara bırakılacak olursa,

siyasal yapıların politikaları dahi tartışılırdı. 10 Eylül'deki kongre ise, kısır bir çerçevede gerçekleşti.

Gecikmeli olarak başlayan Kongre'de birkaç konuşmacıdan sonra, derneğin altı aylık faaliyeti ve mali raporu sunuldu. Cezaevi komisyonunun raporu da okunan raporlar arasındaydı. Rapordan sonra gerçekleşen yoğun alkış, iş yapmanın da ödüllü oldu.

Seçimlere iki liste halinde girildi. HADEP, ÖDP, EMEP, sosyalist dergilerden dört adayın oluşturduğu liste, seçimi kazanan liste oldu.

Günseli Kaya Şube Başkanı, Mihraban Karakaya Şube Sekreteri oldu.

Ücretsiz PDF kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Gebze: Emekçilerden hücre karşıtı çalışmaya ilgi ve destek

Çeşitli siyasi partiler (ÖDP, SİP, HADEP) ve devrimci yapılar (Atılım, Kızıl Bayrak, Alınterimiz) Haziran ayında biraraya gelerek cezaevleri ile ilgili Hücre Karşıtı Platformu oluşturdu. İlk olarak da cezaevlerine yönelik kitlesel bir panel düzenlendi.

Platformun uzun soluklu olması düşünüldükçe, "Alfa karşı olduğumuzu" bildirdiğimiz halde ortak çıkartılmış olan bildirilerde düşüncemiz dikkate alınmadığı için, bizler de bildirileri bu şekilde dağıtmayacağımızı belirttik. Bunun üzerine çıkan tartışmalarda reformist partiler platformdan çekilme kararı aldılar.

Bizler devrimci yapılar olarak, Platformun gerekliliğine inandığımız için sürdürmeye karar verdik ve oluşturulan Mahalle Komisyonları'yla çalışmalara devam ediyoruz. Devrimci yapılar olarak Gebze'nin bir mahallesinde ilk olarak ev toplantıları, kahve toplantıları ve bildiri dağıtımını önümüze hedef olarak koyduk.

Bulduğumuz mahalle Kürt işçi ve emekçilerinin yoğun olduğu bir yer; fakat devrimci çalışmalar yapılmadığından dolayı örgütsüz bir konumda. Bizler de bunu dikkate alarak ilk başta tanıdığımız bir aileye gittik. Gittiğimiz ailede F tipi cezaevleri ile ilgili olarak devletin yaptığı ve yapacağı katliamları teşhir ettik ve buna karşı neler yapabileceğimizi konuşarak başka bir evde geniş katımlı bir toplantı düzenledik. Daha sonra toplantı yaptığımız tüm evlerde, başka bir randevu sözleri aldık.

Geniş katımlı bir kahve toplantısında emekçiler, bu konuya duyarlı olduklarını ve kendi cephelerinde mücadeleye katılınması gerektiğini söylediler. Ve bu tür çalışmaların kendilerine güven verdiğini ve özlemini çektiklerini dile getirdiler. Bu çalışmaların devam etmesi gerektiğini söyleyerek, kendi evlerinde toplantı yapılması için bizleri çağırdılar.

Daha sonraki süreçlerde Mahalle Komisyonu olarak ortak bildiri çıkarıldı ve bu bildirilerin ev ev dağıtımını yaptıktan sonra, halkın yoğun olarak gittiği kahvelerde ajitasyon konuşması ve bildiri dağıtımı yapıldı.

Devrimci yapılar olarak, mahallede yapmış olduğumuz çalışmaları genişletip emekçi halkımızla birlikte ortak mahalle komiteleri kurup hücre tipi cezaevlerinin yapımının durdurulması için bir cephe oluşumunu önümüze hedef olarak koyduk.

Bizler devrimciler olarak devletin içeriye ve dışarıya yönelik saldırılarını geri püskürteceğiz. Bedel ödemekten ve ödetmekten geri durmayacağız. And olsun ki devrim şehitlerini unutmayacak ve unutturmayacağız.

Gebze Hücre Karşıtı Platform/Mahalle Komisyonu
(Atılım, Kızıl Bayrak, Alınterimiz)

Gebze Hücre Karşıtı Platform'dan açıklama...

Geçtiğimiz günlerde yapmış olduğumuz bir açıklamada, Gebze Hücre Karşıtı Platformun kurulduğunu duyurmuş ve içinde yer alan kurumları açıklamıştık. Bugün ise Gebze Hücre Karşıtı Platform'dan ayrılan kurumların olduğunu duyurusunu yapacağız.

Hücre tipi cezaevleriyle devrimci tutsaklara yapılan saldırıların yoğunlaştığı bir dönemden geçiyoruz. Bir çok yerde kurulan hücre karşıtı platformların anti-faşist bir nitelik taşıyor olması, saldırıların geri püskürtülmesini amaçlıyor olması, bugün açısından oldukça önemlidir.

Gebze Hücre Karşıtı Platform emekten yana farklı kurumların, farklı siyasal anlayışların yanyana gelmesiyle oluştu. F tipi cezaevlerine karşı çıkan bu kesimlerin bir araya gelmesi, saldırıya karşı daha güçlü bir karşı çıkışın örgütlenmesi bakımından önemi büyüktür. Bileşenler farklı siyasal anlayışlara sahip olduklarını bilerek bir araya gelmişlerdir. Daha sonra bu farklılıkları hiçe sayanlar nerelerde, nasıl ortak hareket edeceklerine hiç kafa yormayanlar, platformun daha kuruluş aşamasında platformdan kopmaya çalışmışlardır. Özellikle ÖDP ve EMEP, "Ayrımsız Genel Af" sloganı dayatmasıyla çekileceklerini ifade ederken, HADEP ve SİP de daha sonra platformdan çekildiklerini açıklamışlardır. Açık ki bu durumun kendisi kimin, faşizmin hücre saldırısına karşı mücadelede kendini ne kadar ortaya koyup koymadığını göstermiştir.

Gebze Hücre Karşıtı Platform, önüne koyacağı faaliyetleri kesintisizce yerine getirmeye devam edecektir.

Gebze Hücre Karşıtı Platform

Antakya Yeşilpınar Şenliği'nde hücre karşıtı etkinlikler

Antakya'ya bağlı Yeşilpınar Belediyesi'nin düzenlediği 2 günlük şenliğe, Kızıl Bayrak olarak biz de katıldık. Şenliğe civar köylerden 3-4 bin insan katıldı.

Şenliğe hazırlıklı gittik. Standımızı açtık, kitaplarımız ve gazetemizin tanıtımını ve satışını yaptık. İnsanların ilgisi iyiydi. Bazıları daha önce gazetemizi okuduklarını ve beğendiklerini ifade ettiler. Bazıları ise gazetemizi tanıtmamızı, gazetemizle ilgili kendilerine bilgi vermimizi istediler.

Bu arada, gündemle ilgili materyallerimizin dağıtımını yaptık. Bunlar F tipi, AB ve 17 Ağustos depremi ile ilgili bildirilerdi.

Ayrıca Antakya'da sosyalist basın olarak oluşturduğumuz hücre karşıtı platformun (Alınterimiz, Atılım, Kızıl Bayrak, Vatan) F tipi hücrelerle ilgili ortak hazırladığı bildirileri beraberce dağıttık. Dağıtım esnasında bizlere teşekkür eden, "elinize sağlık" diyen insanlar oldu.

Şenliğin 2. gününde, Hücre Karşıtı Platform, "Hücrelere geçit vermeyeceğiz" yazılı bir pankart açtı. "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Tutsaklara kalkan elleri kıracağız", "Hücrelere geçit vermeyeceğiz" sloganları atıldı. Fakat pankart açılır açılmaz, bazı görevliler müdahale ederek pankartı elimizden almaya çalıştılar. Bizse kesinlikle pankartı indirmeyeceğimizi belirttik. Pankartın indirilip indirilmeyeceğine dair kararı kendimiz vereceğimizi söyledik. Belli bir süre sonra, kendi inisiyatifimizle ve "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganı eşliğinde pankart indirdik.

Pankarta saldırıldığı sırada dikkatimizi çeken bir olay oldu. Kendine devrimciyim diyen bir çevrenin unsurları da pankarta bizzat saldırdılar. Bunu kınıyor, devrimciliğe yakışmayan bir davranış olarak değerlendiriyoruz.

Platform olarak devrimci tutsaklara yardım amaçlı bağış kutuları koyduk. İnsanların ilgileri iyiydi. İnsanlar kutuya para atarken, "Daha fazlasını vermek isterdik, ama elimizden gelen bu kadar" diyenler oldu.

Platform olarak cezaevlerindeki katliamları anlatan bir film gösterimi yaptık. Filmde '96 ÖO-SAG ve '99 Ulucanlar katliamı gösterildi. Film gösterimi sonrası bir arkadaşımız F tipi ve yaşamın hücreleştirilmesi üzerine bir konuşma yaptı. Bu konuşmada devlet teşhir edildi. İnsanlar konuşmayı sonuna kadar dinlediler. Film gösteriminden sonra konuştuğumuz insanlar, bunu devlet mi yapıyor? diye sordular. Bazı insanlar ise film gösterimi esnasında gözyaşlarını tutamayıp ağladılar.

Şenlikte F tipi sorunu gündeme yerleştirdi.

Kızıl Bayrak/Antakya

ON'lara, Ümitle

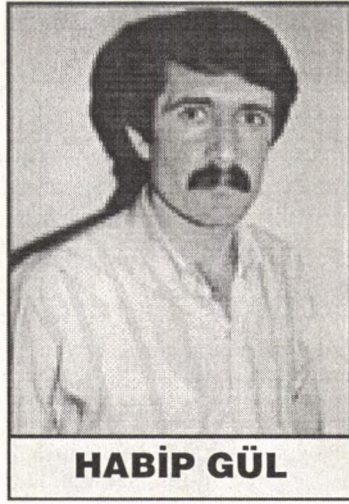
ABUZER ÇAT

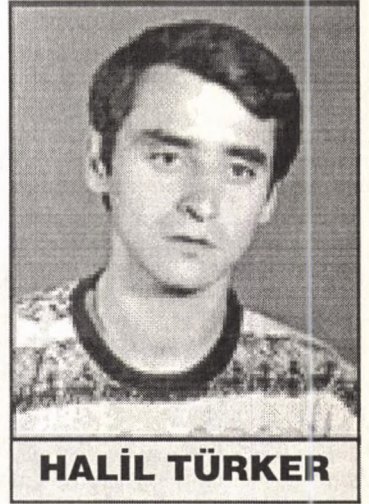
AHMET SAVRAN

AZİZ DÖNMEZ

HABİP GÜL

HALİL TÜRKER

(Girişin anlatıcısı)

Devrim ve parti şehitlerimizin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

ON'lara..

Abuzer'e, Ahmet'e, Aziz'e, Habip'e, Halil'e, İsmet'e, Mahir'e, Önder'e, Ümit'e, Zafer'e...

26 Eylül 1999, Ankara Ulucanlar'da şafak henüz sökmemişti.

Karanlığın bekçileri, "Teslim olun kurtulun!" diye uludu.

ON'lar, aydınlığın savaşçıları, "Asıl siz teslim olun!" diye yanıtladılar:

"Hayat denilen kavgaya girdik / Çelik adımlarla yürüyoruz / Biz bu karanlık yolun sonunda / Doğacak güneşi görüyoruz."

Sermayenin itleri, "Ya teslim olacaksınız ya da öleceksiniz!" diye kudurdu.

ON'lar, işçi sınıfının ve ezilenlerin devrimci neferleri, "Direnmek yaşamaktır, teslimiyet ölümdür!" diye yanıtladılar:

"Burjuvazi / kavgaya davet etti bizi / davetleri kabulümüzdür!"

Biz nasıl bilirsek hep bir ağızdan gülmesini, / biliriz öylece yaşamasını ölmesini / hepimiz-birimiz için, / birimiz-hepimiz için!"

Onurlu devrimci yaşamları gibi bu son direnişleri, son nefesleri ve ölümleri de, işçi ve emekçilere bir isyan çağrısıydı.

ON'ların bu çağrısına kulak ver!

"Uyan artık uykudan uyan / Uyan esirler dünyası / Zulme karşı hıncımız volkan / Bu ölüm-dirim kavgası"

"Biz ayakta dövüşerek onurumuzla bir kez öleceğiz. Bizi katleden sermaye iktidarı ise ölümümüzle büyüttüğümüz, ölümümüzle kızıl bayrağını daha da yüksettiğimiz devrimin kabuslarıyla her gün ölecek..."

"Cellatların döktükleri kan / Bir gün onları boğacak / Bu kan denizinin ufkundan / Kızıl bir güneş doğacak"

"İnanıyoruz ki, ayağa kalkacak işçi sınıfı ve emekçiler. İnanıyoruz ki, yarın sorulacak bizim de hesabımız. Emegin ve ezilenlerin tüm tarihsel hesaplarıyla birlikte. Dökülen kanlarımız kâr kalmayacak sermayenin yanına..."

"Kızıl yıldız parlayacak / Emekçinin alnında

/ Kazma kürek patlayacak / Sermayenin beyinde"

"İnanıyoruz ki, sosyalizm kazanacak! Dünya emegin olacak! İşte bu bilimsel inançtır, bize ölümü hiç tereddüt etmeden kucaklama gücünü veren..."

"Varlığımız feda olsun / Bu uğurda savaşa / Yemin ettik biz emekçiler / Sosyalizmi kurmaya"

"Bu inancı büyütmek, bu isyanı körüklemektir, bizim yaşamımızın da ölümümüzün de asıl anlamı..."

"İsyan ateşini körükle / Zulmü rüzgarlara savur / Kollarının bütün gücüyle / Tavı gelen demire vur"

"Sen kendi geleceğin için savaştıkça, sen kendi kurtuluşun yolunda ilerledikçe, fabrikada, tarlada, okulda kavganın her alanında biz de yanında olacağız senin..."

"Dağları aşıyor, bak yakınlaşıyor, kızıl yıldıza hep koşun/ Bu bir rüya değil, bu bir hülya değil, yıldızdır kurtuluşun/ Kara deryalarda bir fenersin / Senin ışığında yürüyoruz / Biz bu karanlık yolun sonunda / Doğacak güneşi görüyoruz"

"Bizi öldürdüklerini sananlar er ya da geç anlayacaklar nasıl yanıldıklarını. Sen yaşatacağın bizi devrimci sınıf kavganda. Ve sermayenin son pişmanlık oyununa sakın kanma. Katil sermaye, emeğe ve insanlığa karşı tüm suçlarının hesabını kanlı sınıf iktidarı mezara gömüldüğünde verecek ancak. Bunu hiçbir zaman aklından çıkarma!"

"Fabrikalarda biz, tarlalarda biziz, bizim hayatı yaratan / Din farkı bilmeyiz, dil farkı bilmeyiz, sanki doğduk bir anadan / Anamız amele sınıfıdır / Yurdumuz tüm cihandır bizim / Hazırlandık son kanlı kavgaya / Başta bayrağımız Leninizm / Bayrağını yükselt, daha daha yükselt, yükselt bayrağı yukarı / Bugüne vuralım, yarını kuralım, kaldıralım sınıfları"

ON'lar "teslimiyet ölümdür, direnmektir yaşamak!" dediler. ON'lar için yaşamak, senin ve çocuklarının, ezilenlerin ve sömürülenlerin, bu toprakların ve tüm dünyanın özgür sosyalist geleceği idi. Bu yoldaki ÜMİDİNDİ, DİRENCİNDİ, KAVGANDI, GÜLÜNDÜ, ÖNDERİNDİ, ZAFERİNDİ ON'lar için yaşamak: "Yıkılım bu köhne düzeni / Biz başka alem

isteriz / Bizi hiçe sayanlar bilsin / Bundan sonra herşey bizim."

Mücadele ve kurtuluş bayrağını elden yere düşürme!

"Tanrı, patron, bey, ağa, sultan / Nasıl bizleri kurtarır / Bizleri kurtaracak olan / Kendi kollarımızdır"

Emeginin hakkını, çocuğunun geleceğini sermayenin kanlı iktidarına teslim etme!

"Hem fabrikalar, hem de toprak / Her şey emekçinin malı / Tufeyliye tanımayız hak / Her şey emegin olmalı"

Bu kavga senin sınıf kavgandır! Kendi geleceğine sahip çık!

"Bu kavga en sonuncu / Kavgamızdır artık / Enternasyonal'le / Kurtulur insanlık"

ON'ların ölümüne direnişi, içten bir selamdır sana:

"Türkiye işçi sınıfına selam! / Selam yaratana! / Tohumların tohumuna, serpilip gelişene selam! / Bütün yemişler dallarınızdadır. / Beklenen günler, güzel günler ellerinizdedir, / Haklı günler, büyük günler / Gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan, / Ekmek, gül ve hürriyet günleri."

Dinle! Bu ses kendi sesindir, tarihin derinliklerinden gelen!

"Türkiye işçi sınıfına selam! / Meydanlarda hasretimizi haykıranlara; / Toprağa, kitaba, işe hasretimizi, / Hasretimizi, ayyıldızı esir bayrağımıza."

Kendi sesini kaybetme!

"Düşmanı yenecek işçi sınıfımıza selam! / Paranın padişahlığını, / Karanlığını yobazın / ve yabancının roketini yenecek / işçi sınıfına selam! / Türkiye işçi sınıfına selam! Selam yaratana!"

Sen kurtuluşun yolunda ilerledikçe ON'ları daha iyi tanıyacak ve ON'ları ancak böyle yaşatacağın!

"Sen de çıkar / göğsünün kafesinden yüreğini; / şu güneşten / düşen / ateşe fırlat; / yüreğini yüreklerimizin yanına at! /...

Ölenler / dövüşerek öldüler; / güneşe gömüldüler. / Vaktimiz yok onların matemini tutmaya! / Akın var / güneşe akın! / Güneşi zaptedeceğiz / güneşin zaptı yakın!

Abuzer'e, Ahmet'e, Aziz'e, Habip'e, Halil'e, İsmet'e, Mahir'e, Önder'e, Ümit'e, Zafer'e..

r'e, Habipler'e...

E. C. Ergun

İSMET KAVAKLIOĞLU

MAHİR EMSALSİZ

ÖNDER GENÇARSLAN

ÜMİT ALTINTAŞ

ZAFER KIRBIYIK

ON'lar 26 Eylül 1999'da Ankara Ulucanlar'da faşizmin zindanlarında sermaye devleti tarafından alçakça katledildiler.

Heyyy!!! ON'ları öldürdüklerini sanan katiller! ON'lar on kişi değildi!

"Onlar ki toprakta karınca,
suda balık,
havada kuş kadar
çokturlar;

Korkak,
cesur,
cahil
hakim
ve çocukturlar

ve kahreden
yaratan ki onlardır,
destanımızda yalnız onların maceraları vardır.

...
Demir,
kömür
ve şeker
ve kırmızı bakır
ve mensucat
ve sevdâ ve zulüm ve hayat
ve bilcümle sanayi kollarının
ve gökyüzü
ve sahra
ve mavi okyanus
ve kederli nehir yollarının
sürülmüş toprağın ve şehirlerin bahtı
bir şafak vakti değişmiş olur,
bir şafak vakti karanlığın kenarından
onlar ağır ellerini toprağa basıp
doğruldukları zaman.

En bilgin aynalara
en renkli şekilleri aksettiren onlardır.
Asırda onlar yendi, onlar yenildi.
Çok sözler edildi onlara dair
ve onlar için:
zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri
yoktur, denildi."

Heyy!!! Devrimciler ölmez! Devrim davası yenilmez!

"Cellat uyandı yatağında bir gece / tanrım dedi, bu ne zor bilmece / öldükçe çoğalıyor adamlar / ben tükenmekteyim öldürdükçe"

Biz burada sana ON'lardan ikisini, şimdilik

HABİP'i, bir başka vesileyle de ÜMİT'i anlatmaya çalışacağız. Böyle yaptığımız için sanma ki ON'ları birbirinden ayırıyoruz, hayır, sorun bu değil burada.

Ama sana HABİP'i ve ÜMİT'i anlatmak istememizin de elbet bir sebebi var. HABİP ve ÜMİT, senin kurtuluşuna önderlik edecek olan, bunun iddiasını kuşanan ve bu yolda kararlılıkla savaşan partinin önderlik kadrolarıydı. HABİP'i ve ÜMİT'i tanımak bu yüzden senin öncelikli bir görevindir.

Sana önce HABİP'i anlatmaya çalışacağız dedik, dilimiz döndüğünce.

Biliriz HABİP sığmaz bu satırlara. Ve sana HABİP'i anlatmaya çalışmak, seni sana anlatmaya çalışmak gibi bir şeydir. Sana HABİP'i anlatmaya çalışmak, seni ayaklar altında ezen bu düzene karşı kendi isyanını sana anlatmaya çalışmak demektir.

Sen keşke kendin bilebilseydin kendini. Kendi sınıf bilincinle düşünmeyi, kendi sınıf gözlerinle görmeyi. Kendi sınıf ağzınla konuşmayı, kendi sınıf eyleminle yürümeyi. Ve kendi sınıf partinle birlikte kurtuluşun yolunda savaşmayı.

Ama unutma! Bunlar sana ekmek kadar, su kadar gereklidir.

Çünkü kendi bağrındaki HABİP'leri, ÜMİT'leri, ON'ları tanımak, sömürüye ve zulme karşı dizlerin üzerinden doğrulup ayağa kalkmak, senin kendi sınıf ve kurtuluş çıkarlarının gereğidir.

HABİP;

Devrimin ülkesinde ezilenlerin toprağında Özgürlüğün ateşiyle sosyalizmin güneşiyle ve çeliğe verilen suyla filizlenip çiçeklenmiş kızıl bir güldü! Özünü emekten ve emeğin kurtuluş kavgasından alan

senin bağrında açan ve senin gelecek baharını müjdeleyen.

O tarlada bir emekçiymi

O fabrikada bir işçiymi.

O zindanlarda bir direnişçiymi.

O barikatlarda bir savaşçıydı.

O bir partiliydi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

O bir komünistti, önderdi.

1. BÖLÜM

Katliam öncesi

(1. anlatıcı)

İki işçi var bu gerçek yaşam öyküsünde;

1. işçi; HABİP'in partisinin etkisi altında, HABİP'in eski yoldaşı, adı ALİ.

2. işçi; MHP'nin etkisi altında, NEVZAT'ın eski arkadaşı, adı HALİL.

ALİ ve HALİL... İkisi de 15 yıldır bölgedeki demir-çelik fabrikalarında... ÇUKUROVA, ÖZKANLAR, HABAŞ... İDÇ, AKDEMİR, ÇEBİTAŞ... İZMİR Bakırçay Havzası'nda... Bir orada bir burada... Çalışırlar... İş bulurlarsa!..

Patronlar atınca sokağa, giderler bir diğer fabrikanın müraacat kapısına...

9 ay işçi, 3 ay işsiz. 4 ay sendikalı, 8 ay sigortasız, 2 ay sözleşmeli, 10 ay kapsam dışı...

Yani kapsam alanının dışındaydılar onlar, insanca bir yaşamın. Meşguldüler sürekli, belki de ondan! Meşguldüler ikisi de, aynı fabrikada aynı bölümde, dökümhanede.

Asalaklar ise işçilerin kanını emmekten başka, meşgul olmadıkları için herhangi bir işle, emeğin sırtından sefa sürmenin tüm kapsam alanları onların hizmetinde!..

HALİL ve ALİ. Ücretler asgari, sefalet azami. Cılız da olsa bir umut ipliği vardı onlar için yaşamak. Bir umut ipliği vardı, belki bir gün kazıyıp kazanılacak. Gene de "şanslı" işçilerdi... Kolunu, bacağını, canını, demir-çelik mezbahanelerinde kurban vermemiş. Tek sosyal hakları olarak kalan ceset torbalarına henüz sahip olmamış, "şanslı" işçilerdi ikisi de!

"Şanslı" çocukları vardı, aç kalsa da öksüz kalmamış. Özel okullarda okuyan yaşlıları yataken kuş tüyü yataklarında ve kuş sütlerini içmek bile eziyet gelirken rahatlarına. İlkokul 5. sınıftan terkedip de geleceğini, daha 12 yaşında, her sabah saat 6'da, uykulu gözlerle ve aç karnına yollara düşen. Her sabah saat 7'de, atölyenin pisliğini süpürerek işbaşı yapan. Küfürbaşı, dayakbaşı yapan. Büyüyünce babalarından daha beter hale düşmemenin büyük umidiyle yaşayan. Elbet düşleri de vardı. Pazar günleri biraz fazla uyuyabilmenin ve taşlı tarlalarda top peşinde koşturabilmenin özlemiyle yanıp tutuşan.

Ve "şanslı" anneleri vardı onların. Her iş

dönüşünde ölüm haberi yerine, kocalarının büyük bir sevinçle canlı iskeletlerini kucaklayan. Ve geceleri alelacele, günlük öfkelerini içlerine boşaltan. Mutfağında et değil, açlıktan ölmeme direncinin yüksek buharıyla isyan pişiren. Ölürken, ben niye yaşadım, diye bile sormayan.

ALİ ve HALİL, “şanslı” işçilerdi velhasıl. Çünkü asalak patronların emeği bir miktar “asil” kanları daha vardı, damarlarının!

Ölüm mü onlar için? Belki yarın! Belki yarından da yakın!

Demir-çelik fabrikasıydı. Fabrika cehennemdi. Patronlar zebaniydi. Ama ateşte yakılan bedenlerin hepsi günahsızdı.

HALİL ve ALİ. İkisi de aynı fabrikada, aynı bölümde-dökümhanede. Ve şakaya gelmezdi 1600 santigrad derece. Baret, eldiven tanımazdı, sermayenin kâr hırsı karşısında köpüren çeliğin ateşten öfkesi. Ve gözyaşıyla dinmezdi, işçi yiye demirin özel mülkiyet düzenine başkaldırısı.

16-24 vardiyasının iş çıkışıydı. Geceydi. Karanlık zifiriydi. Hava dumanlıydı. Duman ise zehirliydi. İşçiler bitkindi. Servisler taşerundu. Otobüsler hurdaydı. Koltuklara sanki yaşayan ölüler yığılmıştı. Kimisi kafayı koyar koymaz horlamaya başlamıştı. Kimisi demir yarası elleriyle camın buğusunu silmiş, ateş karası gözleriyle hiçliğini seyre dalmıştı.

ALİ ve HALİL yanyana oturmuşlardı. Çeliğe su veren elleri kocamandı. Babalarının elleri de kocamandı. İşçilik kimbilir kaç kuşaktan gelip genlerine işlemişti. Ve onların çocuklarının elleri daha analarının karnındayken kocamandı.

Servis neredeyse Menemen'e yaklaşmıştı. İkisi de sanki uyanık gibiydi. Ama tek kelime konuşmamışlardı. Servis Menemen garajını henüz geçmişti. ALİ, her zaman yaptığı gibi, gözlerini, sağda, caddeye paralel büyük duvardaki örgüt imzalı yazılamaya dikmişti. İşçilere, emekçilere 1 Mayıs için mücadele çağrısıydı. Üzeri defalarca boyanmıştı. Ama bir türlü silinmemişti. O zamanlar kullanılan yağlı ve asitli boyaydı. Partinin işçileri eylemin de ustasıydı.

ALİ her gün her gece servisten o duvara, o yazıya bakardı. Yetim kalmış bir çocuğun, babasına, babasının en sevdiği resmine bakması gibi bakardı.

(2. anlatıcı): ALİ yine duyulandı. Gözlerini kapattı. Uykuya mı daldı? Hayır! Aklının derin dehlizlerindeki karanlık sularda yüzdü. Korkunun barikatlarını ışık hızıyla aştı. Gizli geçitlerden geçti. Bir ışık gördü. Oraya doğru koştu. Ve karşısına çıkan koca deniz; mavi gözleri, dalgalı saçları, derin düşüncesiyle HABİP'di...

HABİP ile ALİ aynı topraklardan gelmeydi. Sömürgecilerin zulmünü, ağanın baskısını, açlığın nefes kokusunu ve kavganın ilk yoldaşlığını birlikte tatmışlardı.

(3. anlatıcı (HABİP'in sesi): “Üçü kız, üçü erkek, altı kardeşlik. Kardeşlerin en küçüğüydüm. Çok yoksulduk. Köyde tek karış toprağımız bile yoktu. Köy ağasının tarla ve çayırlarında çalışırdık. Yarıcıydık. Ağa yan yatıp kılını bile kıpırdatmazken, terimizle can verip yeşerttiğimiz ürünün yarısı onun olurdu. Ablam ağanın hayvanlarına çobanlık yapardı. Dağ taş demeden, koca üç mevsim, hayvanların arka sıra sürüklenmesinin karşılığı olarak bir gömlek ya da entari alırdı. Ne zaman fersiz gözleri çukura kaçmış bir kız çocuğu görsem, ablam gelir gözlerimin önüne. Babamla annem yazgılarına şikayetsizce boyun eğmişlerdi. Ama ben ve

ağabeylerim ağadan nefret ederdik. Hep öfkeyle bakardık ona...”)

(4. anlatıcı: Kardeşler! HABİP'in sosyalist sınıf bilinci bu kadar çelikleşebilir miydi; O, ağanın, patronun elkoyduğu ürünü kendi emeğiyle, kendi kanıyla büyütmenin, yaratmanın bilgisini, çelişmesini ve öfkesini yaşamın içinden kuşanmasıydı eğer?)

(3. anlatıcı: “Yaz boyu tarlada çalışan zavallı babam, ekmek parası kazanmak için kışın da büyük kentlere giderdi. Babamı çok özlerdim. Aylar sürerdi bu ayrılık. Döndüğünde ise dünyalar benim olurdu. Ağabeylerim büyüyünce, onlar da gurbet kervanına katıldılar. Dur durak bilmeden yazın köyde, kışın da büyük kentlerde çalışırlardı...”)

(4. anlatıcı: Dostlar; söyleyin nerede olabilir kökleri, HABİP'in emekçi insana derin sevgisinin ve asalak insana büyük öfkesinin? Ve nedir HABİP'in mahkemelerde, “Kokuşmuş devletinizi ve çürümüş düzeninizi yıkacağız. Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!” diye haykırarak kendisini yargılayanları yargılamasının sırrı? Köyde ve kentte, yaz ve kış, gece ve gündüz, çalışıp çalışıp sadece sefalet biriktirerek, bu düzen altında hiçbir kurtuluş yolu olmadığını ve bu düzenin mutlaka yıkılacağını kendi adı gibi bilmekten başka?)

(3. anlatıcı: “Yazın ağanın tarlalarında çalışırken, kışın da okuyordum. İlkokulu bitirdiğimde 14 yaşındaydım. Çünkü okula geç başlamıştım. Babam çok istediği halde ortaokula gönderemedi beni. Okumak istediğimi söylediğimde, bana yalvarmayla dolu gözlerle bakıp, karşımda kederle boynunu büküşünü şimdi bile hatırlamaya dayanamıyorum...”)

(4. anlatıcı: Arkadaşlar; HABİP'in kendini partinin ve sınıf mücadelesinin okulunda yetiştirmesi bu kadar hızlı olabilir miydi; O, bu düzen tarafından okumaya bu kadar hasret bırakılmasıydı, ve sınıfının savaşını zafere ulaştırmak için teoriye, bilgiye, aydınlanmaya ne kadar muhtaç olduğunun bilincine varmasıydı?)

(2. anlatıcı devam ediyor)

HABİP ve ALİ...

İkisi de biraz evlatlarıydılar, sonsuz acıların. Biraz tohumuydular, zulme karşı isyanın... Biraz karlı beyaz doruklarıydılar, Dersim dağlarının... Biraz al yabani yemişleri... Biraz kardelen çiçekleri... Biraz gelincikleri... Biraz sarp yamaçlarıydılar... Biraz uçsuz bucaksız ovaları... Biraz kıraç yüzlü çocuklarıydılar, güneşin... Biraz gürbüzleriydiler, bereket tarıncılarının... Biraz demirden elleriydiler, toprağın... Biraz gözyaşlarıydılar, çiğ düşmüş yaprakların... Biraz ateşten şahinleriydiler, bulutların... Biraz soğuk suları, alabalıkların... Biraz Peri Nehri masallarının çocuklarıydılar, durgun ve kederli... Biraz Munzur delisiydiler, hırçın ve öfkeli... Biraz “fersiz çocuk gözleri” görünce vurgun yiye yufka yürektiler. Biraz gerillanın hedefe kilitlenmiş mavzeri... Biraz semahtılar, gelenekten geleceğe dönen... Biraz lorke lorkeyle coşan halayın başı... Biraz İbrahim'in kardeşleriydiler, biraz Seyit Rıza'nın çocuklarıydılar, biraz Karl Marks'ın torunları... Biraz kırmızı, sarı ve yeşil renkleriydiler esir bir ülkenin. Biraz sınır tanımaz düşleri, o en büyük hasretin...

Sonra İzmir'e geldiler. Kırın işçisiydiler düne kadar, artık kentin işçisi oldular. Bu sefer kentlerin efendilerini sırtlarında taşımaya başladılar. Ve sehipsiz değil, bu yüzden gitgide kızıla döndüler.

(3. anlatıcı: “İlk inşaat işçiliğim Çeşme ilçesinde başladı. Dev gibi yükselen bir inşaatla çalışıyorduk...”)

(4. anlatıcı: Yoldaşlar; HABİP nasıl ustası oldu sanırsınız parti inşa etmenin, yoktan varetmenin, yapıyı adım adım yükseltmenin, geleceği kendi elleriyle kurmanın? Ve neden yetiştirmiyor dersiniz böyle koca çınarlar, küçük-burjuvazinin büyük kafalı saksılarında?)

(3. anlatıcı: “Kış boyu tek bir günümü bile boşa geçirmeden para biriktirmeye çalıştım. Omuzumdaki borç baskısı yüzünden bazen boğazımdaki ekmekten bile kısmak zorunda kalıyordum...”)

(4. anlatıcı: Dostlar, HABİP'in fikri böyle kuvvetle birleşebilir miydi dersiniz partisinin fikriyle; O, kan ter içinde kendi canının harcıyla burjuvazinin evini yapmadan da ulaşabilir miydi dersiniz, bu düzenin mezarını kazmanın mutlak gerekliliği düşüncesine?)

(2. anlatıcı devam ediyor)

HABİP.. HABİP.. HABİP..

ALİ'nin damarına kan, yüzüne renk geldi. Yumruğuna kuvvet geldi. Yüreğine ferah, beynine ışık doldu. Yorgunluğunu, açlığını unuttu. Sanki ölü yattığı uykusunda yeniden dirildi.

Geçmiş bugüne geldi. Bugün geçmişe gitti. Yaklaşık 10 yıl öncesiydi. HABİP ile birlikte yapmışlardı bu yazılamayı. Kendisi sadece gözcüydü. Ama işi önemsiz değildi. Çünkü silahı belindeydi.

Sonra daha eskilere gitti. Aliğa fabrikalar yolu silahlı devrimciler tarafından kesilmişti. Devrimcilerin elinde ağır makineler de vardı. Bu ne büyük cüretti!

Demir-çelik servislerine bildiri dağıtımı işte böyle yapılmıştı. Bu devrimcilerin içinde HABİP de vardı. HABİP'e de zaten bu yakışırdı. HABİP'in nüfustaki yaşı 20 civarındaydı. Hayattaki yaşının ise haddi hesabı yoktu.

HABİP genç bir yanardağdı. Zulme karşı patlamaya hazır bir volkandı. Kime, nerede ve ne zaman patlayacağını her gün daha iyi öğreniyordu. Partisiyle buluşmuştu. Yaşam yolunu çoktan seçmişti. Yaşam yolu kendi sınıfının kurtuluş yoluydu.

(3. anlatıcı: “İşçiler, kardeşler, zalimin önünde diz çökmeyin, sömürücüye boyun eğmeyin, ayağa kalkın, birleşin, örgütlenin, devrim ve sosyalizm için partinizin bayrağı altında savaşın, kaybedeceğimiz ne var zincirlerimizden başka!.. Onursuzca ayaklar altında yaşayıp her gün yeniden ölmektense, onurluca savaşarak ayakta bir kez ölüyoruz kendi kurtuluş yolumuzda!”) diye çınlıyordu HABİP'in gür sesi işçi servislerinde.

(2. anlatıcı)

ALİ bu eylemden derinden etkilenmişti. Örgüt ile bu eylemin sonrasında daha yakın ilişki kurmuştu.

Öncesinde ALİ'nin gönlü kırmızı, sarı ve yeşil renklerdeydi. ALİ bu renklerin hiçbirinden vazgeçmiyordu. HABİP, sadece bir renk seçmek zorundasın, diyordu. HABİP'in sözü de kurşun gibiydi, ağırdı. Çünkü O okuduğunu hayata geçiriyor, hayata geçirdiğini ise yeniden okuyordu. Teori pratik, pratik ise teoriyle kucaklaşıyordu.

(3. anlatıcı: “Dergimizin ilk sayısını dinmeyen bir susuzlukla okumuştum. Yıllar sonra devrimcilerle yeniden karşılaşmak ve yepyeni bir örgütle tanışmak benim için tarif edilmez müthiş bir duyuydu. Bir yandan fabrikada çalışıyor, bir yandan da siyasal faaliyetlerde bulunuyordum. Aliğa bölge fabrikasında hızla geliştirdik. Yeni

yeni işçilerle tanışıp, yeni siyasal dostluklar kuruyordum..."

KAPİTALİZM'i, İŞÇİ SINIFI'nı, SINIF MÜCADELE'sini, MARKSİZM'i, EMPERYALİZM'i, PARTİ'yi, DEVRİM'i, SOSYALİZM'i anlatıyordu HABİP ALİ'ye geceler boyunca, bıkmadan usanmadan...

HABİP ALİ'yi kazanacaktı. Çünkü kazanmak zorundaydı. Çünkü ALİ de bir işçiydi. Demek ki onu kazanmasının önünde aşılamaz hiçbir engel yoktu: HABİP ise aşılabilecek bütün engelleri aşabilirdi. Bu açıdan partisine ve kendisine güveni sonsuzdu.

"Anla artık ALİ" diyordu HABİP: "Ne köyde ne şehirde, ne tarlada ne fabrikada, bize insan gibi yaşama hakkı yok, sermaye iktidarı ayakta kaldıkça..."

"Anla artık ALİ" diyordu HABİP: "Orada ağa, burada patron. Sömürüyse gene aynı sömürü, devletse gene aynı devlet! Zulüm ise gene aynı zulüm, kölelik ise gene aynı kölelik!"

"Anla artık ALİ" diyordu HABİP: "Ağanın, patronun boynu bükük işçisi olarak kalmak, yaşarken ölmek demektir her gün bize. Eğer işçi sınıfının onurlu bir üyesiysen, asıl partinin, devrimin, sosyalizmin işçisi olacaksın ve kölelik zincirlerini söküp atmak için sonuna kadar savaşıacaksın!"

"Anla artık ALİ" diyordu HABİP: "Kendi sınıfımızın saflarında, kendi partimizin bayrağı altında örgütlenip savaşımdan başka hiçbir kurtuluş yolumuz yok!"

"Anla artık ALİ ve anlamaktan başka çaren de yok" diyordu HABİP: "Biz köyde de, kentte de, tarlada da, fabrikada da işçiyiz. Ve işçiysek, diğer ezilen kardeşlerimize ve kendimizin diğer ezilmiş yönlerine öncü olmak zorundayız. İşçiysek, kurtuluş bayrağımızın rengi de sadece kızıl olacaktır."

(2. anlatıcı): Artık ALİ kendi sınıfının devrimci bir neferi, HABİP'in ise yoldaşydı.

(3. anlatıcı): "Tüm benliğim devrim ateşiyle yanıp tutuşuyordu. O çok sevdiğim köyüm aklıma bile gelmiyordu artık..."

(2. anlatıcı devam ediyor):

HABİP her daim ve herşeyini olduğu gibi yüreğindeki bu ateşi de, ekmeğini, suyunu, sevincini, derdini paylaşıp gibi paylaşmıştı ALİ'yle. ALİ'nin de içine kızıl bir kor düşmüştü.

Dökümhanede çeliği eriten, bedenini kavuran ateşten daha sıcaklığını görmemiş, duymamıştı ALİ o güne kadar.

Ama şimdi kendi yüreğindeydi işte ateşlerin en büyüğü.

Bu ateş ki, çürümüş kapitalist düzeni işçi sınıfının devrimci iktidarının potasında eritip yeni ve özgür bir dünyaya hayat vermeye muktediri. Bu ateş ki, tarih boyunca ilerleyip büyüyen bir alev topuydu. Yıkılmaz denilen nice vahşi engelleri, nice gerici tuzakları, nice kanlı barikatları birer birer aşıp gelmişti. Ne eli kırbaçlı efendi tanıdı ki önünde, ne ağa ne de senyör... Ne hoca ne de papaz, ne paşa ne de bey, ne padişah ne de çar, ne amiral ne de general, ne faşist ne de liberal!

Günü gelmişti Rusya'da, burjuvazi de silindiri gibi ezilip geçilmişti. Derin uçurumlardan aşağı yuvarlanırken ezilenler dünyası, son hızla ve acımasızca, kim döndürebilir tarihin bu tekerleğini geri? Kim durabilirdi, karşısında esmeye bir kez başlayınca devrim kasırgası? Zulüm eken egemenler mi? Halkımız zamanında vermiş bunların cevabını: "Zulmünü arttır ki, çöküşün hızlansın!"

Bu alev topu, tarih boyunca ezilenlerin ezenlere karşı öfkesi ve devrimci kavgası ile sürekli harlanmıştı.

Roma'nın Spartaküsler'inden Anadolu'nun Şeyh Bedrettinler'ine, Pir Sultanlar'ına, Seyit Rızalar'ına, İskoçya'nın Cesur Yüreklere'nden Paris'in Komünarlar'ına, MARX, ENGELS, LENİN ve Komünist Enternasyonal savaşılarından Türkiye'nin Mustafa Suphiler'ine, Nazım Hikmetler'ine, Latin Amerika'nın Tupac Amaro'larından Che Guevaralar'ına, DENİZ'lere, MAHİR'lere, İBRAHİM'lere... Bu yolda savaşan ve ölümsüzleşen daha nicelerinin önderliğinde, elde bayrak olmuş taşınmıştı geçmişten geleceğe.

İşte yüreğine düşen ateş, devrimin bu ateşiydi ALİ'nin. Alev alev yanıyordu artık ALİ'nin de yüreği.

ALİ, bir gece vardiyasında, HABAŞ'ın dökümhanesinde, soyunma odasının demir kapısının üzerine, kaynak makinasıyla yazmıştı örgütünün ismini: EKİM! Bu isim! Alev topunun bu çağdaki tarihsel yolu! Karanlığı aydınlatan ışık! Geçmişten geleceğe uzanan köprü! Kurtuluşun kapısını açan anahtar! EKİM! O ne büyük bir sevdaydı!

Soyunma odasının kapısını söküp götürmek zorunda kalmışlardı. Ama EKİM işçilerin yüreğinde de puntalanmıştı. Peki onu nasıl sökeceklerdi patronun uşakları!? İşte bunun yoktu cevabı. Ortalıkta dört dönmüştü yalakalar, bu eylemi yapan "provokatörün" kim olduğunu ve kimden emir aldığını bulmak için.

Acaba kimdi "emir veren" ALİ'ye? HABİP mi? Hayır, HABİP değildi! HABİP sonradan öğrenmişti eylemi. Öğrenince yaşarmıştı sevinçten gözleri.

ALİ'nin eylemi "kendiliğinden"di.

Yüreğindeki ateşin buyruğuydu, ALİ'yi elindeki kaynak makinasıyla aniden demir kapıya yönelten. Başka hiçbir "gizli" güç değildi. "Provokatör" sınıflar mücadelesi tarihinin ta kendisiydi. "Provokatör" sömürünün, zulmün ve ona karşı başkaldırının ta kendisiydi! "Provokatör" alev topunun ta kendisiydi.

O zamana kadar patron, "bu anarşistler işçi değil, fabrika dışından fabrikanın içini karıştırmaya çalışıyorlar" diyerek, işçilerin kafasının içine çengel üstüne çengel atmıştı. Bunlar işçi miydi değil miydi? Anlayana sivri sinek saz, anlamayana davul zurna azdı. Ama gece vardiyasında soyunma odasının demir kapısına matkapla örgüt ismi yazılınca, artık patronların bu demagojisi de rahmetine kavuşmuştu.

Gören işçiler de olmuştu, elinde matkapla soyunma odasına giderken ALİ'yi. Ama kimse patronun yalakalarına çatlak bir ses vermemişti. İçlerinde çürüğü yok muydu? Vardı. Çürükten çok ne vardı? Vardı, ama her babayiğidin harcı değildi, HABİP'in örgütünü ispiyonlamak. Çünkü herşeyin bir de karşılığı vardı.

Sonra patronlar iyice telaşlanmıştı. Ve polisin imdat düşmesine basılmıştı. Polis dediğin neydi? Polis, işçilere, emekçilere ve devrimcilere karşı, sermayenin kanlı bir terör makinasıydı. Parayı içine atıp düşmesine basınca çalışmaya başladılar. Demir-çelik patronları baktılar bu işin sonu kötü, ateş bacayı saracak.

İZMİR siyasi şubenin polis şeflerinin banka hesabına yüklüce bir para yatırıldı. Operasyon öyle kuru maaşla hatırsız gönülsüz yürümezdi. Makina parayı alınca çalışmaya başladı. Polis tüm güçlerini HABİP'in örgütünün üzerine seferber etti. Örgüt bu saldırıya hazırlıksız yakalandı (29

Nisan 1991). Darbe yedi. HABİP de tutsak düştü. 1 Mayıs'ın bir gün öncesinde tutsak düşmek, HABİP'in yüreğinde kimbilir nasıl bir ukde bıraktı.

ALİ ise ÖRGÜT'süz, HABİP'siz ve EYLEM'siz kalmıştı. ALİ yürümeyi daha yeni yeni öğrenirken aniden yetim kalmıştı. Önce sendelemiş, sendeleyince elini uzatmış, elini o an tutan olmayınca sırt üstü yere düşmüştü.

Ve bunun sonrası ALİ için hiç de iyi olmamıştı. Sadece yürümeyi değil, konuşmayı bile unutmuştu. Hafızasını hepten yitirmişti. Kulakları evde karısının, çocuklarının feryatlarını bile duymuyordu. Gözleri bir adımdan ötesini görmüyordu. Nefes alıp veriyor muydu, bunu bile bilmiyordu. Artık yaşamı hep karanlık bir kabustu.

ALİ sanki annesinin karnına geri dönmüştü. Bir EBE bekliyordu yeniden doğmak için. HABİP'in çıkıp gelmesini, elinden tutmasını, ona yürümeyi, konuşmayı, görmeyi, düşünmeyi, savaşmayı yeniden öğretmesini bekliyordu belki de. HABİP sık sık rüyalarına misafir oluyordu. Bu yüzdendi belki de.

(1. anlatıcı):

ALİ tekrar gözünü açtı. Menemen'e gelmişlerdi. Servis Menemen'in içinde bir durup bir kalkıyordu. Daha Asarlık Geçidi'ne varmamışlardı. Otobüs durağına iki kişinin afiş yapıştırdığını gördü. Gecenin bu saatinde, yoksa?..

Evet, PARTİ'nin afişleriydi. Tam da PARTİ'yi düşünürken hayal mi görmeye başladım, diye kendinden kuşkulandı. Gözlerini oğuşturdu. Hayal meyal değildi. Afiş asan gençlere iyice baktı. Onları parıldayan gözleriyle selamladı. Hapishanede olduğunu bilmeseydi, bu gözler orada HABİP'i de arayacaktı.

İçlerinden birini HABİP'e benzetti. Daha da heyecanlandı. Kafasın cama yapıştırdı.

Sevinçten kalbi duracaktı. Yoksa bir kez daha duvarları mı deldi, diye düşündü. Olmaz değildi. Olmuştu ve gene olurdu. Çünkü HABİP'di bu, HABİP'in özgürce savaşmak tutkusuydu. Özgürlük her zaman HABİP'in ellerindeydi. Defalarca esir düşmüş, ama hiçbir zaman özgürlüğünü düşmana teslim etmemişti.

ALİ gözlerini gençlere dikti. Hayır, ne yazık ki HABİP değildi. Ne farkedeydi, diye düşündü. Onlar da HABİP'in yoldaşlarıydı. Onlar da aynı HABİP gibi genç birer yanardağ idi. Onlar da birer HABİP'di. Eliyle zafer işareti yaptı. Gençlerin sevinci kulaklarına kadar vardı.

Servis Çiğli servisiydi. Menemen'de tek tük inen her zaman olurdu. Asarlık Geçidi'nde durduğunda, koltukların çoğu hala doluydu. Dışarısı zifiri karanlıktı. İçeride ise ölüm sessizliği vardı. Servis tam kalkacaktı, iki genç otobüse bindi. Elleri bildiriler vardı. Servis şöförü durumu anladı. Engellemek için ayağa kalkacak gibi oldu. Ama aşağıda bekleyen üçüncü bir genç daha vardı. Bu üçüncü gencin bir hareketiyle servis şöförü uslu uslu yerine oturdu.

PARTİ militanları bildirileri işçilere dağıtmaya başladılar. Söylediler kendilerinin de birer işçi olduklarını ve işçi sınıfının kurtuluş kavgasını verdiklerini. Asıl müjdeleri ise PARTİ'nin kuruluşuydu:

(5. anlatıcı):

"Partimizin kuruluşu, insanlığı ve uygarlığı tükeniş ve yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist dünya düzenine karşı kendi coğrafyamızdan yükseltilecek militan bir mücadele çağrısıdır. Partimizin kuruluşu, on yıllardır yıkılmayı bekleyen Türkiye'nin kokuşmuş ve

çeteleşmiş kapitalist sömürü düzenine karşı militan bir savaş ilanidir. Partimizin kuruluşu, on yıllardır bu topraklarda devrim ve sosyalizm davası uğruna kavga vermiş, emek harcamış, büyük yigilik örnekleri sergilemiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikimin güvenceye alınmasıdır. Ve nihayet partimizin kuruluşu, kapitalist sömürü düzenini tarihe gömecek ve bu uğurda tüm emekçilere önderlik edebilecek tek gerçek toplumsal güç olan işçi sınıfının devrimci önderlik ihtiyacının somut olarak karşılanmasıdır...

"Partimiz sınıf bilinçli işçileri ve tüm samimi devrimcileri kendi saflarında birleşmeye, devrimci önderlik iddiasına omuz vermeye çağırmaktadır. Yaşasın proletarya devrimi! Yaşasın sosyalizm!"

(2. anlatıcı):

İşçilerin bir kısmı kızıp homurdandı. Bir kısmı sevinip heyecanlandı. Homurdananlardan birkaçı, "bunları burada dağıtamazsınız, inin çabuk aşağıya!" diye bağırdı. Sevinip heyecanlananlar ise, "dağıtacaklar tabii, niye dağıtmayacaklarmış, hoşunuza gitmediyse siz inin aşağıya" diye ağır paylarını verdi. Otobüsün içi hareketlenmeye başladı. Dışarıya hala zifiri karanlıktı. Ama içerde artık ölüm sessizliği yoktu. Militanlar son bildirileri de dağıtıp servisten indiler. Servis hareket etti.

(Sahne: Bildiri dağıtımı yapanlar: "İşçi sınıfının devrimci PARTİ'si kuruldu. İşçiler artık sömürüye, baskıya boyun eğmeyin! Kendi PARTİ'nizin kızıl bayrağı altında birleşin! Kurtuluşunuz için devrim ve sosyalizm yolunda savaşın!" çağırısı yapıyorlar. Ve işleri bitince oradan uzaklaşıyorlar.)

HALİL: (PARTİ militanları uzaklaştıktan sonra, eliyle kurt işareti yaparak) "Kahrolsun komünistler, bu vatani size böldürtmeyeceğiz!"

ALİ: "Onlar içerdeyken neden sesini çıkarmadın, korkudan dilin mi tutuldu yoksa" (diyerek çıkıştı HALİL'e) "önce ne yazdığını oku, oku da ondan sonra kimmiş bölücü, belki biraz gözlerin gerçeğe açılır."

II. BÖLÜM

26 Eylül 1999

Katliam haberi fabrikaya ulaşıyor

(Akşam vardiyası, dökümhane)

ALİ: (Gözleri kan çanağı, ağlamıyor, gözyaşlarını içine akıtıyor) ON'ları katletmişler, HABİP GÜL'ü de öldürmüşler, sermayenin itleri, alçaklar, katiller, şerefsizler!

(Girişteki anlatıcı: HALİL "Ulucanlarda isyan çıktığını ve bu isyanın kanlı bir şekilde bastırıldığını, 10 tutuklunun öldürüldüğünü" haberlerden dinlemiştir. Ama NEVZAT'ın öldürülenler arasında olduğunu henüz bilmiyordu. NEVZAT'ın hapiste olduğunu bile bilmiyordu. Hatta NEVZAT'ın komünist olduğunu dahi bilmiyordu. HALİL NEVZAT'ı, NEVZAT örgütüyle tanışmadan önceki işçilik yıllarından tanıyordu. HALİL askere giderken NEVZAT örgütüyle buluşmuştur. HALİL askerden döndüğünde ise NEVZAT tutsak düşmüş, bu yüzden HALİL NEVZAT'ı bir daha görmemiştir. HALİL NEVZAT'ın o dönemdeki çok sayıda işçi

arkadaşından biridir.)

HALİL: HABİP GÜL de kim? Kimbilir yine hangi anarşist bölücünün arkasından ağıt yakıyorsun. 35 yaşına geldin. Artık dellenmenin vaktini geçtin. Benden söylemesi. Atacaklar bir gün seni de o hapishaneye. Alacam bir gün senin de ölüm haberini. Sevnecek değilim buna inan ki. Bak benden söylemesi. Düşünmüyorsan kendini, çoluk çocuğunu düşün bari.

ALİ: HALİL yeter! Sus artık! Benim içim alev alev yanıyor. Sen bana zırvalar anlatıyorsun. Dost musun sen, düşman mısın? Sen insanın halinden birazcık anlar mısın? ON'ları öldürdüler diyorum. ON'ların hepsi benim kardeşim. Ve HABİP GÜL. Can dostum, yoldaşım, abim, kardeşim, anam, babam... İçim kan ağlıyor HALİL.

Ama sen HABİP GÜL deyince bilmezsin. NEVZAT ÇİFTÇİ! Bizim NEVZAT!

HALİL: Hangi NEVZAT bu?

ALİ: Biraz kafanın pasını sil. NEVZAT'ı tanımaz mısın? İlk çalıştığımız fabrikayı hatırla. NEVZAT da aynı bölümdeydi bizimle. Can ciğer kuzu sarmasıydınız...

HALİL: NEVZAT mı? NEVZAT ÇİFTÇİ? Evet hatırladım şimdi... Hatırlamaz olur muyum? Kim tanımazdı ki NEVZAT'ı fabrikada? Ve kim unutulabilir ki bir kez tanıdıktan sonra onu? NEVZAT ÇİFTÇİ! Bizim NEVZAT! Ne olmuş demiştin NEVZAT'a?

ALİ: İşte onu da katletmişler, sermayenin itleri. Ankara Ulucanlar'da, faşizmin zindanlarında!

HALİL: Eşek şakası yapmanın sırası mı gecenin bu vaktinde? Ne işi olacakmış NEVZAT'ın hapishanede?

Cinayet mi işlemiş NEVZAT? Irza mı geçmiş? Hırsızlık mı yapmış? NEVZAT yapmaz böyle işler. Ben insanın ne mal olduğunu anlarım gözlerinden. NEVZAT mavi sular gibi temiz bir insandı. Sen kafa buluyorsun benimle.

ALİ: İyi dinle beni. Sana bugüne kadar söylememiştim. Belki söylesem daha iyiydi. Ama artık söyleyeyim. NEVZAT bir komünistti. NEVZAT partili bir komünist olduğu için hapishanedeydi. Senin dünyadan haberin yok! Nevzat bu 10 yılda kaç defa girdi çıktı hapishaneye.

HALİL: Bak ALİ. Bilirim senin niyetini. Var her zaman aklının gizli kapaklı bir köşesinde bölücülük işleri. Ama bu kötü emellerine NEVZAT'ı alet etme bari. Yok NEVZAT komünistmiş! Yok bu yüzden hapislerde yatıp çıkmışmış! Yok Ankara hapishanesinde sermayenin bilmem neleri onu öldürmüşmüş! Sen bana değil külahıma anlat bu masalları.

ALİ: HALİL bak hele bir yüzüme, bak gözlerime. Var mı dalga geçer bir halim seninle?

HALİL: (ALİ'nin yüzüne bakar ve şakasının olmadığını anlar. Ama kendi tanıdığı NEVZAT'ın komünist olabileceğini akıllı bir türlü almıyordu.) Yalan söylüyorsun! Nevzat komünist olamaz! NEVZAT'ı ben de tanırım senin kadar iyi.

ALİ: O bir komünistti!

HALİL: NEVZAT komünistmiş? NEVZAT nasıl komünist olabilir ki! NEVZAT insanların hasıydı. Bütün işçilerin kardeşiydi. Ekmeğini kendi yemez bizimle paylaşırdı. Bizim derdimizle ilgilenirken kendi derdini unutturdu. İşten atılacağını bile bile, senin benim hakkım için patronların yakasına yapıştırdı!

ALİ: O bir komünistti!

HALİL: Yok daha neler! Senin gibi yüksek siyasetten, cilalı laflardan fazla anlamam ben. Ama komünist nedir ne değildir, bu kadarını da bilirim merak etme. Tanımaz mıyım vatanımın can

düşmanlarını. Ayırdedemez miyim sanıyorsun, komünist olacak adamla asla komünist olmayacak adamı.

Komünistler halkın canına kasteten teröristlerdir! NEVZAT ise halkını, ülkesini, toprağını, Türk-Kürt, Alevi-Sünni, hiçbir ayrım yapmadan, kendi canından çok severdi.

Komünistler ar namus bilmez gözü dönmüşlerdir! NEVZAT'ın ise, dedim ya, akar su gibi temiz bir yüreği vardı.

ALİ: (Sakince) O bir komünistti...

HALİL: (Sinirlenir) Nevzat komünistmiş! Asıl komünist sensin, senin babandır!

ALİ: Sen var ya HALİL, sen tam bir odun kafasın. Senin kafanın içini kara böceklerle, zehirli yılanlarla doldurmuşlar. NEVZAT'ı kalkmış bana anlatıyorsun. Tereciye tere satmaya çalışıyorsun.

NEVZAT hakkında söylediklerinin hepsi doğru. Ben de sana bu yüzden NEVZAT bir komünist, diyorum ya zaten. Komünist dediğin budur işte! Senin beynini yıkamışlar komünistlere karşı. Asıl sen bilmiyorsun dostunu düşmanını.

(Halil sesini keser, yutkunur, ALİ'nin sözlerine pür dikkat kesilir.)

ALİ: Neden yıkıyorlar senin beynini? Hiç düşündün mü? Nasıl düşüneceksin ki? Kafa mı bırakmışlar sende!

Ben sana söyleyeyim. Mücadele ve kurtuluş yolunu göremeyesin diye.

Kim yıkıyor senin beynini? Senin kanını emen patronların düzeni, onların iktidarı, bu iktidarın eli kanlı uşakları.

Kim bu uşaklar? Örneğin senin kurtçular! Sen bunların gerçekten vatansever olduklarını mı sanıyorsun? Asıl vatan hainleri bunlar. Asıl vatani satanlar bunlar. Bunların vatani para kasaları, bilmez misin... Bunların kasaları Amerikan dolarılarıyla dolu, görmez misin...

Amerika'nın, Avrupa'nın sözünden dışarı çıkmazlar. Sadece sözle mi yürür sanırsın bu işler? Bunların ipleri de Amerika'nın, Avrupa'nın elinde. CIA'nın, MOSSAD'ın, onun bunun kuklası bunlar. Emperyalizmin kuklaları. Ağzına yemini ver, önüne kemiğini at, sonra ipini nereye çekersen oraya gider.

Hep birlikte senin, benim gibilerin canına okuyorlar. Sen hayatında gördün mü bir kez ferah gün yüzü? Ama hep bu senin "vatanseverler"di iktidarda olan.

Senin vatansever dediklerin emperyalizmin uşakları. Kurdu, kuşu, arısı, gülü, takkelişi, şapkalısı hepsi birbirinin kopyası. Kendi ceplerini doldurmaktan başka düşündükleri bir şey yok. Halkın canına okunmuş, umurlarında değil. Zaten onların mesleği bu. Yüzüne karşı kahramanlık türkülerini söyleyip gaz veriyorlar, arkandan ise senin helvanı pişirip afiyetle yiyorlar.

Kurtçular seni işe soktular diye sana iyilik ettiler sanıyorsun. Onun da almışlardır haracını, merak etme. Patron senden çaldığının birazını da onlara pay dağıtmıştır. İşçinin en uysalını, en ucuzunu seçip gönderiyorsunuz, aferin size diye.

Hani geçen soruyordun bana. Bizim parti hükümet ortağı oldu, ama değişen hiçbir şey olmadı, bu ne acayip iştir, anlamadım gitti, diye. Biraz kafanı çalıştırsan anlarsın. Çıkar at şu gözbağlarını artık. Senin arlı namuslu bildiğin ülküdaşlarının şeflerine dön bir iyice bak. Ne yiyip ne içiyorlar, bu parayı nereden nasıl kazanıyorlar? Var mı bunların içinde bir tane işçi olan? Var mı emeğiyle, alınteriyle yaşayan? Perde arkasında çevirmedikleri tek bir kirli dolap kaldı mı sanıyorsun? Bütün pislikleri ortalığa dökülmedi mi zaten? Herşey apaçık ortada! Benim

nefesim boşuna sana, senin kafan çalışmadıktan sonra.

Sen git onlarla gurur duymaya devam et. Bakalım nereye varacak bu gidişin sonu? Kendi mezarını kendi ellerinle kazıyorsun HALİL. Aç gözünü gör! İnsanca yaşamak istiyorsan gözünü açacaksın. Sen açmazsan çocuğun açacak gözünü. Emeginin hakkını savunacak. Emeginin hakkını savundu diye, yarın polise mi ihbar edeceksin çocuğunu? Ülküdaşlarına mı vurdurtacaksın? Kendin mi öldüreceksin yoksa?

(Halil'in ağzından tek kelime çıkmaz, gözleri büyür, elleri titremeye başlar, işini tutamaz olur, yere çömelir. Kafasının içi sanki arı kovanıdır, onun bir süredir biraz biraz düşünüp de bir türlü ötesine gidemediği soru işaretlerini ALİ birer birer yanıtlamıştır.)

(O sırada kısım şefi yanlarına gelir)

ŞEF: (Halis MHP'lidir.) Ulan, asalaklar gibi kaytaracağınıza çalışsanıza be hayvanlar. Saatlerdir çene çalışıyorsunuz. Görmüyorum mu sanıyorsunuz. Sizi kesesinden besleye besleye iyicene şımartmış bizim patron. Ben başınıza dikilmesem yan gelip yatacaksınız bütün gece. Hadi bırakın çene çalmayı da elinizi çabuk tutun.

HALİL: Ulan yalaka! Alırım şimdi seni ayağımın altına. Her gece canımız çıkana dek çalışıyoruz. Bir de seninle mi uğraşacağız. Defol git başımızdan!

ALİ: (Eline demir çubuğu alır, şefin üzerine yürür) Kim asalak ulan! Söyle kim asalak! Hepiniz bizim sırtımızdan geçiniyorsunuz. Patron büyük kene, sen ise küçük kene. Kanımızı emip duruyorsunuz.

Bak bu gece uğraşma bizimle. Yoksa şuracıkta veririsin son nefesini. Hiç şakam yok. Defol git başımızdan!

(Şef işçileri hiç bu kadar öfkeli görmemiştir. ALİ'nin bir vakitler "anarşi" işleriyle uğraştığını bilmektedir. Ama HALİL'le aynı partidendir ve onu hiç böyle kendisiyle saygısızca konuşurken görmemiştir. Neye uğradığını şaşırır. Ağzından tek bir laf daha çıksa, ALİ'nin elindeki demir çubuğu kafasında kıracağından hiç kuşku yoktur. Kuyruğunu kısar ve hızla uzaklaşır. Nereye gider? Bu iki işçinin tazminatsız çıkış işlemlerini yaptırmaya, kısım müdürünün odasına.)

ALİ: İşte NEVZAT gibi komünistler bu kan emici patronların ve onların bu yalakalarının düzenini yıkmak için, işçinin kendi düzenini, sosyalizmi kurmak için sınıf kavgasını örgütleyorlar.

Şimdi kafana dank etti mi kimmiş bu komünistler? Şimdi anladın mı neden hapsilere girmiş çıkmış NEVZAT gibiler? Şimdi anladın mı sermayenin itleri hapishanelerde neden katletmişler ON'ları?

(HALİL darmadağın olmuştur. İşi yeniden bırakır. Yere çömelir. Demirin büyüttüğü ve çeliğe su veren o kocaman elleriyle yüzünü avuçlar. Sarsılır, titrer, hıçkırır hıçkırır ağlamaya başlar. Sonra yavaş yavaş kendine gelir.)

HALİL: Sen haklısın ALİ. Ahh. Ben... Ben... Ben nasıl düştüm bu yanlış yola. Ahhh, keşke eriseymiş de çeliğin içinde parmaklarım, kırılaysam da vincin altında kolum, hiç yapmasaymışım o kurt işaretini. Ahhh.

ALİ: Şimdi ağlaşmanın zamanı değil HALİL. Anlamaya başladıysan eğer gerçekleri, bizim de üzerimize düşen görevler var elbet bu yolda. Bu yol bizim yolumuz. Bu yol bizim kurtuluş yolumuz.

(ALİ yıllar önce kaybettiği sesine yeniden kavuşuyor gibidir.)

HALİL: Ah elim eriyeydi! Ah kolum kırılardı!

Ah dilim tutulaydı! Ah NEVZAT'ın yerine keşke benim canım çıkaydı!

ALİ: Bırak artık ağlayıp sızlamayı! Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını. Acıları büyüktür. Ama ya kavgaları? Kavgalarıyla yaşatırlar ve çoğaltırlar ON'ları.

HALİL: Söyle ne düşünüyor üzerimize bu yolda?

ALİ: Savaşacaksın sen de, NEVZAT gibi, bu düzene karşı. Sen NEVZAT'ın yerini dolduracaksın bu savaşta. NEVZAT'ı öyle yaşatacağısın.

BİR NEVZAT ölürse BİN NEVZAT doğacak onun yerine. Yanlarına kâr kalmayacak ON'ların ölümü. Bin pişman olacak sermayenin devleti. Ama son pişmanlık fayda etmeyecek. Elbet yıkacağız bu köhne ve kanlı düzeni. İşte ancak böyle karşılıksız kalmaz, NEVZAT'ın ve sınıfının emeği.

Bak HALİL, sana yalan söyleyecek değilim. Ben de tereddüt ediyordum daha düne kadar. Korkuyordum. İnan ki kendimi düşündüğümde değil, çocuğumu çocuğumu düşündüğümde... Onlar aç ve açıkta kalırlar diyordum ben hapse düşersen. Böyle düşünüyordum daha düne kadar.

Ama yaşarken olduğu gibi ölümüyle de bana yeniden yol gösterdi HABİP. Suratıma bir şamar vurdu sanki. Kendine gel, kendine gel ALİ, diye.

Evet kendime geliyorum HALİL. Yeniden yürümek ve koşmak istiyorum ben de HABİP'in yolunda. Sanki yeniden doğuyor gibiyim HALİL. Bunu damarlarımda akan kandan yüreğimde harlanan ateşe kadar hissediyorum.

Duymaya, görmeye başlıyorum dünyayı yeniden. Bak yeniden düşünmeye başlıyorum. Dün çocuklarımı düşündüğüm için mücadeleden geri duruyordum. Yalanım yok HALİL, böyle düşünüyordum. Ama şimdi kendim için değil, asıl çocuklarım için bu mücadeleyi vermem gerektiğini görüyorum. Çünkü eğer savaşmazsak bu düzene karşı, asıl o zaman aç ve açıkta kalacak çocuklarımız. Hiçbir kurtuluş yolumuz yok savaşmaktan başka bu düzene karşı.

HALİL: Nasıl olacağız biz Nevzat'ın yoldaşı? Nasıl soracağız ON'ların hesabını? Madem ki başladın yeniden düşünmeye. Sen önce ver bu soruların yanıtını.

ALİ: Doğru dedin be HALİL, laf yuvarlamanın sırası mı?

Hemen sıvımalıyız kollarımızı. Yalnız değiliz, HABİP gene yanımızda. Çünkü Partimiz var HALİL. Biz onları, onlar bizi bulacak elbet bir gün.

Öğreneceğiz bu düzene karşı nasıl savaşmak gerektiğini. Alacağız partimizden gücümüzü. Ve döneceğiz sınıfımıza yüzümüzü. Anlatacağız herkese bu düzeni yıkmadan neden görmeyeceğiz gün yüzü.

Birleşeceğiz. Örgütleneceğiz. Diz çökmeyeceğiz artık patronların karşısında. Boyun bükmeyeceğiz. Çünkü her grev çadırında HABİP de bayrak olacak yanımızda. Nasıl mı? Döneceğiz bakacağız HABİP'in teorisine ve pratiğine, bir grev nasıl örgütlenirmiş ve sınıf kavgası nasıl zafere ulaştırılmış diye. Öğreneceğimiz çok şey olacak ondan. Yaşamından olduğu gibi ölümünden.

İşte böyle yaşayacak HABİP ve ON'lar bizim kavgamızda. İleriye doğru attığımız her devrimci adımda, ON'lar yine yol gösterecekler bize.

HALİL: Cenazesi nerede kaldırılacak HABİP'in? *(Hiç farkında olmadan onun da ağzından NEVZAT yerine HABİP sözü çıkmıştır.)*

ALİ: Burada, köyünde kaldırılacak yarın. Ne güzel dedin bak. İşte buradan başlamalıyız onun yoldaşı olmaya. İlk görevimiz HABİP'in

cenazesini ON'lara ve sınıfımıza layık olarak kaldırmak. ON'ları öldürdüğünü sanan katillere, ON'ların devrimci kavgasını öldüremediklerini ve asla öldüremeyeceklerini göstermek.

Evet, çok güzel dedin HALİL. İşte ilk işimiz bu olmalı HABİP'in yolunda.

III. BÖLÜM Cenaze töreni

1.anlatıcı: İşçiler, köylüler, yakından tanıyanlar, uzaktan duyanlar, emekçiler, aydınlar, gençler sahip çıkar ON'ların şahsında HABİP'e, HABİP'in şahsında ON'lara. Yani devrime, sosyalizme, bu yolda can veren tüm devrimcilere...

Faşist devlet de farkındaydı tehlikenin. Kuşatmıştı dört bir tarafını köyün. Katiller bir kez daha hazırlanıyordu kan dökmeye. Ama öfkeliydi HABİP'i kucaklamaya gelenler. Ve öfkeliydi silahları şimdilik. Dağılmadılar faşist namluların tehditi karşısında. Direndiler. Çatıştılar. Ve öfkeliydi silahları şimdilik. Taş oldu bu öfke, yumruk oldu.

İşte ON'ların yaşamıyla ve ölümüyle hayat verdiği tohumlar daha şimdiden filizlenip çiçek açmaya başlamıştı böylece. Yeni kızıl güllerin ve hesabın sorulacağı zafer günlerinin müjdesiyle.

ALİ ve HALİL de koca elleri, kuvvetli bilekleriyle taşların en büyüklerini savuruyorlardı bu çatışmada. Bu sırada jandarmanın arasındaki sivil polislerden biri kurt işareti yaptı kalabalığa. HALİL elindeki en büyük taşı nişanladı bu polisin kafasına.

ALİ'nin ve HALİL'in çağrısı:

"Her yıl daha da çoğalmalıyız devrimci ve partili yoldaşlarımızın yolunda. 26 Eylül'de ON'ları anmanın, katil devletten hesap sormak demek olduğunu hiç unutmadan, ON'ları anmanın devrimci sınıf kavgamızı fabrikalarda, okullarda, tarlalarda büyötmek demek olduğunu hiç unutmadan."

HABİP GÜL (NEVZAT ÇİFTÇİ);

Partimizin kızıl gülü!

Onurlu lekesiz bir yaşam sürdü. Kendi yaşamını kendi sınıfının kurtuluş kavgasına adadı. Sömürünün ve zulmün karşısında asla boyun eğmedi.

9 devrimci kardeşiyle ve bunların içinde canının belki de en değerli bir parçasıyla, ÜMİT yoldaşıyla birlikte, 26 Eylül'de Ulucanlar hapishanesinde, sermayenin kanlı katilleri tarafından alçakça katledildi.

Adları devrim tarihimizde onurlu yerini alacak.

ON'ları, yoldaşlarımızı asla unutmayaacağız!

Bir katliam daha eklendi tarihin kanlı hesap defterine!

Katilleri ve hizmet ettikleri sınıfı asla bağışlamayacağız!

İşçi, emekçi arkadaşı, 26 Eylül 1999'u asla unutma!

Bu tarih senin aklının, yüreğinin ve kavganın içinde hakettiği yeri alsın!

"Eski cihan, yeni cihan önünde eğil!

Aramızdan bir kaç yoldaş ayrılmaz değil, Her ne yapsan varacağız emelimize!

Karadeniz... Bunu duysun derinliklerin:

O ateşli göğüsleri delen hançerin

Kabzasını alacağız biz elimize!"

Deri işkolunda meslek hastalıkları

Deniz Ümit

Sosyal Sigorta Sağlık İşlemleri Tüzüğü'ne göre, deri işkolunda görülen meslek hastalıkları 5 grupta toplanıyor:

- 1- Kimyasal maddelerle olan meslek hastalıkları.
- 2- Mesleki cilt hastalıkları.
- 3- Pnömokonyozlar ve diğer mesleki solunum sistemi hastalıkları.
- 4- Mesleki bulaşıcı hastalıklar.
- 5- Fizik etkenlere bağlı olan meslek hastalıkları.

Deri işkolunda görülen meslek hastalıklarına neden olan kimyasal maddeler şunlar: Arsenik, krom ve bileşikler, civa, kükürtdioksit, nitrik asit, nitroz gazları, sülfürik asit, alkol, ketonlar, organik eterler ve asitler, aromatik bileşikler, asbest dışındaki silikat tozları.

Deri işkolunda çalışan işçilerin bu kimyasal maddeler nedeniyle karşılaşabilecekleri hastalıklar şöyle: Sindirim sistemi bozuklukları, kusma, mide krampları, koleriform diare, gastrit, mide ülseri, kabızlık, mesane tümörleri, böbrek rahatsızlıkları, karaciğer ve böbrek hastalıkları, periferik dolaşım sistemi bozuklukları, anemi, karaciğer kanseri, polinevitritler, burun lezyonları, koku ve tad duyusunun azalması veya kaybı, bilinç bozukluğu, refleks bozukluğu, kas krampları, felç, baş ağrısı, gözde yanık, görme kaybı, lokal deri lezyonları, deri kanseri, deride ülser, el-saç ve ciltte sarı renk, alerji, diş çürümesi, saç dökülmesi, tırnak kırılması gibi hastalıklar görülebilmektedir.

2. gruptaki cilt hastalıklarına ekzama, akne ve dermatozlar eklenebilir.

3. grupta, kronik bronşit, sağ kalp yetmezliği, anfizem, üst solunum yolu hastalıkları ve çeşitli akciğer rahatsızlıkları sayılabilir.

4. gruptaki hastalıklar, hayvanlardan insana geçen bulaşıcı hastalıklardır: Bruselloz, tetanoz, şarbon, kuduz, viral hepatit, verem, şap, çeşitli hummalar, salmonella enfeksiyonları gibi.

Ayakkkabı sanayinde, derilerin düzeltilmesinde vibrasyon kullanılması sonucu titreşimden kaynaklı kemik-eklem zararları ve nörotik bozukluklar görülmektedir. Ayakkabıcılıkta sürekli lokal baskı sonucu sinir felçleri olabilmektedir.

İş kazası riski her zaman için oldukça yüksek olan deri işkolunda, gerekli işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınmadığı için, bu risk oranı daha da artmaktadır. Çoğu işyerinde temini oldukça kolay olan koruyucu tedbirler uygulanmamaktadır. Örneğin; eldivenler, çalışma ortamına uygun giysi, maske kullanılmamakta, ya da kimyasal maddelerin etkisini azaltabilecek beslenme diyeti uygulanmamaktadır.

Kimyasal maddelerin yolaştığı refleks ve bilinç bozuklukları ile uzun çalışma saatlerinin getirdiği yorgunluk gibi etkenler, iş kazası riskini artırabilmektedir.

Çalışma ortamının sağlık standartlarına uygun havalandırılmaması, hava ölçümlerinin yapılmaması, içme sularının, verilen yemeğin sağlıklı olması, çalışılan, yemek yenilen, duş-tuvalet gibi ihtiyaçların giderildiği yerlerin temiz tutulmaması vb., meslek hastalıklarının etkilerini artırmakta, bulaşıcı hastalıkların kolay yayılmasına neden olabilmektedir. İşyerinde sağlık personeli ve araçlarının olmaması sorunları artırmaktadır.

Kağıt üzerinde kalan yasal kazanımlar

İş kazası, meslek hastalıkları, hastalık, analık, malüllük, yaşlılık ve ölüm gibi durumlarda, sosyal sigortalar kanunu gereğince, yardım yapılması kağıt üzerinde de olsa sağlanmıştır.

İş kazaları ve meslek hastalıklarında sağlanan yardımlar şöyledir:

- A) Sağlık yardımı yapılması,
- B) Geçici iş göremezlik süresince günlük ödenek verilmesi,
- C) Sürekli iş göremezlik hallerinde gelir verilmesi,
- D) Protez araç ve gereçlerin sağlanması, takılması, onarılması ve yenilenmesi,
- E) A ve D fıkralarında yazılı yardımlar için sigortalının başka yere gönderilmesi,
- F) İş kazası veya meslek hastalığı dolayısıyla bedeni veya ruhi bir arızaya uğrayanlardan, yurt içinde tedavisi mümkün olmayıp, ancak yabancı bir ülkede kısmen veya tamamen tedavisi mümkün görülen ve mesleğinde uğradığı iş göremezlik derecesinin azalabileceği, kurum sağlık tesisleri kurulu raporu ile tesbit edilen sigortalının ve bu raporda belirtilmişse, beraber gidecek kimselerin yabancı ülkelere gidip gelme yol paraları ile o yerdeki kalış ve tedavi masraflarının ödenmesi.
- G) Cenaze masrafları karşılığı verilmesi,
- H) Sigortalının ölümünde hak sahiplerine gelir bağlanması.

Bu yardımlardan yararlanabilmek için sigortalı olmak gerekmektedir. Oysa, işverenlerce sigorta giderleri masraf olarak görülmekte, her fırsatta bu hak gaspedilmektedir. İşçilerin sigorta istemlerini kabul etmek zorunda olduğu durumlardaysa, sigorta kurumları sermayeye ek bir kâr kaynağı haline getirilmektedir.

Uzun mücadeleler sonucu kazanılmış tüm bu haklarını gaspetmesine karşı durmalı, haklarımıza sahip çıkmalı, bunları mücadeleyle daha da geliştirmeliyiz. Özelleştirme saldırılarıyla sigorta hakkımızın elimizden alınmak istendiği şu günlerde, bu mücadele çok daha önemlidir. İşkoluna özgü istemlerimizin yanısıra, şu genel istemlerle sermaye sınıfının karşısına çıkmalıyız:

“Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık vb.)!”

“Sigorta primlerinin devlet ve işveren tarafından ödenmesi!”

“Sosyal sigorta kurumlarında işçi ve emekçi denetimi!”

Menemen Savranoğlu Deri Fabrikası'ndan sendikalaşma nedeniyle atılan işçilerle* işçi sağlığı ve iş güvenliği üzerine konuştuk:

“Direnmemiz ve birlik olmamız gerekiyor”

- İşyerinizde karşılaşılabileceğiniz iş kazaları nelerdir?

1. işçi: Makinalara el-kol kaptırma, kimyasal maddelerle ilgilenen arkadaşların yaralanması.

2. işçi: Elektrik çarpması.

3. işçi: Pres kazası, kimyasal kazalar (asit yanıkları).

- Deri iş kolunda görülebilen meslek hastalıkları nelerdir?

1. işçi: Akciğer, cilt hastalıkları, ağır yük kaldırmaktan dolayı kas ve adale ağrıları, stresten kaynaklanan sinirsel hastalıklar.

2. işçi: Baca temizlerken gelen kokudan tıkanma, öksürük.

3. işçi: Kanser (kanserojen maddeler içerdiği için).

- İş yerinizde iş kazaları ve meslek hastalıklarına karşı koruyucu tedbirler alınıyor mu?

1. işçi: Sadece fabrikanın doktoru var. Başka hiçbir tedbir söz konusu değil.

2. ve 3. işçi: Hayır.

- İşyerinizde beslenme uzmanı, içme suyu analizi, hava ölçümü gibi önlemler alınıyor mu?

1. işçi: Hayır yok. Olması gerektiği halde yok.

2. ve 3. işçi: Hayır.

- İşyeri hekimi genel sağlık taleplerinizi karşılamakta mı?

1. işçi: Herhangi bir talebimiz karşılanmıyor. Sadece sevk kağıdı veriyor.

2. işçi: Doktor 8:30-9:30 arası geliyor sadece. Şikayetleri dinliyor, ilaç yazıyor, o kadar.

3. işçi: Sabah bir saat geliyor. Rapor verme, sevk etme yetkisi yok.

- İşveren tarafından iş kazalarına karşı eğitime tabi tutuldu mu?

Ortak yanıt: Hayır.

- İşçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili istemleriniz nelerdir?

1. işçi: Sürekli doktor ve bulunduğumuz yerde bir sağlık ocağı.

2. işçi: Fikri yok.

3. işçi: Havalandırma, aspiratörler, gaz maskesi.

- Bu taleplerinizi işverene iletebiliyor musunuz?

1. işçi: Değil iletmek, işverenle konuşmak bile mümkün değil.

2. işçi: Yanıtsız.

3. işçi: Hayır.

- Taleplerinizi nasıl elde edebileceğiniz hakkındaki görüşleriniz?

1. işçi: Bunun için sendika çalışmalarına başladık. Direnmemiz ve birlik olmamız gerekiyor.

2. işçi: Hep beraber ortak bir şekilde yapılır.

3. işçi: Örgütlenerek, sendikalaşarak.

* 1. işçi sigortalı ve erkek. Fabrikada 86 milyon ücretle ve vakumcu olarak çalışıyor. 2. işçi sigortalı ve kadın. Fabrikada makinada mal alıp mal veriyor. 86 milyon ücret alıyor. 3. işçi sigortalı ve erkek. Fabrikada her işi yapıyor. Mesai saatleri 8-17, ama 30-34 saat çalışabiliyor. Haftada 25 milyon alıyor.

Sendikal ihaneti boşa çıkaralım!

TİS sürecini kazanmak için fiili direniş hattını örelim!

H. Demir

Tekstil ve metal sektöründe TİS görüşmeleri başlamış bulunuyor. Grev yasaklamalarının olağanlaşması, yeni TİS'lere de damgasını vuracağı benziyor. Sendika bürokrasisinin işi de, daha fazla kolaylaşacak böylece. Topu devlete atmak, yasalara sığınmak, birkaç da anti-demokratik yasadaki dem vurmak yeterli görünüyor. İşçi hareketinin, sendikal cendere tarafından sürekli dumura uğratıldığı biliniyor. Lastik işçilerinin grevinin ertelenmesinin ardından belediye grevlerinin ertelenmesinin (yasaklanmasının) yeni TİS'lere de yansıyacağı açık. İşçileri grevden caydırmak ve sermayenin dayattığı sefalet sözleşmelerini hayata geçirmek, doğrudan sendikal ihanet şebekelerinin işbirlikçiliği üzerinden gerçekleşiyor.

Sözleşme dönemlerinde işçiler, doğallığında hareketlenmeye eğilimlidirler. Ama yılların deneyimi, işçilerin sendikalara güvensizliğini de sürekli beslemiştir. Bu doğal bir görünüm. Farklı olabilmesi, alternatif çekim merkezlerinin varlığına ve gücüne bağlı. Konfederasyonların birbirleriyle dalaşmalarından öğrenilecek pek bir şey yok. Gerisinde rant kavgalarıyla beraber, konfederasyonların ve bağlı sendikaların varlığı-yokluğu yatmaktadır. Sermayenin ve devletin politikalarına radikal bir duruş sergilemek bedel ödemeyi gerektiriyor. Ama diğer yandan pazarlık güçlerini kaybetmek en büyük sıkıntıları.

Ecevit ve hükümetinin konfederasyonlar üzerinden yarattığı basınç ve işçi ücretlerinin belirlenmesi

için uzlaşma komisyonlarına benzer kurumları gündeme getirmesi, sermayenin had safhaya varan saldırılarının yeterli görülmediğini gösteriyor. İşçi hareketi saflarındaki hoşnutsuzluk her geçen gün büyüyor. Demokles'in kılıcı olan yasaların karşısında, "yapılacak bir şey yok"u dayatan sendikal bürokrasi karşısında ise çaresizliği yaşıyor. Belediye işçilerinin grev ertelemesi karşısında mücadele isteğini her vesileyle göstermesine rağmen sendikal ihanet tarafından nasıl dumura uğratıldığını gördük. Grev yasaklarının olağanlaşmış kanıksanması, zaten kuşa çevrilmiş grev hakkının bugünkü haliyle bile tahammülsüzlüğe konu olduğunu gösteriyor.

Sermaye ve sendikalar işçilerde yanılsama yaratmaya, onları şöyle düşündürmeye çalışıyor: "Greve çıksak ne olacak. Çıksak zaten grev ertelenecek. Ertelenirse de, patronun verdiğinden fazlasını zaten alamıyoruz. Hem greve çıkınca, bir o kadar rezil oluyoruz." Yani tam bir teslimiyet dayatılıyor. Sermayenin, çok yönlü saldırıların yanısıra grevleri ertelenmede gösterdiği bu "rahatlığı", su başını tutmuş sendika ağalarını kendi politikalarına kazanmış olmaktan alıyor. Ayrıca sermayenin saldırısını hayata geçirebilmesi kendi cephesinden hayati bir önem taşıyor. Sermaye kendisini bugünkü saldırılarla sınırlayamayacak kadar fütursuzlaşmak zorunda hissediyor. Sonuçları ne olursa olsun,

saldırıların hayata geçirmeyi zorunlu görüyor. Bu bir handicap olarak görülmelidir. Sınıf cephesindeki sessizliğin altını kendi elleriyle oymak zorundalar. İşçi sınıfı saflarında öfke ve tepki önüne geçilemeyecek düzeyde birikmektedir.

Tekstil ve metal sektöründe başlayan TİS görüşmelerinin satışla bitirilmesi muhtemel görünüyor. Konfederasyonlara bağlı sendikaların didişmeleri de daha bir hız kazanacaktır. Özellikle metalde saldırının daha kapsamlı olacağı açıktır. Buna karşı -sendikalara rağmen- işçiler, birikim ve deneyimleriyle sözleşmelerine sahip çıkamaz ve inisiyatif ortaya koyamazlarsa, lastik ve belediye işçilerinin akıbetine ortak olacaklardır. TİS'lerin satışla bitirilmesi muhtemel görünmekle birlikte, sürecin nasıl gelişeceğini mücadele belirleyecektir.

Diğer yandan, düzenin siyasal arenasında

yaşananlar, yalnızca burjuvazinin "gündem" saptırmasıyla açıklanamaz. KHK üzerinden yaşananlar dönüp bakıldığında, kararnamenin "tatil" döneminde alelacele çıkarılmaya çalışılması, meclis aritmetiği gözönüne alındığında anlaşılır görünmektedir. Meclisin kendi içinden cumhurbaşkanı çıkarmaması, bütün partilerin meclis dışında yer alan Sezer'de mutabık olması, meclisin kirlenmişliğini ve yıpranmışlığını gösteriyordu. Diğer yandan, estirilen demokrasi rüzgarına uygun bir cumhurbaşkanı seçilebilmeliydi. Sezer'in seçiminde, ona varolan hükümetin icraatlarını kolaylaştıran, pürüz çıkarmayan, diyetini ödemek zorunda bırakılan kişi gözüyle bakıldığı açıktır. Ama KHK üzerinden yaşanan "kriz" in etkenleri tümüyle net değildir.

Hükümetin icraatlarına pürüz çıkarmaması gereken birisinin gösterdiği tavır ne ifade etmektedir. Sezer'in KHK'nın içeriğine karşı olmadığı biliniyor. Bu tutum sahte bir tutum mudur? Ama diğer yandan, KHK'nın çıkarılmasının, meclisin açılmasına ertelenmesinin bir zorunluluk olarak gündeme gelmesi, zorunluluk değil de, danışıklı-dövüşün bir ifadesi mi? Eğer öyleyse, cumhurbaşkanının yetkilerinin daraltılmaya çalışılması, daha önce değil de neden KHK kriziyle birlikte gündeme geldi? Fethullah Gülen üzerinden başlatılan kampanya, MGK'nın, devlet içerisinde, üst düzeylerde şeriatçıların önemli bir yer tuttuğu, hatta

bunların, Yargıtay, DGM ve diğer "adalet" kurumlarında bile yer aldığına yönelik açıklamalarına karşı, Gülcenci Ecevit'in sergilediği tavır, sessizlik oldu. Adalet Bakanı Sami Türk'ün geveleyen açıklamaları da, MGK'nın duruşuna geri adım attırarak ciddiyetten yoksun görünüyor. MGK inisiyatifi kimseye kaptırmak istemiyor.

Diğer yandan, MGK'nın Sezer'in KHK'yi onaylamaması karşısındaki tutumu da dikkate değer. Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun resepsiyonda yaptığı açıklamaların KHK meselesiyle doğrudan bağı vardır. KHK'nın çıkarılması için önümüzdeki ay çalışmalarına başlayacak olan meclisi zapturapt altına almaya çalışmaktadır. Çünkü hükümet bu açıdan görüldüğü kadar pürüzsüz değil. Bugünden partilerin grup kararları çıkarmak için çalışmalara başlamaları boşa değil. Hükümet ortaklarının "resmi" açıklamalarına rağmen, milletvekillerinin bu konuda epeyce zorluk çıkaracağı görülüyor. Diğer yandan, cumhurbaşkanının yetkilerinin sınırlandırmaya çalışılmasının yanında, "Ombudsman" adı altında, "Kamu Denetçiliği" gündeme geliverdi. Bu tasarı, bakanlar kurulu ve meclise bile gelmeden, Sami Türk'ün Demirel'i kamu denetçisi olarak önermesi, Sezer'in yetkilerinin sınırlandırılmak istenmesi, Demirel gibi bir denge unsurunun "asli" görevlerine yeniden dönmesi anlamına geliyor. Bunun biçimi ve nasıl olacağı ise ayrı bir tartışma konusu.

Düzenin işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırıları, bu iç sıkıntılara karşın devam ediyor. Avrupa Birliği, Kopenhag Kriterleri, insan hakları, demokratikleşme bombardımanı, sınıfa ve emekçilere yönelik iktisadi saldırılarla birlikte devam ediyor. Hükümetin gündem saptırmalarının amacı belli. Yığınları sersemletmek ve beklentiye sokmak! Ancak, küçük-burjuvaziye etkisine alan bu beklenti ruh hali, işçi sınıfı, kent ve kır yoksulları üzerinde aynı düzeyde bir etki yaratabilmiş değil. Açlık ve sefaletle yüzyüze olan milyonlarca emekçinin gündemi, karnını nasıl doyuracağı ile ilgili. Siyasal iktidarın emekçilerin nezdinde alabildiğine yıprandığı aşikar. İnsan hakları, demokratikleşme gibi gevezeliklerin başarısı kısa ömürlüdür. Sami Selçuk'un bu yılki açılış konuşmasının geçen yılkinden farklı olmaması da bunu gösteriyor. Yanısıra, Sami Selçuk'un konuşmasına "karşı" olan kimse de yok. Herkes destekliyor. Herkes doğru diyor. Olması gereken bu diyor. Sami Selçuk da devletin ve hükümetin dillendirdiklerine aracı oluyor. İnsan hakları, demokrasi üzerine onca laf eden Sami Selçuk, sendikasılaşma, grevlerin yasaklanması, esnek üretim, tahkim yasası, yoksul köylülüğe yönelik saldırılar ve benzeri üzerine doğal olarak tek kelime etmiyor.

Sermaye düzeninin "yeniden yapılanma" ihtiyaçları, sınıfa ve emekçilere yönelik saldırıların dozajının artırılmasını zorunlu kılıyor. Ama bu, "yeniden yapılanma"nın diğer ayağını, tam da Selçuk'un konuşmasının ifade ettiği, göz boyama oluşturuyor. F tipi cezaevleri bile, demokratikleşme ve insan hakları normları çerçevesinde gündeme getiriliyor.

Sonuç olarak, TİS'lerin sınıf cephesinden yeni bir çıkışa dönüştürülebilmesi, sendikal ihanete karşın kendi yakıcı ihtiyaçlarına sahip çıkması, fiili direniş hattını örebilmesiyle mümkündür. Ters bir durum, bugünkü satış sözleşmelerine mahkum olmak, sermayenin çok yönlü saldırılarına boyun eğmek anlamına gelecektir

Alman silah tekeli Türkiye’de bir mermi fabrikası kuruyor...

Alman emperyalizmi Türk devleti ile askeri ticari ilişkilerini pekiştiriyor

Almanya’nın en önemli silah firmalarından Fritz Werner, Türkiye’de bir mermi fabrikası kuruyor. Bu, rüşvet ve kara para skandalı ile sarsılan Almanya’da geçtiğimiz haftalarda en çok tartışılan politik gündem oldu. Ticari hacmi 90 milyon olarak planlanan mermi fabrikası ile ilgili anlaşma, Berlin hükümeti tarafından, veto beklenmediği sinyalinin verilmesi üzerine imzalandı.

Ferrostahl AG’nin yan kuruluşu Fritz Werner, faşist devletlere, işkenceci hükümetlere, askeri-faşist diktatörlüklere silah satma gibi köklü bir geleneğe sahip. Geçmişte en önemli alıcı dostları arasında İran Şahı da bulunuyordu. 1980-88 İran-Irak savaşı yıllarında, her iki tarafa da silah sattığı açığa çıkmıştı. Daha sonra bu büyük bir skandala yolaçmış ve dönemin dışişleri bakanı Gencsher’i zor durumda bırakmıştı. Çünkü savaş araçlarının gerilimli bölgelere satışını yasaklayan yasa o dönemde de mevcuttu.

Fritz Werner’in mermi fabrikası kurmak için imzaladığı anlaşmanın; Şili, Türkiye, El Salvador ve dünyanın birçok ülkesindeki faşist diktatörlüklere her türlü desteği sunan, insanlık dışı uygulamaları görmezden gelen gerici CDU hükümeti değil, fakat sosyal-demokratlar ve geçmişin insan hakları savunucuları Yeşiller döneminde gerçekleşmesi ayrıca dikkate değer. Böylece Fritz Werner, skandallarla dolu firma tarihine şimdi de sosyal demokrat/Yeşiller koalisyonu döneminde Türkiye’ye bir mermi fabrikası kurmayı ekliyor.

Kısa bir süre öncesine değin ekonomi bakanı Türkiye’ye mermi ticareti ile ilgili soruları cevapsız bırakıyordu. Oysa NATO’nun 7.62 çapındaki mermileri 5.56 ile değiştirdiği, Türk ordusunun elindeki silahları yeni mermilerle donatmak istediği biliniyordu. Kapalı kapılar ardında süren pazarlıklar ve hazırlıklar bitmiş olacak ki, silah ticareti gün ışığına çıktı.

Yine aynı günlerde Almanya, Leopard II tanklarının Yunanistan’a satılmasına izin vermişti. Bu silah lobicilerinin Leopard II tankının Türkiye’de satışını yeniden gündeme getirmesinin zemini oldu. Bilindiği gibi, Türkiye Almanya’dan 1000 adet Leopard II tankı satın almak istemişti. Alman hükümetinin test için bir tankı geçen Ekim ayında Türkiye’ye vereceğini açıklaması, yoğun tepkilerle karşılanmıştı. Test tank Ocak ayında Türkiye’ye gönderilebildi. İnsan haklarının çiğnendiği bir ülkeye savaş araçlarının ihracı, insan hakları ihlallerinde kullanılacağı nedeniyle, yasal olarak mümkün değil. Alman hükümeti savaş tankının Türkiye’ye gönderilmesine, “yolun olmadığı dağlık bölgede Kürt gerillalarına karşı kullanılmasının olanaksız olduğu” gibi, gülünç bir kılıf uydurdu.

1000 adet tank satışı henüz gerçekleşmiş değil. Türkiye bu sıralar Amerika’nın bir rakip modelini deniyor. Ama Almanya bu tank ticaretini başkasına kaptırmaya hiç niyetli görünmüyor. Biz satmazsak

Kürdistan köylerinin yakılmasında kullanılan Alman Leopard tankı

Amerikalılardan, Fransızlardan satın alacaklar diyerek, yükselen tepkileri bastırmaya çalışıyor. Tank firması şefi Krauss Maffei Wegmann, bu ticaretin yeni işyerlerinin açılmasını sağlayacağını açıklıyor. O halde Türkiye ile ilişkilerde bir pürüz çıkmamalı!

Türkiye ile her askeri yardım ve silah ticaretinde olduğu gibi, mermi fabrikası izninin çıkması (eskisi kadar güçlü olmasa da) yine tartışmalara neden oldu. Yeşiller Partisi insan hakları savunuculuğundan çoktan çarkıtmıştı, ama bunu henüz tam sindirememiş bazı milletvekilleri, yine de kendi partilerinin Türkiye’ye mermi fabrikasının inşasına izin vermesine eleştirel yaklaşıyorlar. Yeşiller fraksiyon başkanı Müller; buna ‘97 yılında Helmut Kohl hükümetinin yasalar çerçevesinde olumlu yanıt vermiş bulunduğunu, bu nedenle Yeşiller’in mermi fabrikasının ihracatını engelleyemeyeceğini “üzülerek” açıklarken; milletvekili Beer de, “Mermi ateş etmek için üretilir. Türkiye söz konusu olunca mermiler yalnız NATO savunması için değil, kendi ülkesindeki sivil halkın bir kısmına karşı da kullanılacaktır” diyordu. SPD’li Alman federal ekonomi bakanı ise, “NATO partneri olarak bizimle aynı birliğin içinde bulunan bir ülkeye silah vermezlik yapılamaz. Aksi takdirde bu ülke ile o birlikte yer alıp almamak tartışılmalı” diyerek, Yeşiller’deki tepkileri “parçalanmış ahlak” olarak suçladı.

Demokratik kitle örgütleri bu anlaşmaya karşı tepkilerini dile getirdiler. Medico International, 90 milyon marka malolacak fabrikada üretilen küçük çaplı mermilerin delme gücü ve tam hedef özelliği nedeniyle özellikle dağlık bölgelerde yakın mesafeli savaşta kullanılabileceğini açıkladı. Amnesty International ise, Sosyal Demokrat-Yeşiller koalisyonunu eski hükümetlerin uğursuz geleneğini sürdürmekle suçladı.

Almanya’nın Türk devleti ile askeri ticareti eskilere dayanıyor

12 Eylül askeri faşist rejimi uluslararası ilk ticari anlaşmasını Almanya ile yaptı. Bu anlaşma çerçevesinde Türkiye’ye silah, mermi, kurşun geçirmez yelek ve polis aracı verildi. Aynı süreçte askeri faşist diktatörlüğün işkenceleri, idamları, katliamları, Avrupa’da yaşayan yerli, yabancı işçi-emekçiler, ilericiler tarafından yaygın eylemliliklerle protesto ediliyordu. Ama tüm bunlar Almanya’daki

silah tüccarlarının eli kanlı generallerle dostluklarını bozmuyordu. Askeri cunta döneminde Alman hükümeti askeri yardımlarını daha da artırdı. NATO savunma yardımı dışında Bonn Hükümeti Türkiye’ye 1980’de ek olarak özel silah yardımı yaptı.

Bu yardımlar çeşitli biçimlerde verildi. Örneğin Alman haber alma örgütü (BND) işkence ve katliamlardan sorumlu MİT’le yakın işbirliği yaptı. Almanya’da yaşayan devrimci ve demokratları izleyerek onları fişlediler, ileride hem kendileri, hem de dostlarının kullanabileceği bilgileri topladılar. Öyle ki, Alman haber alma örgütü bugün eski solculara geçmişte topladıkları bilgiler sayesinde şantaj yaparak ajanlık teklif edebiliyor, onları tutukluyor veya Türkiye’ye iade edebilme koşulları yaratıyorlar. Ama Alman haber alma dairesinin Türk devletine yardımları bununla da sınırlı kalmadı, asıl hizmetini MİT’in bilgi ve döküman sistemini kurarak yaptı. Böylece devrimcilerin, demokratların daha profesyonelce fişlenmesi, tutuklanması ve baskı görmesinin altyapısını hazırladı.

Almanya ve Türkiye arasında her türlü askeri ticaretin uzun bir geçmişi var. NATO içinde Almanya Türkiye’den “sorumlu” idi. 1963 yılında NATO merkezi, tüm batı askeri birlik üyelerine, kendi silah sanayisi bulunmayan Portekiz, Türkiye ve Yunanistan gibi üye ülkelerin askeri olarak donatımı ile ilgili öneride bulunmuştu. Komünizme geçit vermeme politikası çerçevesinde bazı NATO ülkelerine önemli ölçüde silah ihracatı yapıldı. Bu politika doğrultusunda NATO içinde “işbölümü” üne gidildi. ABD, Fransa ve İngiltere’de silah ihracaatçıları komünizme set çekme politikasıyla meşgulken, Almanya NATO içinde “eşit işbölümü” adı altında 1964’te Türkiye’ye askeri ve mali yardım için uğraşıyordu. Türkiye uzun yıllar ABD ve Almanya’dan aldığı silahlara bağımlı kaldı. Türk ordusunun kullandığı silahların %90’ı Amerikan ve Alman malıydı.

Türkiye’nin bu bağımlılığı kendi silah sanayiini kurduğu ‘80’lerin ortalarında azaldı. 1985 yılında Türkiye’de Silah Sanayi Kalkındırma Dairesi kuruldu. Aynı yıl içinde Kırıkkale’de tank boru fabrikası açıldı. İş üstlenen Almanya Makina ve Kimya Sanayi Birliği’ydi ve koordinasyonu Federal Sayınma Teknik ve Tedarik Dairesi sağlıyordu. Bu daire Türkiye ile silah ticaretinde her dönem aktif yönlendirici bir rol üstlendi. Askeri cunta sonrasında Federal Almanya, 1.5 milyar marklık satış ile,

Türkiye'ye en fazla silah satan ülke durumuna geldi. Bugün Türkiye'nin silah sanayiinden sözedilirse, bunu öncelikle Almanya'ya borçludur. Almanya Makina ve Kimya Sanayi Birliği firmalarının Fritz Werner, Heckler ve Koch, Rheinmetal, MBB ve Dieht isimleri oldukça ünlüdür.

“Özel Tim”ler Almanya’da eğitildi

12 Eylül Türkiye'sinde tüm ülke kan gölüne ve zindana çevrildi. Çok geçmeden Kürdistan'da Kürt halkının, Türk devletinin onyıllardır sürdürdüğü asimilasyon ve soykırım politikasına karşı ulusal başkaldırısı başladı. Bu süreçten Türk devletinin ve polislerinin önde gelenleri, Alman Kriminal Dairesi (BKA) ve Sınır Birlikleri'nin (GSG 9) davetlisi olarak Almanya'ya geldiler. Çok kısa bir süre sonra Türk devleti Kürdistan'a özel timleri ile çıkartma yaptı. Bu konu Alman devleti tarafından hep yalanlandı, ama Türk gazeteleri bunları büyük puntolar halinde, “komandolarımız Almanya'da eğitildi” diyerek verdiler ve bir GSG 9 subayıyla röportaj yayınladılar. Daha sonra Yeşiller Partisi'nin özel timlerin Almanya'da eğitilmesi üzerine sordukları sorular Alman CDU-CSU hükümetince hep reddedildi.

Uluslararası Af Örgütü; “Türkiye’de 1980 yılından beri çeyrek milyon insan siyasi nedenlerle gözaltına alındı. Hemen herkes işkence gördü” açıklaması yaparken, Almanya'nın dış ülkeleri değerlendirme dairesi, “Uluslararası Af Örgütü Türkiye’de sistematik olarak işkence yapıldığını iddia ediyor ama bizim elimizde böyle bir bilgi bulunmuyor” diyerek, katliamcılarını aklamaya çalıştı. Doğu Almanya'dan kalma askeri malzeme ve tanklar Türkiye'ye hibe edildi ve bunlar Kürt halkına karşı savaşta kullandı. Alman Leopard I'leri Kürdistan'da köylerin yıkılmasında, Irak topraklarına saldırıda, uluslararası hukuk kuralları ihlal edilerek tekrar tekrar kullanıldı. Ve bunlar tekrar tekrar belgelendi. O günün muhalefet, bugünün hükümet partileri, dönemin CDU-FDP hükümetini suçladılar. Alman devletinin silah satışından dolayı Kürdistan'daki soykırıma yardımcı olmak, sürgün, yıkım ve savaşın sorumlularından olmak nedenleriyle suçlu bulunmasını desteklediler.

Ama bugün çok şey değişti. Bugün SPD-Yeşiller hükümeti bu gerçeği inkar ediyor. Savunma Bakanı Scharping Türkiye'yi önemli bir müttefik olarak açıklıyor ve cesetlerin üzerinden milyarlık ticaret gerçekleştiriyor. Çünkü sermayenin çıkarları bunu gerektiriyor.

Savaş silahları ticari yasası ilkelerine göre, bir ülkeye verilecek silahların sadece NATO savunması çerçevesinde kullanılabileceği, bir devletin bu silahları kendi halkına karşı kullanması ihtimalinin bulunduğu koşullarda, o ülkeye silah ihracatının yasak olduğu biliniyor. Türkiye bugüne değin, her türlü muhalefetin kanla bastırıldığı, gözaltında ve hapishanelerde işkencenin olağan uygulamalar olduğu, cezaevlerinde siyasi tutsakların özel timler tarafından katledildiği, devrimcilerin, ilericilerin sokak ortalarında kurşunlandığı ülkeler arasında sayılıyor. Alman devleti böyle bir ülke ile silah ticareti yapıyor.

Bu gelişmeler, burjuva demokrasisinde “insan hakları” savunuculuğunun nasıl ikiye bölünmüş bir yalan olduğunu, sermayenin çıkarları söz konusu olduğunda yasaların nasıl kağıt üzerinde kaldığını, bir kez daha tüm açıklığıyla ortaya koyuyor.

BM “Milenyum” Zirvesi

Emperyalist odaklardan BM'ye biçilen yeni misyon

BM'in “Milenyum Zirvesi” 6-8 Eylül tarihleri arasında New York'ta yapıldı. Zirvenin resmi gündemi yoksullukla mücadele, sağlık ve çevre sorunları, siyasi ve askeri anlaşmazlıkların çözümü gibi konular olarak gösterildi. Ancak, BM'in gerçek gündeminin bu konulardan öteye BM'in, aşınan itibarının tazelenmesi ve emperyalistler arası ilişki ve çıkarlarının yeni düzeyi üzerinden yeniden yapılandırılması olduğu gözlerden saklanamadı. Öyleki, burjuva medyanın sıkı kalemşörleri dahi, BM'in resmi gündeminin, toplantıların gerçek gündemini yansıtmadığını itiraf etmek zorunda kaldılar.

BM Zirvesi'nin ana teması “21. yüzyılda Birleşmiş Milletler” olarak belirlenmişti. Bu tema toplantıların gerçek içeriği konusunda da genel bir fikir vermektedir. Başını ABD emperyalizminin çektiği BM Güvenlik Konseyi'nin daimi üyeleri, aralarında sürmekte olan çelişkilere karşın, BM gibi bir paravan kurumun önemi konusunda hemfikirdirler. Bu nedenle uzlaşmış bir biçimde BM Zirvesi'nin önüne iki temel dayatmayla geldiler. Bunlardan ilki, BM'in yıpranan imajının onarılması; ikincisi ise, “iç savaşlarla daha iyi mücadele için, BM barış gücü operasyonlarında daha güçlü ve daha iyi hazırlanmış küresel bir barış gücü oluşturulması” idi. Emperyalist odaklar tarafından zirvenin temel gündemi haline getirilen bu iki konudan birincisi ikincisinin olmazsa olmaz koşulu. BM'in dünya çapında askeri yetkinliğini ve müdahale sahasını arttırmış bir yapıya kavuşturulması, ancak bu gerici misyonun perdelenmesi için BM'in paravan işlevini yerine getirmesine bağlıydı. İşte “Milenyum Zirvesi”nin kendisi bu ihtiyacın karşılanmasında temel bir rol üstlenmişti.

Emperyalist beşlinin bu planı, zirvenin tümüne rengini verdi. Hepsisi de, -Küba gibi bir kaç istisnayı bir yana bırakırsak- emperyalistlerin kuklası olan devletlerin ve onları zirvede temsil eden devlet başkanlarının zirve boyunca oynadıkları tek misyon, bu planın üzerini kapatmakta birer figüran olmaları. Üzerlerine düşen bu görevi başarıyla yerine getirdiler. Zirve boyunca tek etkinlikleri, zirve toplantılarında yaptıkları beşer dakikalık birer konuşma, emperyalist efendileriyle yaptıkları yüzyüze görüşmeler ve zirve sonunda çekti oldukları fotoğraflar oldu.

Zirve sonrasında, katılımcı 151 ülke tarafından imzalanan ortak bildirge ise, söylediklerimizin teyidi oldu. Yoksullukla mücadele, sağlık, eğitim gibi konularda tek bir somut karar alınmaksızın bol bol demagoji yer alırken, BM'in müdahale gücü ve sahası artırılmış bir savaş örgütüne dönüştürülmesi alınmış olan tek somut karardı.

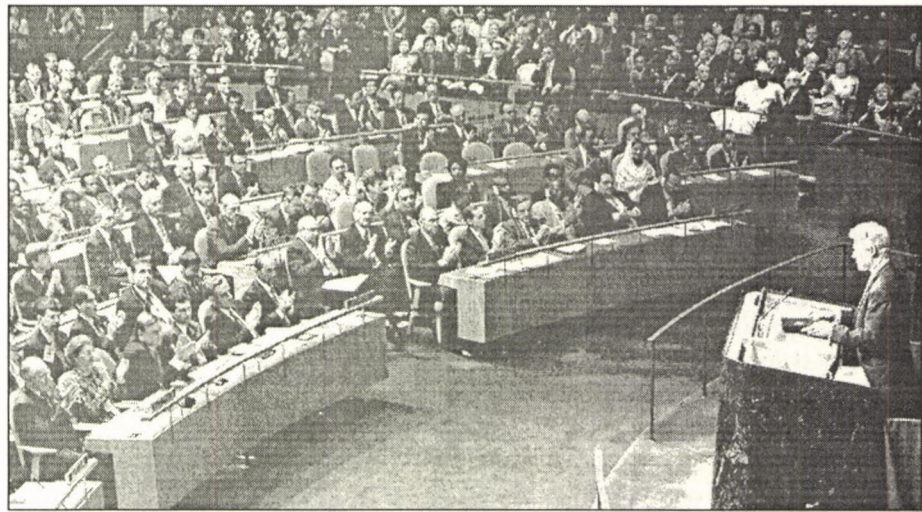
BM paravanı altında emperyalist haydutluk güçlendirilip yaygınlaştırılıyor

Sovyetler Birliği'nin yıkılması ve Varşova Paketi'nin dağılmasıyla birlikte, ABD emperyalizmi BM'i tam olarak kendi kontrolüne aldı. Onu, emperyalist “Yeni Dünya Düzeni” plan ve stratejisini uygulamanın basit bir aracına dönüştürdü. Dünya çapında artık daha kaba ve zorba sürdürdüğü emperyalist müdahale ve haydutluğunun hukuksal bir örtüsü haline getirdi. Denetimi dışına çıkan ülkeleri cezalandırmak için düzenlediği askeri operasyonlarını BM'in şemsiyesi altında meşrulaştırmak, ABD'nin '90'lı yıllara egemen politikası oldu. BM arkasına gizlenen bu operasyonlarla, “barış ve huzur

adına ülkeler yıkıma uğratıldı, halklara yeni acılar yaşatıldı.

Bu işleyiş, o kadar laçka bir hale geldi ki, zaman zaman başlamış bulunan ABD operasyonlarının ardından BM kurulları toplanıp saldırıya yasal dayanak sağlama yoluna gitti. Bu ise emperyalist haydutluğun dünya halkları nezdinde gizlenememesini, dolayısıyla tepkilerin büyümesini getiriyordu. Elbette, ABD'nin dünya çapında sürdürdüğü bu insan hakları maskeli operasyonlar, BM paravanı dışında, direk ya da NATO merkezli olarak da yürütüldü. Ancak BM'i diğer kurumlardan ve bu kurumlar üzerinden gerçekleştirilen terörist saldırılardan ayırdeden yan, hem operasyonun maliyetini daha geniş bir çevreye yükleyebilme imkanı ve hem de meşruluk açısından daha tercih edilir bir konuma sahip olmasındandır.

Gelinen yerde BM'in bu misyonunu yerine getirebilmesi için, ona yeniden bir itibar ve inandırıcılık

kazandırılması, bu arada operasyonel kabiliyeti ve alanının artırılması gerekmektedir. Kofi Annan, BM Güvenlik Konseyi'nde yaptığı konuşmada, “Güvenlik Konseyi'nin inandırıcılığını yeniden kazanmasının ancak mavi berelilerin olanaklarının güçlendirilmesi için kararlı adımların atılmasıyla mümkün olacağını” söyleyerek, bu durumu bütün yalınlığıyla ortaya koymaktadır.

BM'in askeri açıdan yeniden yapılandırılması olarak gösterilen yeni kararların ABD için yaratacağı en önemli sonuçlardan biri de, operasyonların askeri ve mali yükünün diğer BM üyelerince de paylaşılmasıdır. Bilindiği üzere, Sovyetler Birliği'nin yıkılmasına kadar emperyalist kampın tüm askeri ve mali ihtiyaçlarının büyük bir bölümü ABD tarafından karşılanıyordu. Bu durum ABD ekonomisi üzerinde ağır bir yük anlamına geliyordu. ABD '90 öncesinde bu yükü diğer emperyalist ülkeler karşısında elde ettiği ayrıcalıklarla dengeliyordu. Ancak Sovyetler'in yıkılışı ve sonrasında ortaya çıkan yeni dengeler ve ortadan kalkan engellerle beraber, bu artık eskisi kadar kolay olmadı. ABD bu ağır yükü diğerleriyle paylaşmak için yoğun bir çaba içerisine girmek zorunda kaldı. Bu, ABD'nin uluslararası düzlemde temel politikalarından birini oluşturdu.

Son BM Zirvesi bu açıdan ABD için bir başarıyı ifade ediyor. Zirvede İngiltere ile beraber tam bir mutabakat halinde hareket eden ABD, bu yönde bir kararın BM Zirvesi'nde çıkmasını sağlamış oldu. BM kararıyla beraber, artık tüm ülkeler operasyonların askeri ve mali ihtiyaçlarını karşılamakla yükümlü tutulacaklar.

Emperyalistler arasında keskinleşen egemenlik mücadelesi, dünya işçi ve emekçilerinin ve ezilen halklarının, direnme ve mücadele dinamiklerinin güçlenip genelleşme eğilimine girmesi, emperyalistlerin militarist aygıtlarını güçlendirmeye ve dizginlerinden boşanır bir biçimde yeniden yapılandırmaya zorluyor. Elbette, tüm bu süreç emperyalist it dalaşı ile beraber yürüyor. BM zirvesi bu ilişki ve hesapların aynası olmuştur.

Şili'nin acılı deneyimi

Allende ve Unidad Popular (Halk Birliği)

1908 yılında doğan Allende, Şili'nin ilk sosyalist başkanıdır. Varlıklı bir ailenin çocuğudur. Ailesinde radikal simalar vardır. Geleneği devam ettiren Allende, tıp okurken aktif politik yaşamını sürdürür.

"Sosyal tıp" uzmanı Allende, Şili Tıplılar Birliğini kurar. Politik yaşamı 1933'te girdiği Sosyalist Parti'de devam eder. '37'de milletvekili seçilir, Temsilciler Kurulu Senatosu'nda fiili görev alır, '38'de SP Genel Sekreteri ve Halk Cephesi hizmetinde Sağlık Bakanı olur.

'67'den itibaren grevler, sokak gösterileri, işgaller yükselir ve sol birlik koalisyonu fikri ortaya çıkar. SP ve KP'nin içinde yer aldığı Unidad Popular'dan aday gösterilen Allende, %36.3'le ilk sıraya yükselir. Meclis ve Senato'nun bileşiminden oluşan Kongre, seçimlerde en fazla oyu alan iki aday arasından, oya bakmaksızın başkan seçme yetkisine sahiptir. Halk Birliği Kongre'de azınlığı temsil etmektedir, bu nedenle Allende'nin seçilmesine hayal olarak bakılmaktadır. Burada devreye Allende'yi dolaysız destekleyen Şili işçi sınıfı ve halk kitleleri girer. Kongre'nin en fazla oyu alan Allende'yi başkan ilan etmediği koşullarda, bu işi işçi sınıfı ve halkın zorla çezeceği açıklanır. Egemen sınıflar buna boyun eğmek zorunda kalır. Şili'de yönetimi Allende önderliğinde Halk Birliği alır.

İktidar süreci ve uygulamalar

Halk Birliği'nin programında Hristiyan Parti'nin gerçekleştiremediği reformlar; toprak reformu, bakır madenleri ve sanayinin millileştirilmesi, eğitim-sağlık alanında halkçı düzenlemeler yer alıyordu. Allende önderliğindeki iktidar, 80 hektarın üzerindeki araziye devletleştirerek topraksız köylülere 2.400.000 hektar toprak dağıttı. İşçilerin alım gücü '71 yılında %25 arttı. Bakır, kömür, demir, nitrat yatakları, telefon ve 70 büyük şirket devletleştirildi. Halk için ucuz ve kaliteli ilaç üretildi. Kısa sürede işsizlik %40'a, enflasyon %18'e indi.

Bu uygulamalar sonucunda 4 Nisan '71 yerel seçimlerinde Halk Birliği %50 oranında oy aldı. Emperyalizm ve işbirlikçileri için tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Emperyalizm bir akrep gibi sokacak uygun zamanı bekliyordu. Yanlış hamle onun Şili'deki iktidarını iyice zora sokabilirdi. Çünkü karşısında Şili işçi sınıfı ve halk kitleleri vardı.

Taktik, zehiri değişik kanallardan siyasal yaşama akıtmaktı. İlk önce yasama organında azınlıkta olan Halk Birliği'ne türlü zorluklar çıkartıldı. Senato Allende'nin atamalarını onaylamadı. Tam bir kısıkaç oluşturulmuştu. Sonuçta Allende yönetimi yasadışı ilan edildi.

Halk Birliği programının işçi sınıfı, köylülük ve diğer orta katmanlara dayanması, ekonomi programının karma ekonomiyi savunması, öte yandan Allende hükümetinin polise ve orduya dokunmaması, hatta burjuva düzenin koruyucu-kollayıcısı silahlı kuvvetleri tarafsız ilan etmesi, temel açmazı ortaya koyuyordu.

Pinochet diktası

ABD emperyalizminin ambargoyla, darbe hazırlayıcı tezgahlarla döşediği zeminde, Şili ordusu darbeye hazırlandı. Bu arada işçi sınıfı, köylüler, öğrenciler ve gecekondu sakinleri de savunma komiteleri oluşturdular. Hükümeti destekleyen eylemler düzenlediler. Ancak Şili ordusu ABD desteğiyle darbeyi gerçekleştirmeyi başardı. "Marksist kanseri kökünden kazımak", darbenin parolasıydı. Darbenin bilançosu ise çok ağırdı. Salt darbe sırasında 350 bin kişi öldürüldü, insanlar stadyumlara doldurulup, makinalılarla taranarak katledildiler.

Darbenin amacı işçi ve emekçi sınıfları susturmak, sermayeye dikensiz gül bahçesi yaratmak, emperyalistlerin sömürü politikalarını hayata geçirmekti. Hükümet binasında kuşatılan Allende ve kırk kadar hükümet üyesi, tankla, topla donanımlı Şili ordusuna tabancalarıyla karşılık verdiler, üç saat süren çatışma sonunda katledildiler.

Allende radyodan yaptığı son konuşmasını şu sözlerle noktalyordu: "Yaşasın Şili! Yaşasın Halk! Yaşasın İşçiler!"

Şili deneyimi

Şili deneyimi, olumlu ve olumsuz yönleriyle önemli dersler içermektedir.

Hatanın birincisi; Allende hükümetinin burjuva devlet yapısına dokunmaması, orduya ilişkin ham hayalleridir. İkincisi; orta-burjuvazinin karşı-devrimci konumunun kavranamamasıdır. Zira orta-burjuvazi, büyük burjuvaziye kopmaz organik bağlarla bağlı, onunla çelişkiyi artı-değer paylaşımında yaşayan, toplumsal bir devrime ise kesinlikle karşı olan karşı-devrimci bir sınıftır. Üçüncüsü; "Sosyalizme barışçıl geçiş" teorisinin uygulanmaya çalışılmasıdır. Şili deneyimi çarpıcı bir biçimde "barışçıl geçiş" in bilimsel dayanağı olmadığını göstermiştir. Burjuva demokratik çerçeveyi aşamayan halkçı bir iktidar bile kanla bastırılmıştır.

İsviçre/Zürich

Devrimci tutsaklarla dayanışma gecesine 1500 kişi katıldı

İsviçre'de Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi (DETUDAK), hücre saldırısına karşı uzun süreden beri bir kampanya yürütmektedir. Hücre karşıtı kampanyanın kendi içinde bir takım zayıflıklar, yetersizlikler ve olumsuzluklar taşıdığını belirtmek durumundayız. Fakat buna rağmen anlamlı bazı etkinliklerin örgütlendiğini, kampanyanın zaman zaman belirgin bir canlılık kazandığını da söylemek gerekir. Komite bileşenlerinin de anlamlı bir uyum içinde olduğunu, anlamsız bir takım tartışmalarla zaman tüketmediğini, ortak davranma sorumluluğunun asgari ölçüde yakalandığını da, ayrıca belirtmek istiyoruz.

DETUDAK İsviçre'deki kampanyasını bugüne kadar şu etkinliklerle yürüttü: İsviçre'nin birçok merkezinde haftalarca süren standlar açıldı ve bunlar görsel malzemelerle zenginleştirildi. Standlarda birçok dilden bildiriler dağıtıldı ve imzalar toplandı. Suç dosyaları oluşturularak çeşitli kurum ve kuruluşlara ulaştırıldı. Af örgütü ve parlamenterlerle görüşüldü. Afiş çalışması yapıldı, posta kutularına bildiriler dağıtıldı. Kahve konuşmaları, paneller, yürüyüşler, konsolosluk önlerinde protesto gösterileri vb. eylemlilikler gerçekleştirildi. Bu etkinliklerin hemen tümü çeşitli zaman aralıklarıyla tekrarlandı.

DETUDAK, Ulucanlar katliamının yıldönümünü de gözeterek, yürütülen kampanyayı güçlü bir geceyle güçlendirmeyi amaçladı.

Gecenin tarihi kararlaştırıldı ve uygun salonun bulunduğu andan itibaren hemen harekete geçildi. Gecenin programı saptandı ve birkaç gün içinde biletler ve afişler basıldı.

Gece vesilesiyle bir kez daha kitlelere gidilecekti ve hücre karşıtı mücadele emekçilere taşınacaktı. Etkin bir kitle çalışması, yoğun bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti ve bunların üzerinde azami sayıda bilet satışı, hem gecenin başarısını güvenceleyecek, hem de kampanyayı güçlendirme işlevi görecekti.

Kapı kapı dolaşarak biletler satıldı. İşyerleri ve kahveler dolaşıldı, çağrı bildirileri dağıtıldı. Sınırlı da olsa afiş çalışması yapıldı. Düğünler ve benzeri etkinlikler bu amaç çerçevesinde değerlendirildi.

Gece ile ilgili yürütülen çalışmanın sonuçları geceye katılan 1500 kişilik kitleyle somutlandı.

Gecenin sunusu yapıldıktan sonra, Paris Gençlik Korosu, Fransızca ve Türkçe okudukları Enternasyonal marşıyla gecenin açılışını yaptılar. Katılımcılar Enternasyonal marşını ayakta ve yumrukları havada karşıladı. Kısa bir sununun ardından Paris Gençlik Korosu programına başladı ve büyük beğeni kazandı. Ardından komite adına bir arkadaş gecenin politik konuşmasını yaptı. Grup Şiar devrimci marşlarıyla kitleleri coşturdu. Ali Asker ve Grup Munzur direniş türkülerıyla katılımcıları ayrıca coşturdu. Grup Munzur'un programı, katılımcıların halayları eşliğinde uzun süre devam etti.

İHD Elazığ Şube Başkanı Cafer Demir konuşmasıyla, Türkiye'nin mücadele havasını geceye taşıdı. Adnan Yücel şiirleriyle devrimci bir atmosfer yarattı. Haluk Gerger anlamlı ve tok bir politik konuşmayla, geceye bir destek sundu. Dia ve sinevizyon büyük bir beğeniyle izlendi, salonda heyecan ve öfke biriktirdi. ÖO ve SAG direnişçileri konuşmalarıyla geceye direniş ruhunu taşıdılar.

Ulucanlar'daki şehitlerimiz gecenin başından sonuna kadar bizimleydiler. Sahnenin köşesi karanfillerle, mumlarla ve şehitlerimizin resimleriyle süslenmişti. Salona, sahneye ve bir bütün olarak geceye, DETUDAK'ın ortak kültürü hakimdi.

Önemli bir takım olumsuzluklar ve eksiklikler taşıyan gece, bize çıkarılması gereken bazı dersler ve sonuçlar sundu. Bunun deneyimleri ışığında daha başarılı geceler ve daha etkili bir kampanya örgütlemek önümüzdeki sürecin sorumluluğu olarak duruyor.

TKİP Taratları/İsviçre

Savranoglu Deri işçilerinin direnişi sürüyor...**Direnişimizin bugüne kadarki deneyimlerinden öğrenmesini bilmeliyiz**

Savranoglu Deri işçilerinin direnişi yaklaşık dört ayı buldu. Burada, başta büyük bir coşkuyla ve kararlılıkla başlayan örgütlenme ve ardından yaşanan direniş süreciyle ilgili olarak, direnişçi işçiler payına anlamamız ve görmemiz gereken önemli yönleri değineceğiz.

Herkes gibi işçilerin de mücadelelerinde bir dayanma sınırı vardır. Beklentiler kısa dönemde veya hesaplanan süreçte gerçekleşmediği zaman, arkasından dayanma ve sabır gittikçe zayıflamaya başlar. Mücadele süreçlerini yaygınca yaşamamış, dolayısıyla deneyimsiz olunulan yerde, umutlar ve beklentilerin tükenmeye başlar. Umutları ve beklentilerin sönmemesi ve birikerek artması insanın elindedir, gayretine bağlıdır. İşçilerin mücadelesi, örgütlenmesi, yaşamlarını düzeltmeye çalışması her açıdan zordur ve gayret gerektirmektedir. Yaşamak ve geçinebilmek ne kadar zorsa, mücadele etmek de o kadar zordur.

Biz işçilerin hayatı ne zaman kolay oldu ki, ne zaman rahat, sorunsuz yaşayabildik ki, mücadele etmemiz de sorunsuz olabilsin. Zorlukları her zaman yaşarız da, çoğu zaman ona karşı mücadele ya ederiz ya da etmeyiz. Ama direnişe, mücadeleye girdiğimiz zaman durum değişmektedir. Mücadele sürecinde karşılaşılan zorlukların normal süreçlerdeki karşılaşılanlardan daha farklı olması ise doğaldır.

İşçinin direnişe geçmesi uzun bir süre maaş alamaması demektir. Ailesini, çocuğu çocuğunu geçindirmeye çalışan insanlar için en azından zorunlu giderleri karşılayacak kadar bir paraya ihtiyaç vardır. Patronlar da, devlet de bunu her zaman bilir. Ama işçiler, bunun, ancak yaşadıkları zaman farkına varır, önemini kavramaya başlarlar.

Savranoglu direnişine gelen destek gittikçe zayıflamaya başlamıştır. Çevredeki duyarlılık gittikçe azalmaya başlamıştır. Sendikadan sağlanan sınırlı destek ihtiyacı karşılayacak düzeyde değildir. Destek azalınca az da olsa bazı işçiler çıkışını almaya, iş aramaya başlamışlar.

Patron fabrikaya aldığı yeni grev kırıcı işçilerle üretimini sürdürmektedir. Onun için işçilerin toplu direnişinin şu anda herhangi bir yaptırımı yoktur. Mahkeme de işi uzatmaktadır. Şu anda direniş sadece işçiler açısından bir bedeli gerektirmektedir. *

İşçilerin mücadelesi ve direnişi, örgütlü ve, kenetlenmiş olmaları anlamına gelmektedir. Her türlü yapay ve küçük ayrımları bir tarafa bırakıp, ortak çıkarlar ve ortak bir gelecek için birlik olmak anlamına gelmektedir. Patronlar da en fazla bundan korkmaktadırlar. İşçiler arasında ortak hareket etmeyi engellemek, ayrımcılık yaratmak, ajanları aracılığıyla işçileri birbirine karşı kıskırtmak vb. yöntemler kullanılmaktadır.

Yani bizim bir şeyi başarmamız birliğimizin sağlamlığına bağlı, istediğimiz şeyin haklılığına bağlı. Bu birlikteliği ayakta tutacak, koruyacak, işçinin iradesini yansıtacak olan en sağlıklı araç ise işçi

komitesidir. Komite üyeleri bütün işçiler tarafından belirlenmelidir. Komitenin olmadığı yerde her kafadan bir ses çıkar, ortalık karışır birlik bozulmaya, parçalanmaya yüz tutar. Çeşitli sorunlar ve ihtiyaçlar için ayrıca alt komiteler oluşturulabilir. Savranoglu işçileri bu yönde kendilerini sorgulamalıdır. Baş olmayan gövde işe yaramaz.

İlk gün grevi kırmak amacıyla fabrikaya 10'a yakın yeni işçi alınıyor. Direnişteki işçilerin engellemeye çalışmaları polisin de müdahalesiyle boşa çıkartılıyor. Patron fabrikaya yeni işçiler almaya devam ediyor. Ve işçiler kaybetmeye başlıyor. Bu saldırının önemi yeterince kavranamıyor. İşçiler, yeni gelenler acemi, işten anlamıyorlar, diye düşünüyor. Eski üretim yapılamayacak nasıl olsa ve bu saldırı işe yaramayacak sanılıyor. Mücadelemiz sonuçlandığında, sendikayı fabrikaya soktuğumuzda, bu işçilere de yaptıkları şeyin bedelini ödeyeceğiz şeklinde bir eğilime

dönüşüyor bu.

Daha sonra grev kırıcılarla konuşulup ikna edilmeye çalışılıyor, ama bu yöntem de işe yaramıyor. Bu arada polis grev kırıcı işçilerin tehdit edildiği gerekçesiyle bazı işçileri gözaltına alıyor ve tehdit ediyor. Bu işe yarıyor, grev kırıcı işçiler polis gözetimine ihtiyaç kalmadan işe gelip gidebiliyorlar artık. Sonuçta işyerinde üretimi devam ediyor. İşçilerin toplu direnişinin patron için bir yaptırımı kalmıyor.

Sınıf dayanışmasının zayıflaması, diğer bir zorluk alanı. İşçiler çevreden, özellikle de bir işçi yatağı olan Menemen'den destek gelmemesinden yakınıyor. Genel bir dayanışma fonunun olması lazım, greve, direnişe çıkan işçilerin giderlerinin karşılanması lazım, yoksa bu işler böyle gitmez diyorlar. Yeni bir şey icad ediliyor sanki.

Dayanışma grevi yasak, dayanışma ziyareti yasak, yıllardır saldırı üstüne saldırılar yaşanıyor. Ama biz bu saldırıların farkına canımız yandığı zaman varıyoruz. Kahve köşelerinde okey masalarına, birahanelerde içki şişelerine gömülmüşüz. Sanatçı bozuntularının ahlaksızlıklarından, soytarıların "ha ha hi hi"lerinden başka neyin fakındayız ki?

Dayanışma işi birkaç sendika şubesini gezmekle olabilecek bir şey değildir. Savranoglu işçileri kendilerine sormalıdır, yıllardır kaç tane direniş ziyaret ettiler, kaç evleme katıldılar? Kendilerinin yapmadığı bir şeyi başkalarından beklemeye hakları ne

derecede var, bunu bilmeliler bu duruma kendi süreçleri üzerinden cevap vermelidirler ve bu bir yakınma gerekçesi olmamalı.

Bu sınıf dayanışması işi birkaç sendika şubesini gezmekle sağlanamaz. Bölgedeki insanlardan azımsanmayacak bir destek olmuştur. Bu desteği sürdürmek, kalıcılaştırmak ve çoğaltmak, direnişteki işçilerin görevidir.

Bir örnek verelim. EMEP dayanışma amacıyla konser düzenledi, niye sınırlı sayıda direnişçi işçi katıldı? Madem parti etkinliği olarak değerlendirildiği için katılım az oldu deniliyor, öyleyse işçiler veya sendika niye düzenlemedi? Çünkü yasalar izin vermedi. Bu ülkede her şey yasalara uydurmaya kalkılırsa, iki kişinin sokakta yan yana yürümesi bile yasalara aykırıdır.

Bir başka örnek. Aliğa'da emek ve barış şenlikleri oldu. Menemen'de kurtuluş şenlikleri yapılacak, niye hiçbir girişimde bulunulmuyor? Oturduğumuz yerden dayanışmanın ayağına gelmesini beklemekle bu işler olmaz. Dayanışmanın bir ihtiyaç olduğunu biliyoruz, o kadar. Bu da yetmiyor ne yazık ki.

Her grev ve direniş işçi için bir okuldur. Dört ay geçti ve dört aydır işçiler bir tane iş kanunu ve sendikalar kanunu kitabı edinemedi hala. Bu her şeyi anlatıyor, başka söze hacet var mı? Gerçekleri yaşayarak öğreniyorlar. Ama o zamana kadar da atı alan Üsküdar'ı geçmiş oluyor. Biz her şeyi yaşayarak öğrenmek zorunda değiliz ki! Ne geliyorsa başımıza cahillikten, bilmemekten, bilip te yapmamaktan gelmiyor mu?

Biraz kafamızı kaldıralım; dünyada neler oluyor, Türkiye nereye gidiyor, işçileri neler bekliyor, çare nerededir, insanlık nasıl kurtulur, tüm bu sorunlar üzerine biraz düşünelim. Bizi dolaysız olarak ilgilendiren bu konularla ilgili araştıralım, tartışalım. Direnişimiz kazanımla da bitse yenilgiyle de sonuçlansa, işçinin bilinçlenmeye, kendini eğitmeye her zaman ihtiyacı olacak. Biz bu okulda okumasını ve başarıyla mezun olmasını bilelim.

Sınıf kavgası, kendi kurtuluşumuz için verdiğimiz mücadele, elbette fedakarlık isteyecektir, emek isteyecektir. Bugüne kadar patronlar için, devlet için çalıştık zorumuza gitmiyor da, kendimiz için, işçi arkadaşlarımız için fedakarlık yapmamız, emek vermemiz niye zorumuza gidiyor? Ben bu kadar fedakarlık yaptım anlamadılar, şu kadar gayret gösterdim işçi arkadaşlar karşılık vermediler. Gene de kötü olan ben oldum diye sitem ediliyor.

Sevgili kardeşim, bugüne kadar köle gibi çalıştın da devletin mi kadrini bildi, patronun mu eyvallah etti? Kendi geleceğin için fedakarlık etmişsin, niye zoruna gidiyor? Sana bir örnek vereyim, sene '96'da binlerce devrimci tutsak açlık grevi yaptı. 12 gencecik devrimci bu büyük direniş içinde öldü, yüzlercesi ölümün eşliğinden döndü. Hiç bu insanların sitem ettiğini, yakındığını duydun mu? Kendi kurtuluşumuz için yapacağımız fedakarlık, patronlara her gün yapmak zorunda olduğumuzdan daha fazla değildir ki...

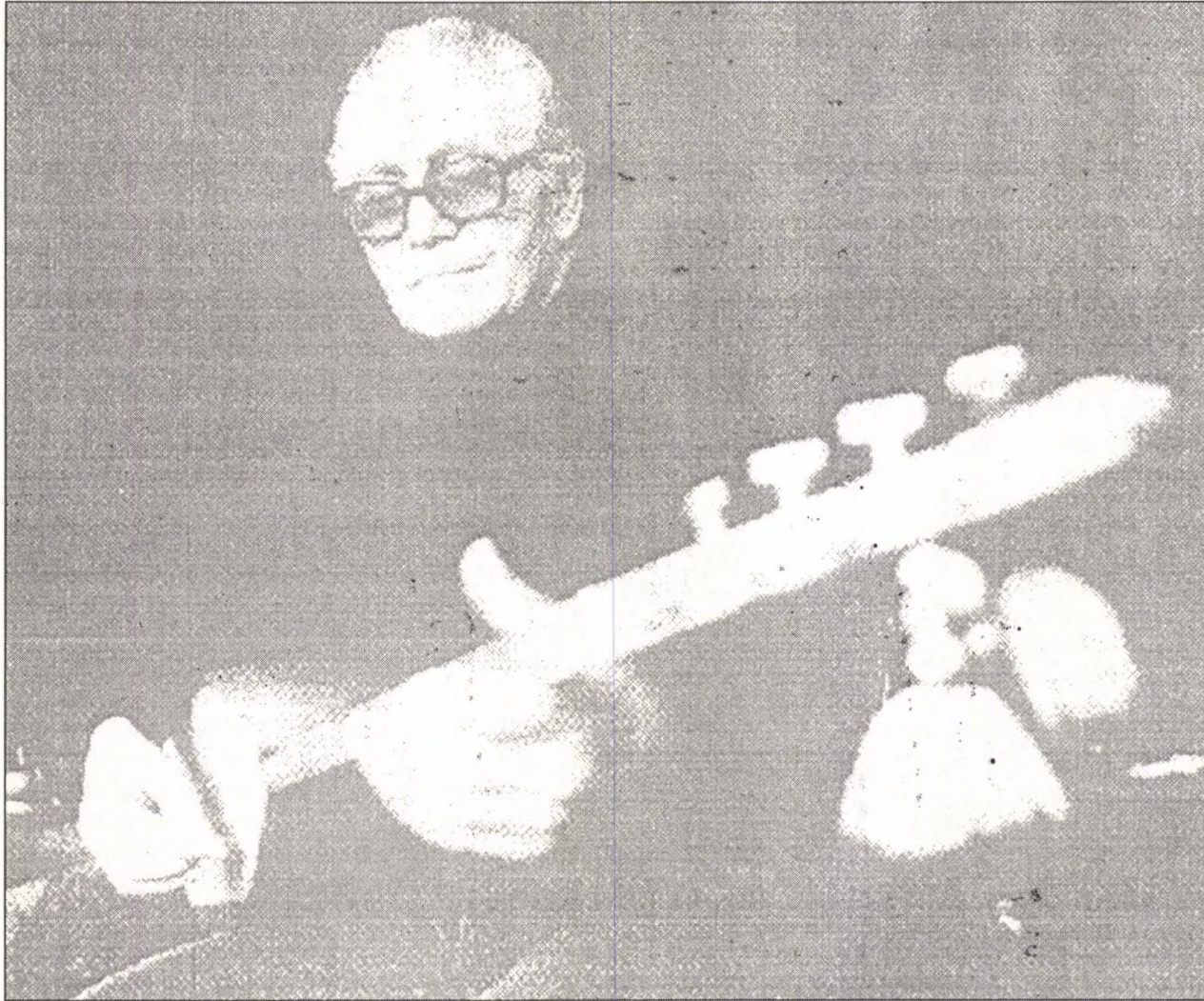
Şu soruyu açıkça yanıtlayalım. Biz bu gidişin değişmesini gerçekten istiyor muyuz? Sendikacı olmayı gerçekten istiyor muyuz? Yanıtlarımız evetse, kuşkunuz olmasın, sonuçta biz kazanacağız. Çünkü uzun vadeli düşündüğümüz de, haklı olan da, güçlü olan da biziz.

Biz kazanacağız!

Sınıf bilinçli bir işçi/Menemen

Sanatı mücadelenin bir aracı olarak gören büyük devrimci sanatçıyı. Ruhi Su'yu ölümünün 15. yılında saygıyla anıyoruz.

Direnişin ve kavganın gür sesi

Ruhi Su'ya göre sanat, sanatçı, halk türküleri, çok seslilik...

"... Halk türküleri, halkın hayatı içinde gelişe gelişe bugünkü erişilmez sadeliğini bulmuş bir ifade vasıtasıdır. Kendi ölçüleri içinde halkı en iyi ifade eden ve milyonlarca insanı asırlardan beri duygulandıran bu melodilerin ve ritmlerin herha de bir sanat değeri olsa gerek.

"Halk türkülerinin inkişafa (değişime) değil, inkişaf etmiş sanatçılara ihtiyacı vardır. Bizim asıl beklediğimiz şey, bütün sanat türkülerinin halkı anlatmakta veya halka bir şey anlatmakta, halk türküleri kadar hayata girmiş olmalarıdır."

"Halk türküleri, söyleyeceğini söylemiş, donmuş bir sanat değil, yaşayan bir varlık gibi her an değişen yeniden doğan bir sanattır."

"... bizi çok sesli müziğe götürecek en sağlam yol, esasında zaten çoksesli (polifonik) bir karakterde olan halk müziğinin yoludur. Müziğimizin bu yolda adım atabilmesi ise yalnız kompozitörlerin değil, bütün icracılar topluluğunun işidir."

"... Türküleri söyleyen insanların başka imkanlara da sahip olması gerekir. Mesela fonetik, diksiyonla, türkülerin birtakım halk edebiyatıyla bağlantısını bulabilecek kadar folklorle ilgili birtakım bilgiler edinmesi lazımdır."

"... Hangi türü olursa olsun sanat bir eylemdir. Sanatçının düşüncesi de, sevgisi de sanatında belli olur. Devrim sözcüğünden, uygarlığa, özgürlüğe ve insanca yaşamaya yönelik çabaları anlıyorum. İster hazırlayıcısı, ister yansıtıcısı olsun, sanatında da sanatçının hem bu çabaların içinde, hem de bu çabaların sonucu olarak var olması gerekir."

"... Toplum bir savaşımın içerisindeyse, müzik o savaşıma da katkıda bulunmalıdır. İşlevi koşullara bağlı olarak, böylece gelişir. Karşılıklı etki-tepki konularına da bağlıdır bu. Koşullar değiştikçe toplumu, sanatı da değişir. Bu ilişki karşılıklı olarak birbirini daima değiştirerek, geliştirerek sürer."

Atasözü

Dinleyin arkadaşlar
Bir atasözümüz var
Biri yer biri bakar
Kıyamet ondan kopar
Kıyamet dedikleri
Ha koptu ha kopacak
Yoksuldan halktan yana
Bir dünya kurulacak

Görmüşler ileriye
Atalarımız demek
Herkes yeter dünya
Herkes yeter ekmek

Ruhi Su

Ruhi Su yeni bir gelenektir

Ruhi Su Anadolu'da ayak basmadık yer bırakmadı. Türküler derledi. Ancak dönemin derlemecilik ve yorumlama yöntemine karşıydı. Bu, geleneği sürdürme adına tutucu bir tavidir ona göre. O dönemde iki farklı görüş dikkat çekiyordu:

- Halk türkülerini gerçeğe dayanan (otantik) haliyle yorumlayarak sunmak.
- Çağdaş yüzyılın sonunda halk müziğinin önemini yitirmesi.

Bu iki görüşün Ruhi Su açısından anlamı; "sahte halk seviciliği" adına şablonculuk, durgunluk, "gerçekçi otantiklik" ya da halk müziğine yabancılaşmanın altını dolduran malzeme. Ruhi Su sorunu ve çözümünü şöyle ortaya koydu:

"Bestelemek ayrı bir iş, icra etmek ayrı bir iştir. Halk da bir besteci olarak bu kuralın dışında değildir. İşte bundan dolayı 'halk gibi söylemek' sözü de yerinde bir söz değildir. Ne halk diye belirli bir kişi var, ne de halkın bütününe ifade edebilecek belirli bir söyleyiş var. Aşık Veysel var, Aşık Hasan var, Ahmet var, Mehmet var, biz varız. Biz hepimiz halkız. Her birimiz sesimiz ve kültürümüzün şartları içinde, derece derece bir takım ayrıntılarla bu türkülerini söylüyor ve değerlendiriyoruz"

Ruhi Su değişim-dönüşüm sanatının temsilcisidir. Sazı eşlik aracı olarak görür ve türkülerdeki değişimi sesini öne çıkartarak yapar. Halkın beğenisini yükseltmeyi, bu işi yapabilmek için sanatçıları eğitmeyi savunur. Sanat ve sanatçıyı mücadelenin bir aracı olarak görür, sanata ve sanatçıya toplumdaki görevini gösterir.

Türkü dolu bir yaşamdır, ezgi yüklü bir yürektir, etkileyici bir sestir, halka malolmuş devrimci-usta bir sanatçıdır, Ruhi Su. Kurulu düzene muhaliftir, sanatıyla ve yaşamıyla...

Yaşamı

1912'de Van'da doğan Su, ailesini hiç tanıyamadı. Küçükken Adana'ya geldi, yoksul bir ailenin yanına verildi. O zamanlar Adana emperyalistlerin (İngiliz ve Fransız) işgali altındaydı. Ailesiyle beraber Toroslár'a sığındı. Adana'ya döndüğünde öksüzler yurduna verildi. Müzik yaşamı orada başladı. Öğrenimini Halıcıoğlu Askeri Lisesi, Adana Lisesi, Ankara Müzik Öğretmen Okulu ve Ankara Devlet Konservatuvarı Opera Yüksek Bölümü'nde tamamladı.

'42-52 arası devlet operasına girdi, ama görevinden uzaklaştırıldı. Bir yandan opera çalışmaları yaparken, diğer yandan halk müziğine özel ilgi gösterdi. '51 Tevkifatı'nda 141. maddeden TKP üyesi olma suçlamasıyla 5 yıl ceza aldı. Su, inatla devam etti sanatına ve savaşımına. Birçok yabancı ülkede konserler verdi. '33'te Varlık ve Değirmen dergilerinde şiirleri yayımlandı. Kansere yakalanan sanatçı, politik kimliği nedeniyle pasaport alamadığı için tedavi için yurtdışına çıkamadı.

Bu büyük sanatçı 73 yaşında, 22 Eylül'de sonsuzluğa uğurlandı. Cenazesine katılan binlerce insan polisin engellemesi ve saldırısıyla karşılaştı, ancak "Ruhiler ölmez!" sloganıyla kararlı bir tutum sergiledi.

Galatasaray eylemi, terör ve işkence

Merhaba dostlar;

Cumartesi günü, devletin devrimci tutsakları kapatmak istediği ölüm hücrelerine karşı yapılan basın açıklaması için, Galatasaray Lisesi önündeydik. Bu hafta 20'ye yakın doktor da beyaz önlükleriyle eyleme katıldılar.

Saat 12:00'de Galatasaray Lisesi'ne doğru sessiz yürüyüşle eyleme başladık. Her hafta bizi tramvay yolunu işgal ettiğimiz bahanesiyle gözaltına alan polis, bu hafta saldırmak için gerekçe dahi göstermedi. Basın açıklamasına da izin vermemek, bizleri yaka-paça gözaltına aldı. Polisin çirkin yüzü bir kez daha teşhir oldu. Polisin bu tutumu yol boyunca da devam etti. Bayan arkadaşlara yapılan tacizler, hepimize yapılan sözlü, dayaklı hakaret ve işkenceler sürdü. Kafalarımızı bacıklarımızın arasına zorla sokarak nefes almamızı ve karşı koymamızı engellemek istediler. Çoğu arkadaşımız kafasına aldığı darbelerden dolayı mide bulantısı, baş dönmesi ve baygınlık geçirdi.

Daha sonra İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldük. Kimlik kontrolü yapılırken annenin kızlık soy ismi, uyuşturucu kullanıp kullanmadığın vb. gibi alakasız keyfi sorular soruldu. Bu soruları cevaplamak istemeyen arkadaşlarımıza ise sözlü satışmalarda bulundular.

Polis işkenceci tutumuna hastaneye giderken de devam etti. Tekrar Vatan'a getirildikten sonra kimlik bilgisi ile birlikte adreslerini verenler serbest bırakıldı. Doktor arkadaşlardan da adresleri belli olanları serbest bırakmak istediler. Fakat doktor arkadaşlardan bazıları bu uygulamaya karşı çıkarak, herkes

birakılmadan gitmeyeceklerini belirttiler.

Parmak izi vermek istemeyen bir arkadaş, kafasına aldığı darbelerden dolayı hastaneye götürüldü. Avukatlardan bir arkadaş bu olaya müdahale etmek isterken o da kötü muameleye maruz kaldı. Bu duruma diğer avukatlardan müdahale eden olmadı. Gözaltında bulunduğumuz süre boyunca bizlerin en doğal hakkımız olan tuvalet, su gibi ihtiyaçlarımız karşılanmayınca bizler, "ses" eyleminde bulunduk. Ve polis bir kez daha devrimci iradeye teslim olmak zorunda kaldı.

Pazar günü Beyoğlu Adliyesi'ne götürüldük. Eylem kanunlarına muhalefetten alındığımız için, DGM'lik bir durum olmadığı halde Beyoğlu Savcısı bizleri DGM'ye sevketti.

DGM'de savcı tarafından ifademiz alındı. Bizler, tutsak yakınları ve duyarlı insanlar olduğumuzu söyleyip, basın açıklamasına katıldığımızı belirttik. Savcılıktan sonra çoğu arkadaş bırakıldı. Savcı, eyleme katıldığı için 12 kişi hakkında tutuklama istedi. 12 kişilik grup DGM'de hücreye konduktan sonra mahkemeye çıkana kadar bekletildik. Akşam mahkemeye çıkartıldık. Örgüt sempatisini olduğumuz iddia edildi. Bu iddia, güya korkutmak için yapılan bilinçli bir oyundu. Bu oyunun sonunda bizleri serbest bıraktılar.

Devlet şunu bilsin ki, bizleri ne tutuklamalarla, ne işkencelerle, ne tecavüzlerle, ne de başka oyunlarla teslim alamaz. Tüm devrimci tutsaklar bunun için bedel ödemeye hazır, biz de hazırız.

Hücreler ölümdür, girmeyeceğiz!

D. Yusuf/İstanbul

Sarfedilen emek karşılıksız kalmayacaktır

Türkiye'de bugün işçiler ve emekçiler üzerinde sermaye sınıfının ekonomik-politik saldırıları gün geçtikçe artmaktadır. Bu saldırılar zincirini; taşeronlaştırma, sendikasılaştırma, özelleştirme ve sefalet ücreti olan asgari ücret vb. oluşturmaktadır. Şu an gündemdeki saldırı ise %20'yi geçmeyen zam oranlarıdır.

Fabrikamız da bu saldırı politikalarına maruz kalmaktadır. Burada bulunan işçilerin bilinçsiz ve duyarsız olması, onların kendi sorunlarına sahip çıkmalarına engel olmuştur. Bu da mücadelenin önünde engel teşkil etmektedir.

Fabrikamıza, bu sorunları içeren bir bildiri dağıtılması ihtiyacı duyuldu. Bunun üzerine hazırlanan "Düşük ücret barikatını

yıkalım!" başlıklı bildirinin dağıtımı yapıldı.

Dağıtımdan sonraki gözlemlerim şöyle: Genelinde olumlu tepkilerle karşılaştım. Bildiri bu sorunları kısa ve öz olarak işlemiştir. Bu nedenle işçilerin olumlu tepkiler göstermesine yolaçtı. İşçiler bildirileri okuduktan sonra kendi aralarında tartışmaya ve konuşmaya başladılar. Yapılan saldırının ne derece büyük olduğunun farkına vardılar ve tepkiler de ona göre açığa çıktı.

Bu çalışma şu anda gerçek anlamda somut veriler ortaya çıkarmasa da, ileriki süreçler için bir birikim olacaktır. Sarfedilen bu emek karşılıksız kalmayacaktır.

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Esenyurt'tan bir metal işçisi

"Hücre ölümdür, izin vermeyelim!"

Çelişki, insana neye inanması gerektiğini her zaman kafasını karıştırarak öğretir.

Mesela bir işçi sabahdan akşama kadar çalışır, bazen normal çalışma saatlerinin çok üstünde. Bu yetmezmiş gibi hakaretlerle yüzyüze kalır. Buna karşılık ne kazanır? Sağlıksız koşullarda, sigortasız, sadece karnını doyurabileceği bir asgari ücret.

Bir emekçi bütün bir ömrünü çalışarak geçirir. Emekli olsam da rahat etsem diye hayal kurar. Ama emeklilik yaşı artık 60. Bir on yıl rahat etsen ne olur, etmesen ne olur? Bir ömür boyu zaten eziyet çekmişsin, 60'ın yanında on yıl ne ki?

Bir öğrenciyi ele alalım. Har(a)çtır, karne parasıdır, yol, yemek, kitap, kalem masrafıdır... Bunları karşılayamayan işçi ve emekçi çocukları babaları gibi işçi olmak zorundadırlar. Binbir zorluğa katlanarak okulu bitirseler bile, yine işçilik yapmak zorunda kalırlar. Ama kadrolu işçi olmak da zordur, yine kapılar yüzlerine kapanır.

Bu düzende zenginlik ve refaha ulaşmak için, ancak bir sermayedar, bu düzen bataklığından beslenen bir asalak olabilirsin. Onlarla onursuz bir hayat paylaşabilirsin.

Diyeceksin ki, bunları ben de biliyorum, ama konuşursam baskı ve şiddet uygulanır. Sen bu düzende yaşamakla zaten en büyük baskıyı ve şiddeti görüyorsun ve göreceksin.

Bugün devlet, onbinlerce insanın mezarını kazdı ve üstünü örttü. Hayatta kalanlar ise açlığa ve sefaletle itildi. Dünyanın dört bir yanından gelen yardımlar parababalarının daha da palazlanması için onların kasalarına akıtıldı.

Sermaye devleti, bütün bunlara karşı çıkan insanları cezaevine tıkamakla kalmıyor, onlar için F tipi hücre cezaevleri inşa ediyor. Bunlar gerçek anlamıyla ölüm odaları. Bir düşünün, onbinlerce insan aç-açıkta, onlara ev yapacağız nutukları çektikten sonra ortadan kaybolanlar, aydın, demokrat ve devrimci insanlar için hücre tipi cezaevleri inşa ediyorlar. Önümüzdeki süreçte devrimci tutsakları hücrelere tıkmayı planlıyorlar. Sözde hafif suçlular için af çıkaracakmış! Bu arada çeteler, mafya babaları da salıverilecek. Böylece geride kalanları daha rahat hücreye atabilir, daha rahat ezebiliriz diye düşünüyorlar.

Bu asalak sınıfın ve onun devletinin tüm saldırılarına gerekli yanıt vermeliyiz. Ancak örgütlü bir mücadeleyle bunu başarabiliriz. Artık nihai kurtuluşumuz için bize önderlik edecek, yol gösterecek partimiz var. Hep düzen içi partilere oy verdik, onlardan medet umduk. Ama artık uyanmanın zamanı geldi ve geçiyor bile.

Ben bir tekstil işçisiyim, yıllardır sömürü çarkında dönüyorum. Bir kere olsun patronun kendi eliyle hakkımızın karşılığını verdiğini görmedim. Ve biz böyle sessiz kalmaya devam edersek, vermeyecektir de. Elimizdekini almaya çalışandan daha ne beklenebilir ki?

Bugün işçi ve emekçilerin en büyük silahı eylemdir, grevdir, direniştir. Ama sermaye devletinin asalak bekçileri ve faşist kurumları bu hakkımızı elimizden almaya çalışıyor. En iğrenç uygulamalarla mücadelemizi bastırmaya çalışıyorlar. Hücre tipi cezaevleri bu iğrenç uygulamaların en aşağılık olanıdır.

Bu nedenle analarımız her Cumartesi Galatasaray Lisesi önünde toplanıyorlar. Onlar kimdir diye merak etmediniz mi hiç? Bu analar niye orada toplanıyor, niye dayak yedikleri halde hala ısrarla ordalar?..

Bu analar, sadece, terör suçluları olarak lanse edilen, gerçekte bizim çıkarlarımız için mücadele ettikleri için tutsak düşenlerin anaları değildirler. Onlar hepimizin, tüm ezilenlerin analarıdır. Sağlarından sürüklenen, coplanan, ağır muamelelere maruz kalan analarımızın, hiçbir çıkar gözetmeden bizler uğruna savaş veren devrimcilerin yanında olmak, bir görev ve sorumluluktur.

O halde her hafta Galatasaray Lisesi önünde Cumartesi Anneleri ile buluşalım, görev ve sorumluluklarımızı yerine getirelim.

Hücre ölümdür, izin vermeyelim!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Kızıl Bayrak okuru/İkittelli

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

Karanfil Sok. No:17/17. Kızılay/ANKARA
Tel: 0 (312) 419 18 32

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 Gebze/KOCAELİ

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü No:108 KAYSERİ

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık	Yurt içi	5 000 000 TL	Yurt dışı	200 DM
1 Yıllık	Yurt içi	10 000 000 TL	Yurt dışı	400 DM
Fatma ÜNSAL adına,				
* Yapı Kredi Bankası		İSTANBUL/Aksaray Şb.	* DM için:	* TL için:
			3002991-8	0079219-2
* İş Bankası		İstanbul/Aksaray Şb.	* DM için:	
			1002 30100 1051039	
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.				

Ulucanlar katliamının hesabını soralım!

İşçiler, emekçiler, gençler!

Sizlere bir de Ulucanlar'da ölümüne direnen, katledilen ama boyun eğmeyen devrimci ve komünist tutsakların bir mesajı vardı.

Bu mesaj, emperyalizmin ve işbirlikçisi sermayenin kanlı sınıf iktidarı karşısında dizlerin üzerinden doğrulup ayağa kalkma çağrısıydı. Mücadelenin ve kurtuluşun yolunda ilerleme çağrısıydı.

Evet sadece iki yol var önünüzde.

Bu yollardan birincisi, bugün olduğu gibi emperyalizm ve işbirlikçisi sermaye iktidarı karşısında boyun eğmektir. Bu yolun sonu kendini ve çocuklarını geleceksiz bırakmaktır. Bu yolun sonu derin bir yıkım ve kanlı bir kıyımdır.

Bu yollardan ikincisi, saldırılar karşısında direnişin, birleşmenin, örgütlenmenin ve devrimci sınıf mücadelesini yükseltmenin yoludur. Bu yol emperyalizmin ve işbirlikçisi sermaye iktidarının boyunduruğundan kurtuluşun yoludur.

İşçiler, emekçiler, gençler!

Tutulması gereken yol, ayağa kalkmanın, mücadelenin, direnişin yoludur.

Kendi emeğimizin hakkını, bu ülkeyi ve çocuklarımızın geleceğini, emperyalizmin işbirlikçisi bir avuç asalağın kanlı ve kirli sınıf saltanatına teslim etmeyelim.

Ulucanlar'da ölümüne direnen devrimci ve komünist tutsakların uğruna baş koydukları, can verdikleri yol bu yoldur.

Onlar öldüler ama yenilmediler. Çünkü teslim olmadılar. Boyun eğmediler. Kendi sınıflarının mücadelesi ve kurtuluş bayrağını ellerinden yere düşürmediler. Sermaye iktidarı katletti, ama amacına ulaşamadı. Suratına ölümü yiğitçe kucaklayan devrimci direnişin tokatını yedi.

İşçiler, emekçiler, gençler!

Şimdi sıra bizde! Sermaye iktidarı karşısında mücadeleyi yükseltelim! Emperyalizmin ve sermayenin saldırılarına boyun eğmeyelim! Köleliğe ve ayaklar altında ezilmeye razı olmayalım! Ulucanlar katliamını protesto edelim! Katliamın hesabını katil sermaye iktidarından soralım! Kendi onurumuza, geleceğimize ve devrimci şehitlerimize sahip çıktığımızı eylemlerimizle gösterelim! F (hücre) tipi cezaevi saldırısına izin vermeyelim! Sermayenin kölelik zincirlerini ve hücre duvarlarını birlikte parçalayalım!